

KIYAMET GÜNÜ

GERARD DE VILLIERS TAY

GERARD DE VILLIER

S.A.S.

KIYAMET GÜNÜ

SAS DİZİSİ No: 2
http://www.sasgdv.com/catalogue orjinal sıra numarası 003

Klodfarer Cad. No: 16, Türbe, istanbul Tel: 522 45 32
GERARD DE VILLIER
S.A.S.
KIYAMET GÜNÜ
TAY YAYINLARI
Orijinal adı: OPERATION APOCALYPSE
Türkçesi: E.İnal
Birinci Baskı: Haziran 1983



OPÉRATION APOCALYPSE

GERARD DE VILLIERS

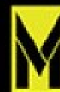
Le premier barreau se détacha. Au même moment, une vingtaine de rats porteurs des germes de la peste avancèrent en couinant. Malko saisit le barreau et le brandit. Les rats ne reculèrent pas. S'ils attaquaient tous ensemble, c'était fini. On voyait leurs petites gueules roses s'ouvrir et se fermer.
– Ils ont faim... dit Felipe.

3

SAS OPÉRATION APOCALYPSE

ISBN 978-2-36053-181-3





I. BÖLÜM

Florida'da Tampa kontrol kulesinin nöbetçi memuru Stanley Lovell, otomatik makineden aldığı bir bardak Seven-up'ı yudumlayarak kestirmeye çalışıyordu. Saat üçtü ve güneş tüm sıcaklığıyla camlara vurmuştu. Delta Airlines'a ait bir DC 9 henüz yeni havalanmıştı ve alanda başka da uçak yoktu. Washington-Miami hava hattı üzerinde bulunan Tampa havaalanı öyle önemli bir durak değildi. Kontrol kulesinde çalışanların oyalandıkları tek uğraş, durmadan gelip geçen uçaklara telsizle bir "merhaba" demekti. Tek gözünü mavi göğe dikmiş olan telsizci, on dakika sonra kentin doğu çıkışında bulunan soğuk hava tertibatlı bungalovuna gidebileceğini düşünüyordu. Sevgilisi Maggie çalışmıyordu. Şu anda üzerine kombinezonunu geçirmiş, yatağa uzanıp kendisini bekliyor olmalıydı.

Neşeyle geğirdi; altı saatlik aptalca bir görevden sonra eve gidip böylesine bir fıstık bulmak son derece keyif vericiydi! Başını kaldırıp yerini alacak olan telsizcinin gelip gelmediğine baktı. Allahın bu sıcağında, mesai yapmanın anlamı yoktu. Esnemek için ağzını açtığında, önündeki telsiz cızırdadı:

— Burası N-CATR, North-Eastern 756 numaralı sefer. Washington'dan Kingston, Jamaika yönüne gidiyoruz. İlk durağımız, Miami. Silahlı iki adam bizi yolumuzdan dönmeye zorluyor...

Stanley Lovell aptal aptal telsize baktı. Olur şey değil! Ses yeniden duyuldu:

— Burası, N-CATR. Florida'nın Tampa kulesi üstündeyim. Tehdit altında yön değiştiriyorum...

Ses birden kesildi. Lovell bir süre susan hoparlöre baktı, sonra North-Eastern'in kanalını bulmak için telsiz kod kitabını açtı. Mikrofonu eline aldı:

— Burası, Tampa kontrol kulesi. Ne oluyor, N-CATR? Yönünüzü ve yüksekliğinizi bildirin.

Cevap yok... Lovell mikrofonu bırakıp bir şeyler görebilmek umuduyla bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Aynı anda, DC 9'u farketti. Yaklaşık 15.000 fit yükseklikte, güneydoğu yönünde ilerliyordu. Parıldayan madeni gövdenin içinde birtakım olaylar geçtiğini düşünerek bir süre hareketsiz kaldı. Belki de bundan haberi olan tek kişi kendisi idi. Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Bu gibi durumlarda yapabileceği tek şey vardı: Milli Savunma'yı haberdar etmek. Onların da olaya müdahele edecek uçakları vardı. Gerçi, uçaktaki yolcular nedeniyle uçakların da yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Lovell, sinirden titreyerek telefonun ahizesini kaldırdı.

Kuru bir ses hemen cevap verdi:

— Ben, Üsteğmen Philipps, Florida Hava Koruma Birliği'nden. Kiminle görüşmek istiyorsunuz?

— Kim olursa olsun, allahaşkına! dedi Lovell. Gözümün önünde bir uçak kaçırdılar.

Olayı aceleyle anlatıp söz konusu uçağın bulunduğu yerin koordinatlarını verdi. Üsteğmenin başka bir telefondan haberi aktardığını duydu. Sonra telefonu kapadı.

Beş dakika sonra, Florida armasını taşıyan üç F-84 yeri yalarcasına geçip gitti. Hava Koruma görev başındaydı. Olan Maggie'ye olmuştu! Lovell, olayın sonunu öğrenmek için kontrol kulesinde kalmaya karar verdi. Castro için uçak çalan Kübalılar olmalıydı bu hava korsanları. Lovell sağcıydı ve 1964 seçimlerinde Goldwater'ın seçimi kaybetmesine üzülmüştü. Seçilmiş olsaydı, Castro taraftarı olan herkesin köküne kibrit suyu dökecekti.

Miami ana kontrol kulesinin kanalını çevirdiğinde, bir sesle karşılaştı:

— ... Miami, Kingston, Tampa üçgeni içinde bulunan tüm uçaklardan, North-Eastern Hava Yolları'na bağlı DC9 N-CATR uçağının yerini bildirmesini istiyoruz. Söz konusu uçak Kingston'a gitmekteydi. Uçağın

bilinmeyen kişilerin tehdidiyle yön değiştirdiğini sanıyoruz. Mürettebat telsize cevap vermiyor. Son mesajları Tampa kulesi tarafından alınmıştır.

Ne olay be! Lovell, önemli biriymiş gibi kasıldı. Diğer istasyonları bulmak için telsizin düğmesini çevirdi. Birden, bir konuşma yakaladı:

— Mavi-Lider, rotanız 118 derece. Key Largo radarı yönümüzü onayladı.

— Anlaşıldı, Beacon 1. Rotamı 118'e çeviriyorum. Yükseklik 25.000 fit. Hedefi gördüğümüzde bağlantı kurarız.

Karaib denizinde dolaşan bir uçak gemisiyle avcı pilotlarının arasında geçen bir konuşmaydı bu. Av başlamıştı. DC9 hayli öndeydi ve arayı açmıştı. Lovell telsizin düğmesini çevirerek bazı askeri konuşmalara rastladı. Çevrede uçan tüm uçaklar DC9'un peşine düşmüştü. Zira, Küba hayli yakın sayılırdı. 150 mil uzaklıktaydı ve hava korsanlarının gitmek istediği yer kuşkusuz orasıydı. Fort Lauderdale hava üssünden, saatte 2400 kilometre hızla uçan Vindicator uçakları çoktan havalanmıştı.

Lovell'in arkasındaki kapı aralandı. Nöbeti devralmaya gelen arkadaşı idi.

— Ne o, uyukluyor musun? diye takıldı.

Lovell ciddi bir tavır takındı.

— Hiç de değil. Uçak kaçıran Kübalıların yakalanmasına çalışıyorum.

Olayı kısaca anlattı. Elinde olmaksızın, gökyüzüne bakmaya devam ediyor, korsanların eline düşmüş bir uçakta neler olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu...

***

North-Eastern'in 765 sefer sayılı uçağı Washington'dan tam saatinde havalanmıştı. Uçağın dörtte üçü doluydu. Jamaika'ya giden hatırı sayılır sayıda turist, Amerikalı iş adamları ve Karaib adalarına dönen meşin yüzlü bir sürü yerli vardı. Asık suratlı bir hostes şeker dağıtmış ve yolculuğun Miami'ye kadar iki saat süreceğini bildirerek birazdan kahvaltı servisine başlayacağını duyurmuştu.

Hava açıktı. Uçağın havalanışı sırasından bütün yolcular başlarını cama dayamış, Capitole'ü ve Potamac ırmağının gümüş renkli kıvrımlarını görmeye çabalamışlardı. Sonra, üç reaktörün motor gürültüsü konuşmaları engeller oldu. Bir erkek hostes, koltuklar arasında dolaşarak kokteyl ve aperatif dağıttı.

Uçağın ön tarafında, birinci mevkide sadece dört yolcu vardı: öpüşmekten Potamac'a bile bakmayan genç bir çift, yaşlı bir din adamı ve otuz yaşlarında, kısa saçlı, üzerinde ince, kahverengi takım elbise bulunan bir adam. Yanındaki boş koltukta ağır olduğu anlaşılan bir çanta duruyordu.

Elindeki viskiyi yudumlayarak "Reader's Digest" okuyordu. Bir kez olsun, kolay bir görev vermişlerdi kendisine. Görevden çok bir tatil sayılırdı. Jamaika'da Kingston'a gidecek, İngiliz meslektaşlarını- ki hepsi içmeyi iyi bilirler- bulacak ve kabarık bir masraf faturasıyla Washington'a geri dönecekti. Orduda terfi etmek için iyi bir dümendi bu.

Genç Binbaşı Lance, hayatından memnun bir tavırla, koltuğunu arkaya yatıran düğmeye bastı. Yanından geçip pilot kabinine giren iki adamı farketmemişti bile.

İlk silah sesiyle öylesine şaşırdı ki, ne olduğunu anlayamadı bile. Fakat ikincisinde içgüdüsel bir davranışla viski bardağını devirerek ayağa fırladı ve elini ceketinin altına, beylik tabancasına attı.

— Kimse kımıldamasın!

İspanyol aksanına kaçan kalın bir sesti bu. Fakat vurgular yerindeydi. Lance oturduğu yerde yarım döndü. Bir metre gerisinde, yüzüne çevrilmiş bir Thomson otomatik tüfeğin namlusuyla karşılaştı. Silah; suratı tıraşsız, üstünde düz gömlek ve mavi bir pantolon bulunan birinin elindeydi. Korkudan sapsarı kesilmiş diğer üç yolcu koltuklarına gömülmüşlerdi. Silahlı adam emri tekrarladı:

— Kimse kımıldamasın! Sakın bir çılgınlık yapmayın. Yolculara hiçbir kötülükte bulunulmayacak. Birkaç dakika sonra Küba'ya ineceğiz.

Sonra serbestsiniz. Yerlerinizden kalkmayın.

Sözlerini desteklercesine silahını sırayla herkesin üzerine çevirdi, sonra geri geri giderek kapıyı aralık bırakıp turist mevkiine geçti. Lance, kapı aralığından içerde bir ikinci kişi, bir başka Kübalı daha farketti. Yolcular kımıldamadan oturuyorlardı. Yolculuklarda kahramanlara pek rastlanılmaz.

Pilot kabininin kapısı hızla açıldı. İkinci pilot ileri fırladı. Gömleğinin önünde gitgide genişleyen bir kan lekesi vardı. Yüzü bembeyazdı ve sendeliyordu. Kolundan bir adam tutuyordu. Kısa boylu, yüzü çiçek bozuğu, elinde koca bir tabanca bulunan bir adam. Küfredercesine yolculara bağırdı:

— Bize karşı koyanın sonu budur, görün işte!

Bunun îngilizcesi iyiydi.

İkinci pilot, Lance'ın bulunduğu koltuğa yanaştı. Fısıltılı bir sesle peş peşe bir şeyler sıraladı:

— Çıldırmış bunlar... Cinayet bu...Korsanlık... Kaptan pilot, kaptan... Canım yanıyor... Dikkat...

Lance, pilotun başını koltuğa dayayarak kanı kesmek için mendilini yarasının üstüne bastırdı. Uçakta ilk yardım çantası olmalıydı. Kısa boylu Kübalının gözlerine bakarak:

— Bu adam yaralı, dedi. Bakıma ihtiyacı var, yoksa kan kaybından ölecek.

— Kımıldama, dedi Kübalı. Bu durumda bize zararı dokunmaz. Geberirse de gebersin!

Sonra kötü kötü Lance'a bakarak ekledi:

— Hem, siz kendinizi düşünseniz daha iyi olacak. Siz, Binbaşı Lance değil misiniz, ha?

Lance cevap vermedi. Nasıl oluyor da bu adam adını biliyordu? Birden, aklına çantanın içindekiler geldi. Bu uçağın ele geçirilmesi bir rastlantı değildi; basit bir uçak kaçırma olayı olamazdı bu. Onların istediği, kendisiydi! En kısa zamanda harekete geçmesi gerekiyordu.

Çantanın içinde bulunan belgelerin Kastrocuların eline geçtiği takdirde neler olabileceğini düşündüğünde, sırtı terden sırılsıklam oldu.

Generallerin kendisini bir M.A.T.* uçağı yerine sivil uçakla göndermeleri ne aptalca bir karardı! Hayatına mal olacak bir hataydı bu.

* "Askeri Hava Nakliyatı" anlamına gelen Military Air Transport'un baş harfleri

Thomsonlu adam az önce turist mevkiine geçmisti. Kısa boylu olanı, Lance'ın arkasında kapıya dayanmış birinci mevki yolcularını gözlüyordu. Mürettebat kabinine de pilotu kontrol altında tutacak birini bırakmış olmalıydılar. Uçak normal uçuşuna devam ediyordu. Binbaşı Lance, uçağı inmeye zorlayacak üç dört avcı jeti görebilmek umuduyla başını pencereye dayadı. Fakat gökyüzü bomboştu. Çok ilerlerde,Karaib denizi görünüyordu, sakin ve çırpıntısız...

Lance, kendinden başka güvenebileceği kimsenin olmadığını anladı nihayet. Taşıdığı belgelerin Kübalıların eline geçmemesi gerekiyordu. Arkasında dikilen Kübalı, bulunduğu yerden kol hareketlerini göremezdi. Usulca, tabancasını kılıfından çıkarıp dizlerinin üstüne bıraktı. Binbir dikkatle silahı kurdu.

Planı basitti: Arkasındaki tipi temizlemek ve hemen pilot kabinine dalmak. Şaşkınlığından faydalanarak, mürettebatı tehdit edeni zararsız kılabilirdi. Pilot kabinine girdi mi de, arkadakilerin pilota hiçbir etkisi olamazdı.

Oturduğu koltukta yarım döndü ve kolunu kaldırdı. Düşüncelere dalmış olan nöbetçi hiçbir şeyin farkına varmadı. Binbaşı Lance 45'liğin tetiğine bastı ve yerinden fırladı. Kurşun adamın tam göğsüne isabet etti. Yüzünde bir şaşkınlık, elindeki silahı düşürdü ve yere yığıldı.

Binbaşı Lance kapının tokmağını çevirdi, fakat kapı açılmadı: İçerden kilitlenmişti! İçeri ateş etmeden önce bir an duraksadı. Pilotu vurmaktan korkuyordu. Ne yapacağını düşünürken, DC9 birden sola yatarak dalışa geçti. Lance dengesini kaybederek düştü. Silahı elinden fırladı. Pilot silah sesini duymuş, kendine göre yardım etmeye çalışıyor olmalıydı.

Uçak tuhaf bir hareket daha yaptı: Birden burnunu havaya dikerek bu kez sağa yattı. Turist mevkiinden çığlıklar geliyordu: Yolcular paniğe kapılmışlardı. Thomsonlu adam içeri girdiğinde, Lance dizlerinin üstünde tabancasını arıyordu.

Arkadaşının cesedini görür görmez durumu kavradı. Lance tabancasının kabzasını kavradığı anda, Thomson alev kustu ve mermilerini

binbaşının göğsüne boşalttı. Korkunç bir yanma hissetti Lance, sonra çevresindeki her şey karardı ve vücudu kapının önüne yığıldı.

***

Mürettebat kabininde, silah seslerini duyan pilot öfkeyle lövyeye sarıldı.

— Sersemler! diye bağırdı. Bu hareketinizle hepiniz gaz odasını boylayacaksınız. Ben de gelip nasıl geberdiğinizi seyredeceğim.

Arkasında duran uzun boylu, yanık tenli, üzerinde krem rengi bir takım bulunan Kübalı tabancasının namlusuyla pilotun ensesine vurdu.

— Kapa çeneni. Yoksa gebertirim seni, hem de şimdi. Arkadaki yolcularını da beraberinde götürürsün.

— Bizimle birlikte siz de ölürsünüz.

— Vız gelir bize! Ha şimdi, ha daha sonra... Bizim için farketmez.

Pilot, adamın kararlı olduğunu anladı. Silah sesini duyduğunda uçağı yatırmış; tepesinde dikilen adamın düşeceğini, telsizcinin de onu etkisiz kılacağını düşünmüştü. Fakat adam her şeye hazırlıklıydı. Koltuğa sımsıkı tutunmuş, silahını bile elinden bırakmamıştı:

— Cilve yapmayı bırak, yoksa bedeninde bir delik açarım. O delikle de birlikte, hep beraber aşağı gideriz.

Sesinden, ateş etmekte tereddüt etmeyeceği belliydi. Pilot uçağı yavaşça düzeltti. Kulaklarındaki dinleyicilerden aralıksız çağrı geliyordu. Beş yüz millik bir alan içinde bütün istasyonlar uçakla bağlantı kurmaya çalışıyorlardı. Neyse ki, durumu bildirebilmişti. Bu girişimi, belki de ikinci pilotun hayatına mal olacaktı.

— Ne yapmamı istiyorsunuz? diye öfkeyle sordu korsana.

— Sesini kes ve Küba'ya doğru uç. Eğer başka bir tarafa yönelirsen, senin de uçaktakilerin de sonu olur bu.

Kaptan pilot cevap vermedi. Onları ancak bir mucize kurtarabilirdi. On dakika sonra Havana üzerinde olacaklardı.

***

Stanley Lovell öğle yemeğine gitmemişti. Önündeki telsize eğilmiş, DC9'la ilgili konuşmaları dinlemeye çalışıyordu. Lovell bir telsiz hastasıydı. Normal yoldan dinleyemeyeceği askeri frekansları alabilmek için telsiz cihazında kendine göre değişiklikler yapmıştı. Kimi zaman bunları dinlemekle vakit geçirirdi. Şimdi, şu anda da bir konuşmaya tanık oluyordu.

— General, dedi bir ses, Tangle-Able I'le temas kurduk. 7. kanaldan konuşabilirsiniz.

— Burası Tangle-Able I, dedi daha genç ve gür bir ses. Sizi dinliyorum beş-beş.

— Tangle-Able I, ben Washington, Genelkurmay Başkanlığından General Sidney. Korsanların Küba'ya kaçırdıkları DC9'u bulmak için denediğimiz tüm girişimler sonuçsuz kaldı. Ses duvarını aşıp yakalayın onu ve düşürün.

Kısa bir sessizlik oldu ve genç ses tekrar duyuldu:

— Anlaşıldı. Ses duvarını aşıyoruz. DC9'u yakalayıp düşüreceğiz.

Telsizde cızırtıdan başka bir şey duyulmuyordu şimdi. Stanley Lovell, büyülenmiş gibi hoparlöre bakakaldı. Başını sallayarak, kekelercesine:

— Allahım, aman Yarabbim, diyebildi!

Kusacak gibiydi. İmkânsızdı bu! Bir Amerikalı subayın Amerikalı avcı pilotlarına, içi yolcu dolu, sivil bir uçağı düşürme emri verdiğine tanık olmuştu. Kübalıların uçak kaçırmaları ilk kez olmuyordu. En kötü ihtimalle uçak Küba'dan geri alınır, yolcular da başka bir uçakla geri yollanırdı. Bu emri veren subay çıldırmış olmalıydı. Bir şeyler yapmak gerekiyordu. Telefonu aldı ve ciddi bir sesle:

— Bana, Washington'dan Hava Kuvvetleri Genel Karargâhını bağlayın, dedi. Çok acele olacak.

***

Altı uçaklık "A11" filosunun lider uçağı geniş bir kavis çizdi. Karaib denizi üzerinde 30.000 fit yükseklikte uçuyorlardı. Saatte 2700 kilometre hız yapabilen bu uçakların hizmete konduğunu dünyada pek az kişi biliyordu. General Sidney'in mesajını aldıklarında, günlük devriye uçuşlarını yapmaktaydılar. DC9'u radar ekranlarında hemen farketmişler, fakat uyarılmadıkları için oralı olmamışlardı.

Filo komutanı yüzbaşının sesi, özel kanal aracılığıyla diğer uçakların telsizinden duyuldu:

— Washington'daki geri zekâlıların ne halt ettiğini bilmiyorum; ama emri hepiniz duydunuz. DC 9'u yakalayıp düşüreceğiz.

— Nedir bu hikâye böyle? dedi avcı pilotlarından biri. İçi yolcu dolu, sivil bir uçak bu; hem de bize ait. Düşürürsek suç işlemiş oluruz. Uçak,

Kübalıların kontrolünde olsa bile.

— General Sidney'in kim olduğunu biliyorsunuz: Hava Kuvvetleri Haberalma komutanı.Emirleri doğrudan doğruya Başkandan alır. Emri bize saçma görünse de, tartışma yok. Gizli ve önemli bir nedeni olmalı.

—Ya Başkan da çıldırmışsa? dedi diğeri.

— Haydi, kesin şamatayı! dedi filo komutanı. Ses duvarını aşmaya hazır olun.

Yüzbaşı, beşten bire kadar geri saydı ve "ateş" dedi. Altı değişik parmak, altı düğmeye bastı. Yüzlerce kanaldan reaktörlere yakıt püskürdü. Uçaklar, artan hızın yarattığı gerilimle sarsıldılar: Av başlamıştı!

***

Washington civarında yeraltında bir yerde, General Sidney harekâtı büyük bir radar ekranından izliyordu. Avcı uçaklarını gösteren hareketli yeşil ışıkların ilerisinde DC9 görünüyordu ve Küba hava sahasını belirleyen kırmızı çizgiye doğru yaklaşıyordu. Altı küçük ışık ondan çok daha hızla ilerliyordu, fakat aradaki mesafe hayli büyüktü.

Küçük yeşil ışıklar DC9'a yaklaşıyorlardı. Birden, avcılardan küçük noktalar hareket etti: Havadan havaya roketlerini DC9'a atmış olmalıydılar, çünkü yakıtları daha uzun süre uçmalarına imkân vermiyordu. Sidney, roketlerin gidişini ürpertiyle izledi. DC9'un mürettebatı, ölümün yola çıktığından habersizdi. Fakat sonuç başka türlü oldu: roketler tek tek denize yönelip ekrandan kayboldular. DC9 menzil dışında kalmıştı. "A-11"ler geri döndüler. Görev başarılamamıştı. DC9, Küba hava sahasını belirleyen kırmızı çizgiyi aştı. General Sidney, itiraf edememesine rağmen, rahat bir soluk aldı. İzlenen uçaktaki

masum yolcuların hayatı kurtulmuştu. Uçağın düşürülememesi belki felakete yol açacaktı ama, kendisi mutluydu, önündeki telefonun ahizesini kaldırdı:

— Bana Beyaz Saray'ı bağlayın, dedi.

Telin öbür ucundan Başkan sekreterinin sesi geldi:

— DC9'u düşürdünüz mü?

— Hayır, efendim. Roket atışı yapmalarına rağmen, avcılar geç kaldı.

— Kötü, çok kötü oldu, dedi sekreter. Başkan ne pahasına olursa olsun uçağın düşürülmesini emretmişti. Küba'ya inecek olurlarsa çok kötü durumda kalacağız. Yapabileceğiniz başka bir şey yok mu?

— Hayır, yok efendim.

— Pekâlâ. Başkan'a haber veririm. Bu olayın gizliliğine son derece önem verin. F.B.I.'yı arayıp dışarıya haber sızmasını engellemelerini isteyeceğim. Bir telsiz istasyonu uçağın S.O.S.'ini almış. Pilotların ne dediklerini oradan öğreniriz.

Bir an sustu, sonra:

— Büyük bir çıkmaza girdik, dedi ve telefonu kapadı.

***

Ertesi gün, Stanley Lovell görevine başladıktan on dakika sonra kontrol kulesine bir adam girdi. Elindeki evrak çantası, gri takım elbisesi ve aynı renkte şapkasıyla seyyar satıcıları hatırlatmasına rağmen gözlerindeki ifade bunun aksini gösteriyordu.

— Adım Jim Conan, F.B.I.'dan, dedi Lovell'a.

Hüviyetini gösterdi, sonra ekledi:

— Sizinle görüşmek istiyorum.

— Emrinizdeyim, diye karşılık verdi Lovell.

Rahat hareket etmeye çalışıyordu. İlk kez, F.B.I. ile teması oluyordu Lovell'ın.

— Kaçırılan uçak hakkında ne biliyorsanız hepsini anlatın, dedi kibarca polis.

Telsizci, olup bitenleri anlatırken birkaç kez not aldı; fakat çok dikkatli dinliyordu. Lovell uçağın düşürülmesiyle ilgili verilen emirlerden söz ederken adamın yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi belirmedi. Bir gün önce Lovell'ın Beyaz Saray ile telefonda görüştüğü kişi, kendisine birini göndereceklerini söylemişti. Hikâyesi bittiğinde, polis bir soru yöneltti:

— Bu uçağın ne maksatla düşürülmesi gerektiği hakkında bir fikriniz var mı ?

Lovell gözlerini açtı:

— Hiçbir fikrim yok. Nedenini siz söyleyebilir misiniz ?

— Bunu söylemeye yetkili değilim.

Ses tonu çok ciddiydi. Devam etti:

— Bay Lovell, bu olaydan hiç kimseye söz etmemek zorunda olduğunuzu hatırlatmak isterim size. Bunu bir sır olarak saklayacaksınız. Hatta karınızdan ya da sevgilinizden bile. Herhangi bir gevezelik başınıza iş açar. Askeri mahkemeye verilirsiniz... Casusluk suçuyla!

— Fakat...

— Daha fazla konuşamam. Edindiğiniz bilgiler doğrudan doğruya Amerika Birleşik Devletleri'nin güvenliğiyle ilgilidir. Başka bir ülkede olsanız, sizi bir kampa kaparlardı. Burada yaşadığınıza şükredin...

Polis ayağa kalkıp çantasını aldı. Lovell'ın elini sıkarken:

— Bu olayla ilgili herhangi yeni bir haber alırsanız, dedi, hemen en yakın F.B.I. bürosuyla temasa geçin ve bundan başka kimseye söz etmeyin. Hoşça kalın.

Polis gittikten sonra, Lovell şaşkın kalakaldı. Bunca önemli kişinin böylesine basit bir olayla ilgilenmesinin nedenini öğrenmek için canını bile verirdi.

II . BÖLÜM

Duvardan fırlayan fare hemen hemen Serge Lentz'in ayakları dibine çıktı. Lentz bir adım geriye sıçradı, sonra hayvanın ağzındaki köpükleri görünce sopayla öldürmek üzere üstüne yürüdü. Hayvan tozların içinde birkaç metre sürüklendi ve yan yatıp öylece kaldı. Karnı patlayacakmış gibi şişti, ayakları belli belirsiz kıpırdıyordu. Sonunda kasıldı ve hiç kımıldamaz oldu. Mide bulantısını bastırmaya çalışan Serge Lentz, hayvana yanaştı ve üzerine eğildi. Hayvan kokuyordu. Köyü kaplayan kokunun aynısıydı bu. Meksika köylerinin hemen hepsinde rastlanan alışılagelmiş yanık kaplumbağa ya da kızarmış mısır kokusu değil de, ölüm kokusunun ta kendisiydi sanki.

Serge Lentz evlerin arasından ilerledi. Daha bir tek canlıya rastlamamıştı. Sadece köyün girişinde bir çukurda vücudu şişmiş, teni dev kaktüslerde görülen kırmızımsı bir küfle kaplı, çevresi sinek dolu bir ihtiyarın cesedini farketmişti.

Durup bağırdı:

— Heey!

Çağrısına cevap veren olmadı. Etrafta erkek olsa, onların karısı, çocukları da olurdu. Oysa...

Alnından akan terleri sildi. Mexico'nun kuru sıcağından sonra üstüne çöken bu nemli hava erimiş kurşun etkisi yaratıyordu. Başkentten 1000 kilometre uzakta olmasına rağmen, kendini yabancı bir gezegendeymiş gibi hissediyordu. Las Piedras adlı bu köye ulaşmak için yirmi dört saat gece gündüz araba kullanmıştı, önce Mexico-Guadalajara

anayolunu izlemiş, sonra ikinci derecede toprak bir yola sapıp bu köye kadar gelmişti. Yoldan çok bir patikayı andırıyordu ve yılın altı ayı, yağmur mevsiminde kullanılması imkânsızdı. Yolun girişine bir tabela asılmıştı:

"Dikkat! Bu yol sürekli bakım altında değildir."

Yani, bir diğer deyişle, yolda kalırsanız başınızın çaresine bakın, demekti bu.

Las Piedras, yolun bitiminde, 120 kilometrelik bir mesafedeydi. Lentz beş saatte alabilmişti bu yolu. Buradan geçen ilk arabanın kendisininki olduğu kesindi. Senede bir gün, vergi memurları katır sırtında teperlerdi bu mesafeyi. Oysa Lentz'in Pasifik Okyanusu'nun birkaç kilometre ötesinde, balta girmemiş ormanların içinde kaybolmuş bu doksan ya da yüz kişilik köyden tek kuruş alacağı da yoktu. Köy halkının yaşamı kapalı ekonomiye dayalıydı. Mısır ekerler, kümes hayvanı beslerlerdi. Her iki, üç ayda bir bazıları, 200 kilometre ötedeki Los Mochis'e giderler; yumurta ve domuz karşılığında tuz, ilaç, giysi ve kibrit alırlardı. Yolculuk on beş gün sürerdi. Gazete getirmezlerdi, çünkü Las Piedras'ta okuma-yazma bilen yoktu. Tabii, posta ve telefondan da haberleri yoktu. Mektubu kim yazacak ki? Yıllarca önce köyden iki genç Guadalajara'ya gitmiş; fakat kendilerinden hiçbir haber alınamamıştı o günden bu yana. Dış dünya ile tek ilişkileri, köy başkanının bir çılgınlık gününde satın aldığı transistorlu radyo idi. O da arada bir işe yarıyordu.

Gerçekten, dünyanın bir ucuydu burası...

Lentz, kendi kendine küfretti. Bir sarhoşun sözüyle buralara kadar gelmişti! Arkadaşı Chamalo, üç şişe tekilayı devirdikten sonra, Las Piedras'dan öylesine tuhaf bir biçimde söz etmişti ki, Lentz de dayanamamış, gidip kendi gözümle göreyim demişti. Mesleğinde, kulaktan dolma sözlere inanmamak gerekirdi. Bu kayıp köyün gizli hiçbir sırrı olamazdı. Evlerin beyaz sıvalı duvar taşları, binlerce Meksika köyünde görülenlerden farksızdı. Orman deseniz, hemen her yerde rastlanan bir yeşillikteydi. Sadece köyün girişindeki o dar bitki alanı hariç. Orada, yapraklar tuhaf kırmızı bir küfle kaplıydı. Şimdi ise karşısında, ıssız bir sokak ve sessiz evler bulunuyordu...

Serge Lentz bir avlunun kapısını itip içeri girdi. Koku dayanılır gibi değildi. Kurumuş su birikintisinin çevresinde tavuk, ördek leşleri, hatta bir de domuz ölüsü vardı. Sahanlıkta, sineklerin üşüştüğü siyahlı bir kütle bulunuyordu. Bir kedi leşi. Leşlerin hemen hepsinin üzerinde aynı

kırmızımsı küf dikkati çekiyordu. Bu kez Lentz seslenmedi. Kedinin üstünden atladı, kapıyı itti ve içeri girdi.

Gözleri karanlığa alışana kadar önce bir şey göremedi. Fakat o feci koku genzini yakıyordu. Pencereye gidip tahta kepenklerden birini açmasıyla içeriye ışık doldu. Aynı anda, gözüne çarpan manzarayla geriledi. Yerde üç ceset vardı. İki kadın ve tüm Meksikalı köylüler gibi beyazlar giyinmiş bir erkek. Yüzleri ve elleri kırmızımsı birer külçeden farksızdı.

Serge Lentz yalpalayarak kendini dışarı attı. Taş duvara dayanıp, kendine gelebilmek için on dakika kadar hareketsiz durdu. Sonra arabasına döndü; valizini açtı ve çıkardığı viski şişesini bir dikişte yarıya indirdi. Alkol boğazını yakmış, gözlerini yaşartmıştı; ama şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Kendine hakim olmasa direksiyona geçip gazlayacaktı. Fakat, yapılacak bir görevi vardı.

Tekrar harekete geçip bir eve daha girdi. Ardından bir düzine daha ev dolaştı. Bütün köyde manzara hemen hemen aynıydı: şişmiş cesetler. Ayrıca, bütün hayvanlar da ölmüştü. Kısacası, köy bir ölü çukuruydu. Bütün bunlar akıl alacak gibi değildi. Çevrede en ufak bir gürültü yoktu ve güneş alabildiğine kasıp kavuruyordu ortalığı.

Las Piedras'ın yer aldığı ücra köşeyi düşünecek olursanız, yetkililerin bu ölü çukurunu bulmaları aylar alırdı. Büyük ülke, şu Meksika! Yirminci yüzyılın ikinci yarısında bile uygarlığın girmediği çok yer vardı. En yakın kasaba olan Los Mochis'de bile halkın çoğu Las Piedras'ın varlığından habersizdi.

Neler olup bitmişti burada? Serge Lentz ne doktordu, ne de biyolog; ama, bu salgın hastalık ona tuhaf görünüyordu. Kuşkusuz böylesine sıcak bir ülkede her şey çok daha çabuk gelişirdi. Ama yine de tuhaftı bu!.. Hem bitkileri hem de canlıları kırıp geçiren bu hastalık neyin nesi olabilirdi?

Belli olan tek şey; kimsenin yardım isteyecek zamanı olmadığına göre felaketin bir anda bastırdığı idi... Gerçi en yakın doktor buradan katırla on saatlik mesafedeydi ama, yine de bir haber verilebilirdi.

Serge Lentz, toz toprak içindeki arabasına geri döndü. Bilinen hiçbir salgın hastalık ne bu kadar kısa zamanda etkisini gösterir, ne de böylesine dar bir alanda sınırlı kalırdı. Birden, aklına bir fikir geldi. Belki de köyün ihtiyacını karşılayan su kaynağı zehirlenmişti. İşte, felaketin nedeni bu

olabilirdi. Felaket, yaşamın kaçınılmaz gereksinimi olan sudan doğmuş olmalıydı.

Köyün merkezine geri döndü. Bulunduğu yerden biraz ötede gözüne bir kanal ilişti. Su orada olmalıydı. Gerçekten de öyleydi; meydandan yüz metre ilerde, otların ve taşların üzerinden akıp giden ince, parlak bir su vardı. Biraz ötede, çamaşır yıkamaya elverişli bir açıklık farkediliyordu.

Her yer ıssızdı.

Birden, önünde sıçrayan bir şeyle Serge Lentz kendini arkaya attı, sonra toparlandı. Bir kuştu bu. Ama ne kuş! Büyük ve kıvrık gagasından bunun bir tür papağan olduğunu anladı. Normal olarak tüyleri gökkuşağı renklerini taşıması gerekirken, bunun tüyleri dökülmüş, vücudu kırmızıya dönüşmüştü. Kanatlarında tüy bulunmayışı nedeniyle uçamıyor, uzun bacaklarının üstünde gezinip iri gözünü insanın üzerinden ayırmıyordu. Asit banyosuna düşmüş gibi bir hali vardı. İki üç adım daha attı, sonra yanlamasına devrildi. Açık gagası kapandı. Sonra Serge Lentz'in gözleri önünde, ağzından pembemsi köpükler çıkararak öldü gitti.

Lentz elini sürmeye cesaret edemedi bu hayvana. Dilini kuruyan dudaklarının üstünde gezdirdi. Susuzluktan ölüyordu, ama şu an karşısındaki akarsudan ürker olmuştu. Şırıl şırıl akan bu berrak su, bilinmeyen bir nedenle ölüm getiriyordu. Yirmi kilometre ötede Pasifik Okyanusu'na döküldüğü anda hiçbir köye zararı dokunmayacaktı. Geldiği yönde ise yirmiye yakın köy vardı su kenarında, fakat hiçbirinde herhangi bir olaya rastlanmamıştı.

Peki ama, iki yüz yıla yakın bir zamandır bir avuç zavallı köylünün yaşadığı, Meksika'nın batısındaki bu ücra köyün günahı neydi?

Serge Lentz tekrar meydana geri döndü. Mümkün olduğunca fazla örnek toplayıp, devlet sağlık yetkililerini uyarması gerekiyordu. Tek tek gömülmeliydi bu zavallılar. Hava bu kadar sıcak olmasa, tek başına da girişebilirdi bu işe! Sonra da patronlarına haber verirdi. Bu kez, çok önemli bir işe karıştığını hissediyordu.

Arabasının yanına dönerek gölgesinde çimenlere uzanıp bir sigara yaktı ve ilk nefesi büyük bir zevkle içine çekti. Tütün kokusu içine huzur ve emniyet veriyordu. Gözlerini masmavi göğe dikip beş dakikaya yakın bir süre düşündü. Eğer kendisi, Serge Lentz, buraya gelmişse, bu işte bir bityeniği olmaması imkânsızdı. Washington'dan bir telgraf almıştı:

"Şu an Meksika'nın herhangi bir yerinde hayvan ya da insanları etkileyen salgın bir hastalık olup olmadığını araştırın."

Nedenini açıklamamışlardı. Zaten, neyi niçin yaptırdıklarını bir türlü öğrenemezdi. Acele edip bu uğursuz köyü terketmeliydi artık. Doğruldu, fakat ayağa kalkacağı sırada bir insan sesi duydu.

Çevre öylesine sessizdi ki, duyduğu ses çok yakından geliyor gibiydi. Aslında, köy meydanından geliyordu. Bağırmak için ağzını açtığında beklenmedik bir başka gürültüyle susuverdi: Biri katıla katıla gülüyordu. Güçlü ve sağlıklı birinin kahkahasıydı bu.

Lentz, duyduğu kahkahayla buz gibi oldu. Bu felaketin, bu cesetlerin önünde kim gülebilirdi böyle?

Bir ses İspanyolca bağırdı. Lentz dikkatle arabasının çevresini dolanıp yol kenarındaki ormana gizlendi. Kahkahalarla gülen bu yabancılar, onu içgüdüsel bir savunmaya itmişti. Başını uzatıp yaprakların arkasından baktığında onları gördü. Üzerlerinde beyaz elbise, başlarında hasır şapka bulunan beş kişiydi hepsi. Dördünün elinde tüfek vardı ve fişekleri Meksika usulü göğüslerine çapraz asmışlardı. Bellerinde uzun bıçaklar asılıydı.

Gülen, beşinci adamdı. Uzaktan dev gibi görünüyordu. Boyu iki metreye yakındı. Diğerleri gibi beyaz giyinmişti, fakat tüfeği yoktu. Sadece bir tabanca kılıfı farkediliyordu. Bir şeyi işaret ederek hâlâ gülüyordu. Cebinden mendilini çekip başındaki şapkayı çıkardı. Kafası usturaya vurulmuştu.

Lentz, yanına silah almadığına pişman oldu. Fiziki gücü sınırlıydı. Her şeyden önce bir şehir çocuğuydu. 1.75'lik boyuna karşın, kilosu 65 idi. Yani, tam bir atlet ölçüsü! En iyisi bu adamlara görünmemekti. Farketmelerine meydan vermeden arabayı çalıştırıp kaçabilirse, şansı var demekti! Ama yine de, adamlar silahlıydı ve yol da çok dardı.

Ne işleri vardı bu heriflerin burada? Arabaları olmadığına göre orman yönünden yürüyerek gelmiş olmalıydılar. Demek ki yakın bir yerden geliyorlardı. Ayrıca, köyü kasıp kavuran felaket onları hiç de şaşırtmışa benzemiyordu... Lentz titredi, öyleyse "bu herifler" Las Piedras'ın ne sebeple haritadan silindiğini biliyorlardı.

Büyük bir ağacın gölgesinde duran arabayı henüz farketmemişlerdi. Fakat bu yöne gelecek olurlarsa, görmemelerine imkân yoktu.

Lentz ormanın kıyısını izleyerek köy meydanına doğru yaklaştı. Böylece arabasından uzaklaşıp, yabancılara yaklaşmış oluyordu. Belki bir şeyler öğrenebilirdi.

Meydana ulaştığında adamların beşi de oradaydı hâlâ. Dördü evlere girip birtakım ufak tefek eşyalarla dışarı çıkıyorlardı. Beşincisi ise gölgede bir taşın üstüne oturmuştu. Sırtı Lentz'e dönüktü. Yanında dolu bir çuval vardı. Lentz, adamlardan birinin çuvala altın bir süs eşyası attığını gördü: Soyguncuydu bunlar.

Neşeli ve alaycı nidaları ıssız meydanda çın çın ötüyordu. Kötü ispanyolcalarıyla cesetlerle alay ediyorlardı, içlerinden biri bağırarak diğerlerini çağırdı. Transistorlu bir radyo bulmuştu. Birden iri yarı olanı öfkelendi:

— Haydi, haydi, yeterince oyalandık! Burada yapacak başka bir işimiz kalmadı. Tehlikeye atılmanın gereği yok. Bakarsınız, "federal polis" damlayıverir.

Sözünü bitirdikten sonra ayağa kalkıp köy çıkışına, Lentz'in arabasının bulunduğu yöne doğru ilerlemeye başladı. Diğer dördü koşarak yanına geldiler. Lentz, arabasına doğru yaklaşmalarını izledi. Eğer görmeden geçip giderlerse onları takip edecekti. Aksi olursa...

İriyarı olan, güneşte parlayan ön camın ışıltısıyla olduğu yerde kalakaldı. Arkadaki dört kişi tek söz etmeden omuzlarından tüfekleri çıkardılar. Lentz, silahların Amerikan ordusuna ait otomatik karabina olduğunu farketti.

Çevreyi dikkatle gözleyen beş adam arabaya doğru yaklaşıyordu. Çenelerini kapamışlar, hiç ses çıkarmıyorlardı. En baştaki tabancasını doğrultup arabanın kapısını açtı. Arabanın boş olduğuna inandıklarında silahlarını indirdiler. Lentz, aralarında ne konuştuklarını duyamıyordu. Ağaçların ardına gizlenmiş yolu gözlüyordu. Şu an bir tabanca için neler vermezdi ki!

Birden, duyduğu sesle irkildi:

— Hey! Kim var burada?

Ellerini ağzının iki yanına koymuş bağırıyordu iriyarı olanı. Belki de kendisini göreve çıkmış bir memur sanıyorlardı. Temkinli davranarak cevap vermedi.

Adam tekrar bağırdı.

Lentz hiç kımıldamadı. Arabaya dönebilmesi için gitmelerini beklemek zorundaydı. Sonra da kaçacaktı. Aynı anda, adamların her köşe bucağı gözleriyle tarayarak kendisine doğru ilerlediklerini gördü. Ellerine geçtiği takdirde başına neler geleceğini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Lentz, ağır hareketlerle gerileyip ormana daldı. Biraz sonra da ırmağa ulaştı. Tiksinmeyi bir kenara bırakıp suya girdi. Peşindekileri ekmenin en iyi yolu buydu. Su serindi; bu onu kendine getirdi.

Akıntıya karşı yürümeye başladı. Irmağın nereye gittiğini bilmiyordu. Saat üçtü ve akşam olmasına daha beş saat vardı. Tek şansı ormana dalmak ve ana yola çıkmak için devamlı doğuya doğru ilerlemekti. Oraya vardığında yardım sağlayabilirdi. Tabii, buradan bir akrebin veya bir çıngıraklı yılanın üstüne basmadan, ya da bu heriflere yakalanmadan çıkabilirse...

Uzaklardan tekrar bağırdıklarını duydu. Ardından da, havaya sıkılmış olması muhtemel birkaç el silah sesi geldi.

Yeterince uzaklaştığına inandığında ırmak yatağından çıkıp otların arasına daldı. Sarmaşıkların ve çeşitli bitkilerin arasından güçlükle ilerliyordu.

Yarım saat kadar sonra durdu, yorgun biçimde yere çöktü. Buradan bir haftada kurtulamazdı. Aksi imkânsızdı. Bir yol bulmalıydı. Bu şekilde yürümekle boş yere kendini yoruyordu.

Ayağa kalkıp yeni bir yöne doğru ilerledi. Çok geçmeden şans eseri, hayvanların açmış olduğu bir patika buldu. Ceketi terden sırtına yapışıyordu. Kala kala iki sigarası kalmıştı. Ayakları daha şimdiden ağrımaya başlamıştı. Kalbi deli gibi çarpıyor, ciğerleri yanıyordu. Birden, köydeki o öldürücü menhus hastalığa yakalanmış olabileceği takıldı aklına. Ama bu, yorgunluktan başka bir şey olamazdı. Soluk almak için daha yavaş yürümeye başladı. Kalp atışları normale döndüğünde, arkasında duyduğu bir sesle buz kesildi; peşinden gelenler vardı. Geri döndü ve yaprakların arasından elbiselerin beyaz lekelerini farketti.

Adamlar izini bulmuşlardı. Görülmediğini umut ederek kendini deli gibi patikanın dışına attı. Fakat bir patlama oldu ve aynı anda kulaklarının dibinden bir mermi geçti. Kendisini görmüşlerdi ve öldürmeye kararlıydılar.

Yüreği ağzında, üstünü başını yırtan sarmaşıklara, bitkilere aldırmaksızın koşmaya başladı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu. Kafasında tek

bir düşünce vardı: Bu adamlardan kurtulmak. Koca bir böğürtlen olduğu gibi yüzüne çarptığında, C.I.A.'nın "şerefli bir muhbir"i olmanın, öyle her zaman kolay ekmek yenen bir meslek olmadığını düşündü acı acı.

III . BÖLÜM

Seraphin Birliği Şövalyesi, Basse- Lusace Markisi, Sırbistan Büyük Voyvodası, Altın Yapağı Birliği Şeref Komutanı, Siyah Kartal Birliği Şövalyesi, Saint Empire Romain Kontu, Fletgaus Dükü, Malta Kraliyet nişanı sahibi, Avusturya- Macaristan sınırında tarihi bir şatonun tek mirasçısı ve hepsinden önce "Central Intelligence Agency"nin "eylem" kısmında serbest "ajan" olarak çalışan Saygıdeğer Altesleri Prens Malko Linge, elinde bir kadeh "Krepskaia" marka votka, saatte 950 km hızla, Atlas Okyanusu'nu örten nimbostratüs bulutlarının üstünde kayarcasına uçuyordu.

Güneş gözlüklerinin ardında gözleri yarı kapalı, yumuşak koltuğuna kurulmuş, birinci mevkinin altı yolcusuna hizmet eden İskandinav Hava Yolları'nın hostesini seyrediyordu. Uzun boylu, zarif, sevimli haliyle ortaçağ dilberlerini hatırlatan hostesin adı Karin'di. Bir çeyrek saatlik konuşma sırasında tek öğrendiği bu olmuştu. Bütün girişimlerini kibarca ama kararlılıkla geri püskürtmüştü genç kız. Malko kendini teselli etmek için, kara gözlüklerinin genç kızı korkuttuğunu düşündü. Aslında gözlükleri hoşlandığından değil, mecburiyetten takıyordu. Altın rengi gözlerini bir gören, kolay kolay unutamazdı. Farkedilmemesinin yerinde olacağı bir meslekte, bu bir dezavantaj sayılırdı.

Malko bir yudum votka alıp tadına vara vara yuttu. Aylardan beri ilk kez kendini bu kadar rahat hissediyordu. Tatildeydi. İskandinav Hava Yolları'nın DC8'i New York'un John F.Kenndy Havaalanı'ndan akşamın saat yedi buçuğunda havalanmıştı. Altı saatlik fark nedeniyle Kopenhag'a sabahın sekiz buçuğunda varacaklardı, öğleye kadar alışveriş yapacaktı Malko. Viyana'ya gidecek olan Caravelle'i 12.40'da kalkıyordu.

Tek alışveriş yapacaktı ama, önemliydi. Amerika'dan Kopenhag'daki bir antikacıya, şatosunun yemek salonu için bir dizi porselen ısmarlamıştı. Porselenler şimdi kendisini bekliyor olmalıydı.

Akşama evinde olacaktı nihayet! Bu düşünceyle derin bir soluk aldı. Uçakları severdi. Gevşeyip rahatladığı tek yerdi. Ayrıca, bir düğmeye basmakla en ufak istekleri bile yerine getirmeye hazır bir güzelin koşup geldiği tek yer yine uçaktı; yalnız, isteklerin sınırlı kalması gerekiyordu ne yazık ki!..

DC8 sessiz sedasız uçuyordu. Hava kararmıştı. Malko, uyuşan bacaklarını açmak için ön taraftaki bara gitmeye karar verdi. Hem güzel Karin'le de çene çalmış olurdu.

Genç kız gülümseyerek karşıladı onu:

— Viski? Votka? Bloody Mary? Manhattan ya da şampanya? diye sordu. Korkmayın, parasızdır.

— Votka, dedi Malko. Rus olsun.

A.B.D.'de Rus votkası bulmak için canı çıkardı. Ama, en iyisi de buydu.

— Nerelisiniz, Karin? diye sordu.

— Stokholmlüyüm beyefendi.

— Kopenhag'da inmiyor musunuz?

Gülerek başını salladı.

— Hayır. Ama Stokholm'e beklerim. Kocam ve ben size İsveç konukseverliğini göstermekten kıvanç duyarız.

Bozum olmak buna derler işte.

— İngilizceniz çok iyi, dedi Malko konuşmayı uzatmak için.

Karin mütevazi bir biçimde gülümsedi.

— Almanca, İspanyolca, Fransızca ve Rumca da bilirim. Danimarka dilini ve Norveçce'yi de iyi anlarım.

Malko birden, elindeki kadehi bıraktı.

— Karin, milyonlar kazanabileceğinizden haberiniz var mı ?

Genç kız kahkahayla güldü.

— Namuslu bir biçimde mi?

— Tamamen.

C.I.A.'nın bunca dili konuşan akıllı bir kıza dünyanın parasını ödeyeceğini söyleyemezdi tabii. Kendisine gelince, uygar ülkelerin dışında konuşulan tuhaf dilleri çok kısa zamanda öğrenmesini sağlayan korkunç bir belleğe sahipti. Bir an, Karin ile birlikte nasıl bir ekip oluşturacaklarını düşündü. Kendi kendine güldü. Karin, taşıdığı sıfatı duyacak olsa pek eğlenirdi. Sıfatının baş harflerini kullanarak kendisini S.A.S. diye çağırırlardı. Amerikalılar için en kısa yol buydu. Uçtuğu uçağın bağlı olduğu şirket İskandinav Hava Yolları'nın kısaltılmış adı da SAS idi. Bu nedenle kendisini hiç yabancı hissetmiyordu bu uçakta. Ayrıca, İskandinav konukseverliği aceleci Amerikan hosteslerinden çok daha değerliydi.

— Yerinize dönün, dedi Karin. Akşam yemeği servisi başlayacak.

Açlığın etkisiyle teklifi ikinci kez tekrarlatmadı. Kendini kuş gibi hafif ve mutlu hissediyordu, iki ay boyunca görevleri, tehlikeleri ve uzun zamandır sürdürdüğü zor yaşamı unutacaktı. Şatosunun ağaç işlerinden başka düşünecek bir şeyi yoktu.

Yemek listesine göz atarken Avrupa'yı bayağı özlediğini farketti. Hele mutfağını! SAS şirketinin, dünyanın en eski ve tanınmış mutfağıyla anlaşma yaptığını okuyunca keyiflendi. Beş dakika sonra, tost diliminin üzerine bir kaşık havyar koyuyordu. Kendisine, ringa balığı, füme som balığı ve havyardan yapılma bir tür İskandinav ordövrü olan "smörgasbörd" servisi yapılmıştı. Yarım şişe Lafitte-Rotschild ile ıstakozu mideye indirdikten sonra sıra votkaya gelmişti.

C.I.A. gitgide uzaklaşıyor, hafiften bastıran uykuyla göz kapakları kapanıyordu. Karin önündeki tepsiyi alırken gözlük biçiminde siyah bir kumaş uzattı.

— Işıktan korunmak için bunu takın.

İsteğine boyun eğdi ve son gördüğü hostesin sarı çizgili gömleği oldu. Hemen uykuya dalmıştı.

Hoş bir koku; çok daha hoş olan, fakat anlatılması imkânsız rüyasından çekip çıkardı Malko'yu. Karin, kolonyaya batırılmış sıcak bir havlu uzatıyordu. Tıpkı Japonya' da olduğu gibi. Ortalık aydınlanmıştı.

— Bir saate kadar ineceğiz, dedi Karin.

Ancak haşlanmış yumurtaları yiyip saçını tarayacak vakti oldu. Uçak Kopenhag'a doğru alçalıyordu.

"Nihayet, her şeyiyle beğenilecek bir kent beni bekliyor" diye düşündü Malko.

Pilot nefis bir iniş yaptı. Tekerleklerin yere değdiğini farketmedi bile Malko... O sırada Karin'in nefis sesi duyuldu:

— Kopenhag'a inmiş bulunuyoruz. Saat,7.40 İskandinav Hava Yolları sizlere...

Malko bir iç çekti. Güzel Karin'i terketmek canını sıkıyordu! Ama ne var ki, dünya küçük derler!

Kucağında SAS şirketinin hediyesi bir bebekle gülümseyerek DC8'den indi. Gözündeki kara gözlükleri bile çıkarmıştı...

Sabahın bu saatlerinde havaalanının koridorları hemen hemen bomboştu. Malko hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerledi. Birden, ufak tefek, güleç yüzlü biri yolunu kesti:

— Siz S.A.S.sınız, değil mi?

Malko olduğu yerde kaldı. Kırk yaşlarında görünen adam ince, şık bir elbise giymişti. Saç biçimi gibi gömleği de Amerikan tipiydi.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko.

Diğeri elini uzattı.

— Adım Berry Gordy. Elçilikte kültür ataşesiyim. Size dostunuz Mitchell'den bir mesaj getirdim.

Malko dişlerini sıktı. Mitchell, C.I.A.'daki dostu ve C.I.A.'nın Yakındoğu sorumlusu idi. Ataşe kendisine bir telgraf uzattı. Malko alıp hemen okudu:

"Derhal geri dönün stop hayati önem taşıyan bir iş için size ihtiyacımız var stop parasal şartlarınız önceden kabul edilmiştir stop selamlar stop Mitchell."

Malko'nun para sıkıntısını çok iyi bilirdi Mitchell kurnazı! Uyanık tilki! Cehenneme göndereceği kimselere altın külçeleri teklif ederdi. Beklenmedik ölümler nedeniyle çoğunu da ödemezdi.

— Mitchell'e telgraf çekip bana rastlamadığınızı söyleyin, dedi Malko; ya da uçakta olmadığımı veya uçağın düştüğünü; tutuklandığımı ya da buna benzer şeyler. Şu anda tatildeyim ve gidiyorum. Hoşça kalın.

Ve hızla uzaklaştı.

Kültür ataşesi hemen peşinden koştu. Fakat kısa bacakları hızını engelliyordu. Havaalanı görevlilerinin uzun koridorlarda kullandıkları tekerlekli taşıyıcılardan birine atlayıp Malko'yu yakalamak için yaramaz çocuklar gibi pedal çevirmeye başladı.

Konuşma bu durumda devam etti. Malko hızlandıkça diğeri kan ter içinde pedala bastı. Koridorun sonundaki gümrük ve polis noktası gitgide yaklaşıyordu. Berry Gordy altındaki tekerlekli taşıyıcıyı bırakıp Malko'yu kolundan tuttu:

— Bakın, Washington'dan, sizi ne pahasına olursa olsun geri göndermem konusunda emir aldım. Gerekirse, bu havaalanından çıkmanızı engelleyeceğim. Danimarka polisiyle aramız çok iyidir. Aptallık etmeyin. Sizin yüzünüzden mesleğimden olmak istemem. İşinizi bitirdikten sonra tatilinize devam edersiniz.

— Peki, ya ölürsem ne olacak? diye sordu Malko.

Öfkeden kuduruyordu. Yenik düşmüştü. Adamın palavra atmadığı belliydi. Mitchell tatilini yarıda kestiğine göre, çok önemli bir sorun olmalıydı.

Gordy, düşüncelerini okumuş gibi:

— Size İskandinav Hava Yolları'nın 913 sefer sayılı uçağında birinci mevki bir yer ayırttım, dedi. Saat 12'de hareket edeceksiniz ve 14.55'de New York'a varacaksınız. Biraz şansınız varsa bu gece Mitchell'i görürsünüz...

— İsterseniz bu arada doğuya kadar uzanıp Rusya'yı da bombalayım, ha?

Başarısından son derece memnun olan Gordy, Malko'nun şakasına yürekten güldü.

— Pekâlâ, dedi Malko. Beni bir antikacıya götüreceksiniz. Porselen sever misiniz?

Gordy hayatta iki şeyi sevdiğine yemin etti: Annesi ve porselenler. Dört saat sonra, Malko'yu New York'a gidecek DC8'e kadar geçirmeye geldiğinde hâlâ porselenlerin etkisindeydi.

***

Taşra eczanelerinde rastlanabilecek türden zararsız bir kavanozdu bu. Aşağı yukarı bir litrelikti. Ağzına kadar grimsi bir tozla doldurulmuş, mantarı erimiş mumla kapatılmıştı. Kavanozun alt kısmı çepeçevre kırmızı bir şeritle sarılmıştı. Üzerinde sarı renkli üç harf bulunuyordu: **CX3**

Beyaz plastikle kaplı masanın üzerinde duran kavanozu sessizce seyreden dört kişi vardı.

— Dostum S.A.S., dedi içlerinden biri, bu kavanozdaki nesne iki milyar insanı bir anda öldürecek güçtedir.

Malko kavanoza baktı. İnanılacak gibi değil!

"Üs K 46" diye bilinen Detrick'deki Askeri Araştırma Merkezi müdürü Profesör Alsop'un sözünü yabana atmamak gerekiyordu. Halk, dünyanın en modern bakteriyolojik savaş merkezi olan bu üssün neye yaradığını pek bilmezdi. Bu üs tek başına, C.I.A.'nın Sibirya'da keşfettiği aynı türden altı Rus merkezine bedeldi...

Malko'nun yanında duran saçları dökülmüş, buruşuk elbiseli bilim adamı biraz titrek bir sesle:

— Uygun şartlar altında, dedi; bir gram CX3 300.000 kişiyi öldürür.

Malko, şaşkın ona baktı:

— Peki, ya uygun olmayan şartlar altında, profesör ?

Sorudaki şakayı anlamayan bilim adamı başını salladı:

— Bilemiyorum. Belki birkaç yüz kişinin ölümüne yol açabilir.

— Harika! dedi Malko. Bu sevimli tozun yaratıcısı siz misiniz?

Yaşlı adam mütevazi bir biçimde başını salladı:

— Oh, hayır. Ben sadece doğanın kaynaklarından yararlandım. Hasar görmüş bir kutu konserveden tehlikeli biçimde zehirlenileceğini bilir

misiniz?

— Evet.

— Bu zehirlenmeye yol açan basilin adı, "botulinus" basilidir. En güçlü doğal zehirlerden biridir. Doğada son derece az miktarda bulunur. Biz, önünüzde gördüğünüz şu botulinus basilini yapay olarak ürettik.

— Yani, diye sözünü kesti Malko, bu üründen bir kahve kaşığı alıp bir su deposuna atsam tüm New York halkını temizlemiş olurum, öyle değil mi?

— Ne yazık ki bu o kadar kolay değil, dedi profesör. Fakat verdiğiniz oranlar doğru.

Bilim adamının bilinçsiz şakacılığı Malko'nun canını sıkmıştı. Yanındaki dördüncü kişiye, üniformalı generale döndü:

— Baksanıza generalim, tatilimi yarıda kesip beni buraya "Böh, seni korkuttum" deyip oyun oynamaya çağırmadınız herhalde? Benden istediğiniz nedir? Bu kavanozdakileri yememi mi bekliyorsunuz?

C.I.A.'nın önemli bir servisine komuta eden General Higgins tasalı görünüyordu ve Malko'nun şakasına da hiç tepki göstermemişti:

— Bu kavanozu gözlerinizle görmeniz gerekiyordu. Gelin, profesörün odasına geçelim. Size olup biteni açıklayayım.

S.A.S., generalin peşinden ilerledi. Yine, tatsız ve tehlikeli bir sorunu halletmesi gerekecekti. Başka türlü kendisini çağırmazlardı. Bu da Amerikan hazinesine pahalıya oturacaktı. Küçük grup, Maryland yeşilliklerine bakan bir odaya girdi. Göğün maviliğini ve manzaranın güzelliğini gören Malko hemen hayale daldı. Nasıl oluyor da insanlar bu kavanozdaki gibi öldürücü korkunç şeyler üretebiliyorlardı? Kendisi sakin uğraşları olan biriydi. Avusturya'da, yaşamını sürdüreceği, atalarından kalma şatoyu tamir ettirmekle meşguldü. Tamirat bir servet tutuyordu ve C.I.A. hesabına anlaşmalı çalışmasının tek nedeni de buydu. Üstelik son zamanlarda tahta süsleme ve eski taş fiyatları alabildiğine yükselmişti.

Diğer tutkusu daha az masraflıydı. Yatağına götürme isteği duymadığı kadınla ilişki kurmazdı. Kadınlarla sık sık beraber olmak da çeşitli sorunlara yol açıyordu. Müzmin bekâr olarak kıskançlık nedir bilmezdi. Fakat sevgilileri her zaman kendisi gibi çıkmıyordu. Bugünkü can sıkıntısının nedeni sadece şu ünlü kavanoz değildi: Bundan

etkilenmeyecek kadar çok çeşitli felaketlerle karşılaşmıştı. İçini karartan, şu üsde iyi kötü bir sekreter kızın bulunmayışı idi...

— Dostum S.A.S., diye söze başladı general. Başımız belada.

— Ah, öyle mi? dedi Malko.

Askerler, olayları abartmaya bayılırlar.

— Her an bir savaşa girebiliriz.

— Savaşa mı? Kiminle?

— Küba ile.

— Castromu?

— Evet. İşin kötü yanı, çıkacak savaşı da kazanacak durumda...

S.A.S. şaşkın, generale baktı:

— Peki, bizim füzeler, bombardıman uçakları ne oluyor?

— Bu o kadar basit değil. Castro'nun sizi içine ittiği savaş biçimi, bildiğimiz klasik ya da atom savaşını engeller nitelikte. Yarın füzelerimizi Havana'ya yollasak sonuç ne olur sanıyorsunuz?

— Bir daha Havana purosu bulamazsınız...

— Bırakın şakayı... Birleşmiş Milletler davranışımızı insanlık dışı ilan eder. Göze alınacak bir tehlike değil bu. Yok, yok, elimiz ayağımız bağlanmış durumdayız. Bu işten kurnazlıkla sıyrılmalıyız.

— Bulmaca anlatır gibi konuşmasanız, sanırım meseleyi daha iyi anlayacağız, dedi Malko. Önce bana bir kavanoz gösterip bunun füzelerden de, bombardıman uçaklarından da güçlü olduğunu söylediniz. Şimdi de kalkmış Küba ile savaşa girdiğimizi ve Castro'nun bizi dize getireceğini anlatıyorsunuz. Ne demek oluyor bu? Onlardaki kavanoz bizimkinden daha mı büyük? Ya da tüm ordumuzu şapşala çevirecek yeni bir yöntem mi buldular?

S.A.S.'ın canı sıkılmaya başlamıştı bu laboratuvarda. Uğursuz ve gerçek dışı bir dünyada yaşayan bu askerler ve bilginler sinirlerini bozuyordu. Profesyonel savaşçıları aptal bulurdu: Yaşam çok kısaydı. Kendi hayatını, ihtiyacı olan parayı bulmak için tehlikeye atıyordu. Hayalini gerçekleştirecek tek yol buydu: Ataları gibi kendi topraklarında, kendi şatosunda yaşamak. Ayrıca, özgürlüğüne de büyük

önem verirdi. Birçok komünist ülke görmüştü. "Sosyalist" yaşam biçimi ona göre değildi.

General sıkıntısını sezmiş gibi söze girdi:

— Gelin, S.A.S.. Size anlatacağım bir şey var.

— Eğer keşfinizi benim üzerimde denemeyi düşünüyorsanız, ben bu işte yokum...

— Beş dakika ciddi olmayı deneyin ve benimle birlikte büroma kadar gelin, dedi general sert bir tavırla.

Bir dizi koridordan geçtiler. Profesör Alsop peşlerinden geliyordu. Generalin odası çok şatafatlıydı. Yerde, ayak bileklerine kadar gömüldükleri yeşil bir halı vardı. Tahta süslemeler, eski İngiliz stili bir masa ve Maryland'e açılan nefis bir manzara. Malko, divana benzer bir koltuğa kurulup bir Winston yaktı. General masanın arkasındaki yerini almış, profesör ise odanın bir köşesinde ayakta durmuştu.

— Durum şu, diye söze başladı general. Bildiğiniz gibi, birçok ileri ülke gibi biz de burada bakteriyolojik savaş üzerine; yani yapay hastalıklar saçarak bir milleti ya da bir orduyu yok etme yöntemleri konusunda çalışmalar yapıyoruz...

— Bu çalışmalarınızı Kore'de denemiştiniz sanırım, dedi Malko alay edercesine...

General bir el hareketiyle Malko'yu susturdu.

— Bu işle uğraşan tek biz değiliz. Rusların Azerbaycan'da, Kafkas bölgesinde altı özel laboratuvara sahip olduklarını biliyor muydunuz? I no'lu istasyonda tifüs mikrobu üretirler; II no'lu istasyon, çiçek hastalığı ve menenjit mikrobu üretimi konusunda uzmanlaşmıştır; III ve V no'lu istasyonlar malarya, paratifo ve menenjit üzerine; IV ve VI no'lu istasyonlar da veba ve dizanteri üzerine çalışırlar... Şimdi söyleyin, fikriniz nedir?

— İnsanı ürküten bir durum.

— Ruslardan on yıl ilerdeyiz, diye sözünü kesti general. Doğal bakteri ve zehir aşamasını yıllar önce geçtik.

— Peki, sorununuz nedir?

— Bir ihtiyatsızlık. Sorumluluğunu taşıdığım korkunç bir ihtiyatsızlık. Müttefiklerimiz de bu tür silahlar hazırlamaktadır. İngilizler ve diğerleri. Şu sırada büyük bir sıkıntı içindeler; bilim adamlarından biri kaza sonucu vebadan öldü. Belki de bu nedenle Bahama adalarına bir laboratuvar gemisi göndermeye karar verdiler.

— İyi fikir!

— Pek o kadar da değil. Bakterilerin tropikal iklimde üremelerini incelemek istiyorlardı... Sonuçta, iki ay önce İngilizler hastane-gemisi "Ben Lomond"un iki haftalığına Jamaika'da demirleyeceğini haber verdiler bize. Aramızdaki işbirliğine dayanarak da bizden son ürünümüz olan CX3'ten uzmanlarımızdan biriyle örnek göndermemizi istediler.

— Nedir bu CX3?

— Az önce kavanozda gördüğünüz madde. Dünyanın en güçlü zehiri. Etkinliğini 10.000 kez artırmayı başardığımız doğal bir zehirin yapay bir sentezi. Tabii, formülü son derece gizli tutuluyordu. Ne var ki, klasik silahlarla ilgili her türlü tedbiri almayı düşünen ben, bu zehirin çalınabileceğini hiç aklıma getirmedim. Böylece, bir uçak bileti alıp servisimden bir binbaşıyı Jamaika 'ya meslektaşlarıyla buluşmak üzere gönderdik. Çantasında, gördüğünüz kavanozun bir eşi vardı. Yani, insanlığı yok edecek bir miktar...

— Sonra?

Malko olayın sonunu bayağı merak etmeye başlamıştı. Hiç değilse bu kez işin içinde füzeler yoktu!..

— Sonra, binbaşı Jamaika'ya varamadı. Bindiği uçak bilinmeyen kişilerce ele geçirildi ve zor kullanılarak Küba'ya indirildi. Uçağı durdurmak için elimizden geleni yaptık. Hatta içindeki yolcularla birlikte uçağın düşürülmesini bile ben emrettim. Fakat geç kaldık. Şirket uçağını geri aldı. Yolcular sağ salim, Jamaika üstünden bize iade edildi. Yalnız içlerinden biri hariç. Binbaşı Lance kaybolmuştu. Kübalılar bu kişinin yolcu listesinde bulunmadığını iddia ettiler. Çantasıyla içindeki emanet de yok oldu tabii.

— Gerçekten de Kübalıların size zarar verebileceğine inanıyor musunuz? Ellerinde mikrop olmuş, olmamış, iki füzeyle canlarına okursunuz.

General başını salladı.

— Ne yazık ki yanılıyorsunuz, dostum S.A.S. Sizin de bildiğiniz gibi füzelerimizin düğmesine ancak bir dünya savaşı için basabiliriz. Ayrıca, Kübalıların bu olayda bizim kötülüğümüzü istediklerinden de emin değiliz. Hatta, bunu başkaları için kullanacaklarını sanıyoruz...

— Kimin için?

— Doğrusunu isterseniz, bilmiyorum. CX3, iyi kullanıldığı takdirde Birleşik Devletler'in tümünü bir anda yok edecek korkunç bir silahtır. Uygun yerlere yerleştirilen bir tutam CX3, yüz binlerce Amerikalının ölümüne yol açar. Kübalıların böyle bir şeyi deneyeceklerini düşünüyorduk. Fakat son aldığımız bilgiler bu görüşün tam tersi çıktı. Hele en son kulağıma geleni bir türlü anlatmaya cesaret edemiyorum.

— Haydi haydi, ben her şeyi işitmeye hazırım.

— CX3'ün kayboluşundan sonra, C.I.A. emrindeki tüm ajanlara, Orta Amerika'da rastlanabilecek kuşkulu salgın hastalıkları hemen bildirmelerini emretti.

—Anlıyorum. Hastalık nerede çıktı?

— Meksika'da. Meksika'daki adamımız bilinmeyen bir hastalığın bir köyü tümüyle yok ettiğini bildirdi. Birinin çok az dozda CX3 ile köyü bilerek yok ettiğini düşünüyoruz.

— Nasıl kullanılır bu CX3?

General bir an tereddüt etti; sonra olumsuz şekilde başını sallayan Profesör Alsop'a baktı.

— Bakın, dedi general. Eğer araştırmanıza faydası yoksa, bunu açıklamak istemem. Çünkü zehiri ele geçirmiş olanlar, bunun nasıl kullanılacağını henüz bilmiyor olabilirler. Ne kadar az şey bilirseniz, sizin için de bizim için de o kadar iyi olur.

— Tedbirlisiniz... Sizce, niye bu köye saldırdılar dersiniz ?

— Denemek için. Korkunç ve insanlık dışı bir deney bu. CX3'ün söylendiği kadar etkin olup olmadığını görmek istediler. Gelecek sefere, ülkemize yöneltilen yoğun bir saldırı gerçekleşebilir.

— İyi ama, Pasifik Okyanusu kıyıları Küba'dan oldukça uzakta. CX3'ü çalanlar ne diye bu kadar uzağa gitmiş olsun? Karaib adalarından birinde ya da Meksika'nm diğer tarafında, Yucatan'da kalabilirlerdi.

— Anlıyorum. Aydınlatamadığımız noktalardan biri de bu zaten. Ama, şu var: bir kere, Meksika'nın bu bölgesi A.B.D. sınırına çok yakın. Sonra, rastlayabildiğimiz tek iz burada ortaya çıktı.

— Bu sizin fikriniz.

— Beni ciddiye almıyorsunuz. On yıl kadar önceydi, bakteriyolojik silahlar üzerinde çalışmalara başladığımızda zaman kazanmak için bir uzmanı yanımıza davet ettik: Japon Profesör Yoshico Tacata idi bu. Savaş sırasında Japon ordusu hesabına Mançurya'da bir laboratuvarı yönetmişti. Kendisini kurşuna dizmek isteyen Rusların ve Çankayşek'in elinden kurtardık. O da bizimle çalışmaya başladı. Yalnız, iki yıl kadar sonra bize ihanet ettiğini farkettik. Bizlerden yani beyazlardan nefret ediyor ve edindiği tüm bilgileri, Japonya, Kızıl Çin ve Formoza hesabına çalışan bir şebekeye aktarıyordu. Çok kötü durumdaydık, çünkü kendisini salıveremeyeceğimiz kadar çok şey biliyordu. Geriye tek çare kalıyordu ve bu çareyi de en kısa zamanda uygulamak zorundaydık.

— Sanırım, temizlemeniz gerekiyordu.

General onaylayıcı bir hareket yaptı.

— Karar vermem kolay olmadı. Fakat bu arada, profesör kuşkulanmış olmalı ki bir sabah ortadan yok oldu. Elimizdeki en iyi adamları peşine taktık, tüm ülkeleri hallaç pamuğu gibi attırdık. Sonuç çıkmadı. Yanında kıymetli bir şey götürmediği için - o sıralarda CX3 yoktu henüz - C.I.A. dosyayı kapadı. Sonra, bir yıl kadar önce Meksikalı muhbirlerimiz Tacata'nın izine Guadalajara'da rastladıklarını bildirdiler. Orada, dindaşlarının yanında gizleniyormuş. Bunda şaşılacak bir yan da yoktu. Pasifik kıyılarını Japonlarla Çinliler istila etmiştir. Kaliforniya ile Meksika arasındaki sınır kenti Tijuana'da Meksikalıdan çok Çinli orospu vardır, işin peşini bıraktık tabii. Çünkü vahşi bir bölgedir orası; ne yol vardır, ne telefon. Ayrıca Meksikalı yetkililerin fiyakası da caba. Hepsinde El Alamo kompleksi vardır. "Gringo"ların* aleyhine olan her şeyi desteklerler. Yalnız, işin tuhafı şu: Söz konusu köy, Tacata'nın saklanmış olduğu bölgenin tam ortasında yer alıyor. Haydi çekinmeyin, rastlantı deyin buna!

** Meksika argosunda, "beyaz adam" anlamında bir sözcük.*

— Niye birini göndermediniz oraya? Meksikalılara, böyle bir durumda bize yardım etmeleri için dünya kadar para veriliyor.

— Bizim tedbirsizliğimiz yüzünden dünyanın en güçlü silahını eline geçiren bir delinin topraklarında saklandığını onlara nasıl söyleriz? Zaten gerekeni yaptık. Başkent Mexico'da bulunan en uyanık adamımı, Serge Lentz'i, o köye gönderdim. Bu salgının varlığını keşfeden de o olmuştu.

— Ne buldu peki?

— Ne bulduğunu bilmiyoruz. Geri dönmedi.

— Peki, benden beklediğiniz nedir? Ben ne biyologum, ne kimyacı, ne de doktor.

— Orası doğru, fakat olağanüstü ve tehlikeli olaylara alışıksınız. Bu da onlardan biri. Kullanmalarına fırsat vermeden, ne yapıp yapıp CX3 kavanozunu ele geçirmelisiniz. Elimizdeki tek hareket noktası, Serge Lentz.

— O da kaybolmuş...

— Bu bilgiyi nereden edindi bilmiyoruz. Tek ipucumuz o. Karısı Mexico'da oturur. Belki olaydan haberi vardır. Aksi halde başınızın çaresine bakacaksınız. Aldığı haberin kaynağını araştıracaksınız...

— Harika!.. Ve bu, hem ziyaret hem ticaret gezisine tek başıma çıkacağım ha?

— Tek başınıza sayılmazsınız. Mexico'da kıymetli bir yardımcımız var. Adı, Felipe Chano. Yarı Amerikalı, yarı Meksikalıdır ve emniyette çalışır.

— Anladığım kadarıyla, bana fikrimi sormayacaksınız.

General bunu duymazlıktan geldi.

— Tedbir olarak, Profesör Alsop size bağışıklık aşısı yapacak. Aşının sizi CX3'e karşı korumayacağını bilmeniz gerek; fakat diğer tüm bakterilere karşı bir bağışıklığınız olacaktır.

Konuşma bitmişti. General, Malko'nun elini sıktı, arkadan da Profesör Alsop. İlk kez olarak C.I.A. Malko'nun istediği fiyatı tartışmamıştı: Başarı halinde 50.000 dolar. Başarısızlık halinde zaten hiçbir işe yaramazdı bu para. S.A.S.'ın çocukları yoktu.

IV BÖLÜM

Kendini korkunç hasta hisseden Malko, büyük bir oyuncağı andırırcasına altından kayıp geçen Manhattan adasının olağanüstü güzelliğine bakmadı bile. Her yanı şişmiş gibiydi. Profesör Alsop'un bir dizi iğnesi, vücudunu kalbura çevirmişti. Her yanında kırmızı benekler çıkmıştı. Ateşi yükselmiş, elleri hafifçe titremeye başlamıştı. Bütün bu iğnelerden sonra, artık Ganj nehrine bile hiç korkmadan girebilirdi. Fakat Hindistan'a gitmiyordu şu an. Uçak normal olarak akşamın onunda Mexico'ya inecekti. Mexico'nun en iyi oteli Maria-Isabel'de kendisine bir oda ayrılmıştı. Serge Lentz'in telefon numarası yanındaydı. Felipe Chano'nun karşılamaya gelmesi gerekiyordu. Hepsi ayarlanmıştı. Vakit geçirmek için, kendisine verilen Serge Lentz'in dosyasını açtı. önemli bir şey yoktu:

"Serge Lentz; Leipzig'de (Almanya) doğdu. Plastik mühendisi. 1936'da A.B.D.'ne yerleşti. 1951'de Meksika'ya göç etti. Birleşik Devletler'e hayranlığı nedeniyle savaş sırasında C.I.A. ile çalışmıştır. Çocuğu yoktur. 1955'de Meksika'da ikinci kez evlenmiştir. Karısı hakkında fazla bilgi edinilememiştir. Yerli melezidir. Güzel ve kocasından çok gençtir. Lentz Mexico'da sakin bir yaşam sürmektedir, önemli bir Alman plastik fabrikasının satış mümessilidir. Meksika içinde çok seyahat eder. Paraya ihtiyacı vardır, özellikle bilgi konusunda, C.I.A. hesabına birçok görevi bilinçli bir biçimde başarmıştır. İyi bir muhbir olarak kabul edilir, fazlası aranmaz."

Mesele ortadaydı. Lentz, gereğinden fazlasını isteyen ve sonuçta ölüme gönderen C.I.A.'nın "şerefli" ajanlarından biriydi ve profesyonelliğe özenen amatörün akıbetine uğramıştı. Vatanseverlik judonun yerini

tutmuyordu. Ve zavallı Lentz bunun deneyimim geçirmişti. Neyse ki karısından bir şeyler öğrenebilirdi. Malko, elini saçlarında gezdirdi. Kafa derisi iğnelerden pütür pütürdü!.. Giyimi konusunda son derece titiz olmasına rağmen, şimdi pantolonunun ütüsüne aldırmaksızın koltuğa yayılmıştı. Gözünde kara gözlükler, pencereden gökyüzünü seyrediyordu. Sorsalar, hostesleri bile tarif edemezdi. Şu an, New York yakınlarında, Poughkeepsie'deki evinde oturup şatosunu hayal etmek için neler vermezdi! Pencereden Hudson nehrini seyreder, Tuna'yı hatırlardı. Kırk yaşında kendisini zaman zaman yorgun hisseder olmuş, dünyanın dört bir yanında sürdürdüğü bu hareketli ve tehlikeli hayattan bıkmıştı. Şatosu bittiği an, atalarından kalma topraklara yerleşecek ve dünya yıkılsa evinden dışarı adımını atmayacaktı. Hatta belki de evlenecekti. Aslında evlilik onu ürkütüyordu. Zira kadınları çok severdi ve tek bir kadına bağlanmak hiç de cazip değildi.

Eastern Airlines'ın Boeing 707'si yarı yarıya boştu. Malko hem uyuşan bacaklarını açmak; hem de uçakta, Profesör Alsop'un iğnelerinin yarattığı etkiyi yok edecek bir hatunun bulunup bulunmadığını kontrol etmek için tuvaletlere kadar gitmeye karar verdi. Malko için en etkin ilaç buydu. Akla gelebilecek her türlü kabalığı yapmasına rağmen yine de kadınlar inanılmaz derecede yardımcı olurlardı ona. Sevimli yüzü ve cermen havası kadınların hoşuna giderdi. Ve Malko'nun kendilerini sevdiğine inanırlardı. Ama hepsi de. Uçağın kadınlar üzerinde tartışılmaz bir etkisi oluyordu. Bir seferinde, Karaçi ile Roma arasında genç bir Lübnanlıyı baştan çıkarma fırsatı yakalamıştı. İlişkileri, yolcularla mürettebat arasında rezalete yol açmıştı. Fakat yine de güzel bir anıydı bu. İnsanların dans etmekten, yaşamın tadını çıkarmaktan ve sevişmekten başka bir şey düşünmediği savaş öncesi Viyana'sını tanımak isterdi. Şatosunda harika balolar tertiplerdi...

Dudağının sol kenarında buruk bir kıvrım belirdi. En umutsuz görevlerin verildiği güvenilir bir casus, pahalı bir ajandan başka bir şey değildi. Bir gün gelecek, umutsuz durumda kendisi olacaktı, ölümünden sonra bir kadeh viski içilecek ve bir ay sonra da unutulacaktı.

Eastern uçağında tek bir fıstık yoktu. İri kıyım, yarma gibi bir kocanın yanında serseme dönmüş, iyi giyimli Güney Amerikalı dilberin dışında. O da kuşkusuz uçaktan çıkıp bir Cadillac'a atlayacaktı. Uçağın, Teksas'da Houston kentinin üzerinden geçtiği bildirildi. Aynı anda, koyu esmer bir

hostes aperitif almak isteyenleri dolaşmaya başladı. Bir hafta boyunca içki içmesi yasaklanmış olmasına rağmen Malko, bir duble votka ısmarladı. Saçmalığın daniskasıydı bu: Alkolün mikropları öldürdüğünü çocuklar bile bilirdi! Eğlence olsun diye, tuvaletten bir paket kolonyalı mendil aşırdı. Uçak malzemelerinden çok hoşlanırdı. Votkası geldiğinde yüzü hafifçe asıldı. Kolonya ile ispirto arası bir Amerikan votkasıydı kadehteki. Kokulu "Stretskoria" marka Rus votkasıyla hiçbir ilgisi yoktu bunun. Adamı komünist yapardı bu votka! Malko seyrek içerdi ama, ağzının tadını bilirdi.

Bir süre kestirdi. Kemerlerin bağlanmasını ve sigaraların söndürülmesini isteyen hostesin sesiyle uyandı. Pencereden çok uzaklarda, kilometrelerce genişlikteki bir alana yayılmış Mexico'nun parıldayan ışıkları görülüyordu. Daha ötelerde koyu karanlıktan başka bir şey yoktu: Vahşi dağlar ve elektriğin ne olduğunu bilmeyen köyler. Az gelişmiş ülkelerin özelliğidir bu: Kentleri çevreleyen koyu karanlık bir alan...

İniş takımları piste yumuşak bir şekilde oturdu ve uçak havaalanı binalarına kadar ilerledi. Malko, uçaktan adımını attığı anda 2500 m yükseklikteki serin havayla şaşkına döndü. Gümrük işlemleri çok kısa sürdü. Herkes bir an önce gidip uyumaya bakıyordu.

Elinde valizi, koca bir "Mexicana de Aviación" reklamı altında duran Malko, kendisini çok yorgun hissediyordu. Yere bile uzanıp uyuyabilirdi...

— Senyor S.A.S.?

Yavaşça döndü. Karşısında tüm dişlerini göstererek gülen biri duruyordu. Güreşçi gibi bodur, koyu siyah saçları arkaya taranmış, gözlerinin içi gülen, bembeyaz dişli, kırk yaşlarında biriydi. Havanın serinliğine rağmen, üzerinde bir pantolon, bir gömlek vardı. Tüm gücüyle Malko'nun elini sıktı.

— Nasıl tanıdınız beni? diye sordu Malko.

— Kişilerin tipinden anlarım, diye cevapladı diğeri. Kendimi tanıtayım: Felipe Chano, emrinizdeyim.

Bunu kibarca ve sade bir biçimde söylemişti. Malko bir anda ondan hoşlandı. Güvenilir bir görünümü vardı.

— İngilizceyi çok iyi konuşuyorsunuz, dedi Malko.

— Teksas'ta doğup büyüdüm. Babam Meksikalıydı, fakat tahsilimi Amerika'da yaptım. Savaş sırasında uçankale pilotuydum... Şimdi, Meksika'da çok mutluyum.

— Asıl göreviniz nedir burada?

— Özel görev ekibinde komiser muaviniyim. Yani, allahın cezası tüm işler bana verilir. Fakat eğlenceli tarafı da vardır.

— Buraya ne yapmaya geldiğimi biliyor musunuz?

Felipe Chano gülümseyerek başını salladı:

— Hayır, fakat kolay bir iş olmasa gerek. Gelin, arabam dışarda.

Malko'nun valizini alıp çıkışa doğru ilerledi.

Havaalanı binasının büyük duvar saati 23.15'i gösteriyordu.

Araba parkı beş yüz metre ilerdeydi. Gecenin serinliği Malko'yu kendine getirdi.

— İşte geldik, dedi Felipe. Durun, kapıyı içerden açacağım.

Malko, ağzı bir karış açık, arabayı seyrediyordu. Bir Cadillac. Ama, ne Cadillac!.. Savaş sonrası imal edilenlerden olmalıydı ve her nasılsa bugüne kadar ayakta kalabilmişti. Karoseri yamru yumruydu ve bazı yerleri fırçayla boyanmıştı. Boydan boya çatlamış ön camı mucize kabilinden ayakta duruyordu. Sol ön kapı telle tutturulmuştu. Kısacası, eski bir tankı hatırlatıyordu bu araba. Malko'nun bakışlarını farkeden Felipe, gülerek özür diledi.

— Biriktirebildiğim parayla ancak bunu alabildim. Burada güzel bir araba sahibi olabilmek için ya namussuz ya da zengin olmak gerekir. Ben de basit bir memurum ve hükümetimizin de bizlere armağan verme alışkanlığı yoktur.

Cadillac'a atladılar. Araba bir basışta çalıştı.

Motor iyi durumdaydı, fakat içi perişandı.

— Daha dört aylık taksidi var bunun, dedi Felipe üzgün bir sesle.

Yolculuk sırasında Malko'ya, tasarruf edebilmek için telefonu bile bulunmayan, kent dışında bir yerli köyünde oturduğunu anlattı. Karısı ve altı çocuğuyla birlikte yaşıyordu. Mexico 'yu havaalanına bağlayan otoyol hemen hemen boştu ve kentin göbeğindeki Maria-Isabel oteline varmaları on beş dakika sürdü. Her tarafta ışıklandırılmış seçim panoları göze

çarpıyordu: *Oyunuzu Diaz'a verin.* Cumhurbaşkanlığı seçimiydi bu. Tanık olduğu bu propaganda Malko'yu şaşırttı; zira, tek bir aday vardı.

Maria-Isabel, son derece modern bir oteldi ve Malko'ya ayrılan odada rahatlıkla at yarışları düzenlenebilirdi. Her zamanki gibi yedinci katı istemişti. Eski alışkanlık. Felipe, Malko'nun eşyalarını yerleştirmesini ilgiyle izledi. Avusturyalı, siyah ve koyu renk altı adet alpaka takım astı gardroba. Çekmecelere de bir dizi ütülü ipek gömlek koydu. Bütün lüksü buydu, işini bitirdiğinde Felipe sordu:

— Çalışmaya bu geceden başlamak ister miydiniz?

İstemesine isterdi Malko. Ama nereden başlayacaktı?.. Atacağı ilk adım, Lentz'in karısıydı. Bunun için de Meksikalıya ihtiyacı yoktu. Ertesi gün on birde otelde buluşmak üzere anlaştılar. Felipe elini sıktıktan sonra ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı.

Malko hemen telefonu açıp Lentz'in numarasını çevirdi. Vakit gece yarısını geçmişti ama, o da çok uzaktan geliyordu...

Zil uzun uzun çaldı. Ahizeyi yerine koyacağı sırada bir kadın sesi "Alo?" dedi.

— Bayan Lentz mi? diye sordu Malko.

— Evet. Kimsiniz ?

Sesi sakin ve güzeldi.

— Kocanızın bir arkadaşıyım, dedi Malko. New York'tan yeni geldim ve düşündüm ki...

— Kocam New York'ta mı?

Kadının şaşırdığını hissetti Malko.

— Hayır, sanmıyorum. Fakat kendisiyle karşılaşmak isterdim. Benim diyeceğim, sizinle görüşmek istiyorum.

— Kalkın, gelin şimdi. Ben erken yatmam. Hatta burada da yatabilirsiniz.

Malko yatma teklifini kibarca geri çevirdi; fakat daveti kabul etti. Telefonu kapadıktan sonra, temiz bir gömlek giydi; dişlerini fırçaladı. İçi pek rahat değildi, çünkü Bayan Lentz'in kocasının işlerinden ne dereceye kadar haberdar olduğunu bilmiyordu. Belki de onu, sadece bir mühendis olarak tanıyordu.

Bir taksiye atlayıp verilen adrese gitti. Cehennemin dibiydi burası. Ev Meksikalıların uydu-kent dedikleri banliyöde idi. Nihayet taksi kentten on kilometre uzakta, kaldırım taşlı bir yolun sonundaki evin önünde durdu. Şoför yolun uzunluğunu bahane ederek yüz pezo tırtıkladı Malko'dan. Avusturyalı zili çaldı. Kapıyı açan yaşlıca bir Meksikalı kadın tek söz etmeden kendisini takip etmesini işaret etti. Sonunda, alçak tavanlı, yerden ışıklandırılmış oturma odasına girdiler.

***

Bayan Lentz, odanın tam ortasında ayakta durmuş onu bekliyordu. Malko, bel kemiğine iğne batırılıyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. Eğer buna giyinmek denirse, üzerine yeşil şantung bir pijama geçirmişti ve kumaş öylesine vücuduna yapışmıştı ki, sanki teninde kumaş değil de yeşil boya vardı. Malko'yıı afallatan da buydu zaten: Karşısında, desinatör Varga'nın kapak kızlarından biri duruyordu sanki. Hani üzerinde sutyen de olmasa, ki olduğu ince kumaşın altından görünüyordu, doğanın çırılçıplak bir yaratığıyla karşı karşıya bulunduğunu sanacaktı Malko. Saçları omuzlarına düşmüş, yeşil gözleri alaycı bir ifadeyle Malko'ya dikilmişti.

— Hoş geldiniz, bay... Adınızı hatırlayamadım.

— Linge, Malko Linge.

Şimdilik daha fazlasını söyleyecek gücü yoktu.

— Adım İlna. Eski bir yerli adı. Biliyorsunuz, bende biraz yerli kanı vardır. Buyrun oturun, bir şeyler için. Yorgun olmalısınız.

Malko söyleneni yapıp geniş bir divana oturdu.

— Viski, tekila, Martini, rom, votka?

— Tekila, tadına bakmak için.

Bayan Lentz'in odanın öbür ucunda bulunan bara gitmesinden faydalanan Malko, genç kadının önden olduğu kadar arkadan da nefis göründüğüne tanık oldu. Kalçaları her adım atışında insanın içini gıcıklarcasına nazlı nazlı salınıyordu. Büyük bardaklara saf tekila doldurup, iki elinde iki kadeh geri döndü ve Malko'nun yanına oturdu.

— Sağlığınıza, diye gülümsedi.

Bir dikişte yuttuğu miktar, İrlandalı bir ayyaşı bile o anda yere devirirdi. Malko, temkinli davranarak dudaklarını alkolle ıslattı ve kadehi ağzından uzaklaştırdı; her yudumu midesinde bir delik açacak kadar sertti içki... Kadehi masanın üzerine bırakıp genç kadına döndü. Ilna divana uzanıp gözlerini yummuş, ayaklarını da masaya dayamıştı.

Vücudunun sıcaklığı Malko'yu yavaş yavaş etkilemeye başlıyordu. Beş dakika daha böyle kalsa, C.I.A.'nın işi suya düşecekti... Boğazını temizleyip doğruldu:

— Hanımefendi, kocanızın nerede olduğunu biliyor musunuz ?

Ilna tek gözünü açtı.

— Kocamın mı? Hayır. Niçin soruyorsunuz? Bilseniz ne işinize yarayacak ki?

— Mexico'ya niçin geldiğimi biliyor musunuz peki?

Genç kadın diğer gözünü de açtı ve gülümsedi.

— Benimle sevişmeye geldiniz!

Ve Malko'nun cevap vermesine fırsat tanımadan doğrulup dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Tekila bile parfümünün kokusunu silememişti. Kadının, vücudunu saran kollarından kurtulabilmesi için beş dakikaya yakın bir zaman geçti. Ne kadınmış ama!.. Sokuldukça kedi gibi mırıldanıyordu. Malko'nun oyuna katılmadığını görünce kalktı, gidip tekila doldurdu ve tekrar divana geldi.

— Benden hoşlanmadınız mı? Mikrop kapmasınlar diye kauçuk eldivenlerle sevişen sarışın, iriyarı Amerikalı kadınlardan mı hoşlanırsınız? Belki de tenimin rengini fazla koyu buldunuz? Mexico'da bundan hoşlanan çok kişi vardır.

Yeşil gözleri pırıl pırıldı. Kelimenin tam anlamıyla nefis bir kadındı. Malko, elindeki kadehi yüzüne fırlatacağını sandı. Yumuşak bir

hareketle kadının elini tutup öptü:

— Senyora, dedi İspanyolca, rastladığım en güzel kadınsınız (düşünmeye gerek bırakmayacak derecede doğruydu bu). Size karşı ilgisiz olmadığımı kanıtlamak isterdim. Fakat buraya çok ciddi bir konu için geldim. Aradığımı bulduğum anda, rahatlayacağımdan emin olabilirsiniz.

— Aradığınız nedir?

— Kocanız.

Malko'nun ancak yarısını anlayabildiği bir dizi Meksika ve yerli dili karışımı küfür savurdu.

— Onu bulmak çok kolaydır. Jose Bolanos'un barına gidin. Orospularıyla orada buluşur.

— Kendisinin kentte olmadığını kesin biliyorum.

— Öyleyse niye geldiniz buraya?

— Nerede olabileceğini öğrenmek için. Batı yönüne, ormana gittiğini biliyorum.

Bir kahkaha attı genç kadın.

— Öyleyse arkadaşı Chamalo ile beraberdir. Küçük kızlara kürtaj yapmaya gitmişlerdir... Chamalo'nun asistanlığını yapar. Sonucunda da birkaç pezo kazanır.

Bunları umursamaz bir tavırla söylemişti. Sanki kocasının ne yaptığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Malko'nun gözlerinin içine baktı.

— Söylesenize bayım, buraya, bu allahın cezası ıssız banliyöye, gerçekten, sadece kocamdan söz etmek için mi geldiniz ?

— Ne için geldiğimi sanıyordunuz?

Buruk bir biçimde gülümsedi.

— Vitrinine bakılacak tek bir mağazanın bile bulunmadığı bir yerde can sıkıntısından ölen zavallı bir kadını teselli etmeye gelmiş olabilirsiniz. Serge ile evlendiğimde bana Mexico'nun en lüks semtinde, lüks bir apartmanda oturacağımıza yemin etmişti. Oysa, nerede yaşadığıma bir bakın! Bit dolu bir otobüsle Mexico'ya inmek yarım saat sürüyor.

Malko cevap vermedi. Bayan Lentz gibi güzel bir kadının böyle bir delikte uzun zaman kalmayacağı kesindi, özellikle dul olarak.

— Niçin burada oturuyorsunuz?

— Para sorunu. Yeterince kazanamıyor. Hayat pahalı ve çalıştığı şirketin verdiği maaş çok az. Chamalo ile iş yapmasının nedeni bu. Ayrıca ufak tefek başka işler de yapıyor. Kuşkusuz sizler için...

Göz ucuyla Malko'ya baktı. Avusturyalı atılan taşı farketmişti.

— Kim olduğumu biliyor musunuz?

— Bir casussunuz. Amerikan casusu. Geçen yıl biri daha gelmişti. Uzun boylu, sarışın ve güçlü biriydi. Beni Amerika'ya götüreceğine söz vermişti, sersem herif.

— Onunla yattınız mı?

— Elbette. Hoşuma gitmişti. Serge'in de işine yaradı bu. Çok para kazandı. Ama ben para için yapmadım, adam gerçekten yakışıklıydı...

Kısa bir sessizlik oldu.

— Biliyor musunuz, siz de çok çekicisiniz, işinizle biraz daha az ilgilenseniz...

— Ne iş yaptığımı bildiğinize göre, bana yardım edebilirsiniz.

— Bu bana ne kazandıracak?

— Kocanızı. Ayrıca belki para da kazandırabilir.

— Tek isteğim bu delikten kurtulmak. Beni buradan götürürseniz, sizin için yapmayacağım şey yoktur, anlıyor musunuz?

— Olmayacak şey değil bu, dedi Malko. Bana sağlayacağınız yardıma bağlı.

Malko, yolculuğun yorgunluğunu duymaya başlamıştı. İğne yerleri yeniden acımaya başlamıştı. Fakat, Bayan Lentz'den de gözlerini alamıyordu. Böylesine güzel bir vücut ve böylesine dişi bir kadın görmemişti. Kendini çok doğal bir biçimde sunuyor ve bu hareketiyle tropikal iklimin insan üzerindeki etkisinin canlı bir örneğini gerçekleştiriyordu. Şu aptalca işe bulaşması ne şanssızlıktı! Genç kadın ne düşündüğünü anlamış gibi yerinden kalktı ve pikaba yumuşak bir yerli müziği koydu; sonra Malko'ya ellerini uzattı:

— Gelin. Yıllar var ki dans etmedim.

Malko ayağa kalktı. İlna kollarını boynuna dolayıp vücudunu vücuduna yapıştırdı. İpek pijamanın altında çırılçıplak hissi veriyordu. Malko'nun bir

anda kanı kaynadı ve genç kadın bunu hemen hissetti.

— Benden hoşlanmaya başladınız mı? diye fısıldadı kulağına.

Usulca yanından geçtikleri bir lambayı söndürdü. Geriye iki lamba kalmıştı. Şimdi, Malko'ya yasladığı vücudunu yavaş yavaş sağa sola oynatıyordu.

— Otele dönmem gerek, dedi Malko.

Güzel karısına birkaç pezo getirebilmek için belki de şu anda ormanda ölmek üzere olan bir ajanın karısıyla yatma fikri canını sıkıyordu Malko'nun. Fakat, Bayan Lentz hiç oralı değildi. Malko'yu bırakmaksızın:

—En azından iki kilometre yürümedikçe bu saatte taksi bulamazsınız, dedi. Üstelik bu ülkede, iki pezo için adam doğrarlar.

— Peki, bana verebileceğiniz bir yatak var mı?

— Burada bir tek yatak var. Ve de bir tek oda.

— Ya bu divan?

— Orada yatılmaz.

Kollarını Malko'nun boynuna dolayıp uzun uzun ateşli bir biçimde öptü. Malko da karşılık verdi. Bir anda kendilerini sarmaş dolaş divanın üstünde buldular. İlna, kısa çığlıklar atarak daha bir sokuldu Malko'ya, sonra fısıltılı bir sesle:

— Kocam nedeniyle mi beni istemiyorsun? diye sordu... Korkma, bu gibi şeyleri takmaz o. Arkadaşlarıyla yatmamı bile teklif etti.

Malko bir elini pijamanın altına kaydırıp sıcak ve sert göğsünü tuttu genç kadının. İlna inleyerek bir anda pijamasının üstünü çıkardı. Şimdiye dek görmediği güzellikte göğüslere sahipti.

— Gel, burada rahat değiliz.

Malko'yu elinden tutup sürükledi. Odası yan taraftaydı. Geniş ve alçak bir yatak hemen dikkati çekiyordu. Duvarlar siyaha boyanmıştı ve alçak bir sehpanın üzerinde kırmızı bir mum yanıyordu.

Malko, eşyalara alışmakta gecikmedi. Şimdi o da istiyordu bu nefis dişiyi. Hızla soyunup yatağa, Ilna'nın yanına girdi. Genç kadın çığlıklar atıp inliyordu. Bayan Lentz'in çok ateşli bir yaradılışı ve son derece iyi bir tekniği vardı. Bir ara kalkıp odadaki lambayı yaktı. Malko, göğüslerinin ucuna kadar tüm vücudunun bakırı andırır nefis rengine hayran oldu.

Plajlarda alelacele bronzlaşan çift renkli kadınlardan değildi. Sonunda, kendini çırılçıplak, elinde bir sigara, yatakta oturur buldu Malko. Genç kadın elinin tersiyle göğsünü okşuyordu.

— Çok güzel seviştiğini biliyor muydun? Burada, senin gibi erkekler için bir sıfat kullanırız.

— Neymiş o? diye sordu Malko gülümseyerek.

— **"Macho".** ***Bir kadını zevkten öldüren adam*** anlamına gelir. Bu ülkede, bir erkeğe söylenebilecek en güzel sözcük budur. Hatta, Devrim Madalyasından bile önemlidir.

Ilna'yı hafifçe öptü.

— Teşekkür ederim. Şimdi söyle bakalım, biraz da işten konuşabilir miyiz ?

— Duygusuz adam, sen de!

— Hiç de değil. Sadece aklı başında bir adam.

— Pekâlâ. Ne öğrenmek istiyorsun?

— Kocan nerede?

— Bilmiyorum. On beş gün önce nereye gideceğini söylemeden çekti gitti. Sık sık yapar bunu. İşi gereği geziyor olmalı; tabii bu arada başka işler de çeviriyordur. Sizin ya da sizin gibiler için çalışır. Ya da arkadaşı Chamalo ile gezer.

— Kim bu Chamalo?

— İtin teki. Veracruzlu güney yerlilerine Chamalo adı verilir. Bu herif doktor.Yani, kendisi öyle diyor! Diplomasını beş bin pezoya satın almış olmalı. Ufak tefek kasabalarda dolaşıp, gerçek doktorların yapmadığı önemsiz ameliyatlar yapar.

— Anlıyorum... Peki, kocanı nereden tanıyor?

— Serge çok gezer. Hamile kalan bekâr bir kızdan söz edildiğini duydu mu, komisyon karşılığında Chamalo'ya haber verir. İkisinin de zevkleri aynıdır. Kuzeyde, elli pezoya on beş yaşında kızla yatabilirsin. Sersem herif! Bana da burada haftalarca el sürmez!

Malko düşünüyordu. C.I.A.'nın dosyası önemli derecede eksikti.

— Bu sefer de Chamalo ile gittiğine emin misin?

— Hayır. Bu kez kendi arabasını aldı. Birlikte olsalar Chamalo'nun arabasıyla giderlerdi. Beyaz bir Thunderbird'ü var. Daha gösterişli bir araba.

— Gittikten sonra seni aramaz mı?

— Hayır. Telefon çok pahalı. Mektup desen, çok geç gelir.

İlna dizlerinin üstüne çöküp merakla baktı.

— Söylesene, niye kocamla bu kadar ilgileniyorsun? Size kazık mı attı?

— Hayır, tam aksine. Bize büyük bir yardımda bulundu. Fakat şu an tehlikede. Belki, tehlikede olduğunun farkında bile değil. Her an öldürülebilir.

Kesinkes çoktan öldüğünü söylemeye dili varmadı. Zaten ne işe yarayacaktı ki?

Yerli dilberin bakışlarında kocasına acıyan bir ifade belirdi.

— Bak bu durumda sana yardım ederim. Serge'in nerede olduğundan haberim yok, bu doğru. Fakat bunu bilen biri var: Chamalo. Yola çıkmadan önce birlikte kafa çekmişlerdi. Serge, Chamalo'nun bildiği bir yere gitti. Neresi olduğunu ben bilmiyorum.

— Chamalo'yu nerede bulabilirim?

— Nerede oturduğunu biliyorum. Nuevo-puerto de Liverpool'da. Buraya fazla uzak değil. Yarın sabah adresini veririm.

— Erkenden gitmek isterim.

— Gereği yok. Geceleri dışarda sürter ve en azından bir şişe tekila devirir, öğle vaktinden önce gitme. Aksi halde, tabancayla kovalar seni.

— Harika doğrusu!

— Çok kaba bir heriftir.

Bu kesin sözler üzerine, Malko dinlenmeye karar verdi. İğneler, yolculuk ve Bayan Lentz.. .Bunca şeyi aynı güne sığdırmak kolay değildi. Sigarasını söndürüp çarşafların arasına kaydı. Aynı anda, Bayan Lentz de elini Malko'nun bacağında gezdirmeye başladı.

— Hemen uyumak mı istiyorsun, sevgilim?

Malko, ancak yarım saat kadar sonra uyuyabildi. Yorgunluk ve uykudan sarhoşa dönmüştü ama, "Macho" olmak da kolay değildi hani!

***

Malko, gözünü açtığında kâbus gördüğünü sandı: İriyarı ve yaşlı bir yerli kadın üzerine doğru eğilmiş, üstünde dumanları tüten birtakım şeylerin bulunduğu bir tepsiyi ona doğru uzatıyordu. Sabah kahvaltısı gelmişti. Tuhaf bir kahvaltı! Hemen hemen simsiyah bir çay ve tamalos, yani acılı bir sosta kızartılmış galetalar.

Kahvaltıyı bitirdiğinde Malko iyice uyanmıştı, fakat midesi asit yutmuş gibi yanıyordu. Ayağa kalkarken içeri Bayan Lentz girdi.Üzerinde, geceki pijamadan çok daha iç gıcıklayıcı hemen hemen saydam emprime bir elbise vardı. Malko genç kadını çok güzel buldu. Parıldayan gözlerini farkedince, hemen yataktan attı kendini.

— Nasılsın sevgilim, iyi uyudun mu? Vakit öğle oldu!

— Deme, o kadar oldu mu?

— Önemi yok! Chamalo bu saatte hâlâ uyuyordur. Hazırlanmak için bol bol zamanın var.

Malko on beş dakika içinde hazırlandı. Serge Lentz'in usturasıyla tıraş olmuştu. Elbisesinin durumu fena sayılmazdı, fakat gömleği iyice kirlenmişti.

Aynada kendine baktı; kırk yaşlarında, geniş alınlı, sarı saçlıydı. Altın rengi gözlerinde küçük yeşil noktacıklar belirmişti; tatmin olmuşluğun belirtisiydi bu.

Bayan Lentz zarif bir tavırla arkasından sarıldı.

— Ne zaman geleceksin, sevgilim?

— En kısa zamanda. İstersen, akşam yemeğini beraber yiyebiliriz. Gelir seni alırım.

Acele bir öpücük kondurup hemen kaçtı. Güneş korkunç derecede yakıcıydı. Sokak bomboştu. Kararlamasına, geldiği anayolu aradı. On dakikasını aldı bu ve sonunda cayır cayır yanan asfaltta buldu kendini. Umutsuz işaretlerle geçen yarım saatlik bir bekleyiş sonunda bir taksi durdu. Şoföre, Chico Varga adındaki doktorun adresini verdikten sonra kendini koltuğa bıraktı. Felipe Chano, nereye kaybolduğunu merak etmiş olmalıydı.

***

Taksi, iki yanı antrepolarla dolu dar bir sokakta durdu. Şoför kafasını bile çevirmeden Malko'nun elli pezosunu alıp gazladı. Malko, beyaz Thunderbird'ü farketmekte gecikmedi. Bayan Lentz'in verdiği adreste, iki katlı ahşap bir evin önünde duruyordu. Chamalo ikinci katta oturuyordu.

Malko merdivenlerin gıcırtısını engellemek için ayak uçlarına basarak çıktı, önünde durduğu kapının üstünde pis bir kartvizit bulunuyordu: "Chico Varga, doktor".

Kapıyı çaldı. İçerden ayak sesleri duyuldu ve kapının açılmasıyla, keten pantolonlu gömleği kıllı göğsünü ortaya koyarcasına göbeğine kadar açık, iriyarı bir adam belirdi. Gözleri kıpkırmızıydı. Yüzünün görünümü, yerli soyundan geldiğini açıkça ortaya koyuyordu. Çekingen tavırlarla Malko'yu süzdü.

Sesi oldukça kalındı:

— Ne istiyorsunuz?

— Serge Lentz'in bir dostuyum. Sizinle görüşmek istiyordum, dedi Malko.

Çam yarması kapıyı ardına kadar açıp, Malko'ya içeri girmesi için işaret etti. Oda loş ve pislik içindeydi. Altüst olmuş yatağın dibinde siyah renkli bir doktor çantası duruyordu.

Malko bir iskemleye otururken Chamalo da kendini yatağın üstüne bıraktı.

— Nedir derdiniz?

— Serge Lentz'i arıyorum, diye harekete geçti Malko. Nerede olduğunu biliyor musunuz?

Diğeri hemen atıldı:

— Arkadaşı olduğunuzu söylüyorsunuz. Nerede olduğunu niçin bilmiyorsunuz?

— New York'tan geliyorum. Benimle burada buluşacağını söylemişti. Fakat çekip gitmiş. Nereye gittiğini sizin bildiğinizi söylediler.

Chamalo gözlerini kıstı:

— Kim söyledi?

Malko bir an tereddüt etti, fakat adamı kuşkulandırmaması gerekiyordu:

— Serge'in karısı.

Yerli homurdandı:

— Halt etmiş. Lentz'i haftalardır görmedim ben. O karı yalan söylemiş.

Kendisi de yalan söylüyordu. Malko ısrar etti.

— Bakın, ne pahasına olursa olsun Lentz'i bulmam gerek. Buraya bunun için geldim. Eğer yardımcı olursanız cebiniz para dolar. Ayrıca, Lentz'in nerede olduğunu bildiğinizden eminim.

Yerli doktor hiç sesini çıkarmadı. Çantasının sapıyla oynuyordu. Tereddüt ettiği belliydi. Nihayet kısık bir sesle sordu:

— Kaç para vereceksiniz, senyor?

— Vereceğiniz bilgiye bağlı bu. En azından yüz dolar.

Chamalo düşünüyordu. Başını eğmiş, hâlâ çantasının sapıyla oynuyordu. Birden, kuru bir sesle açılıverdi çanta. Malko sakin bir biçimde

bekliyordu. Tropik bölgelerde "dolar" kelimesinin her zaman sihirli bir etkisi vardır.

Malko böyle düşünürken birden, Chamalo'nun çantasından çıkardığı 45'lik bir Colt namlusunun kara deliği ile burun buruna geldi. Tuhaf bir doktor aleti!

— Kımıldamayın, senyor. Yoksa sizi ameliyat ederim. Ve üstelik sabahları da çok sakar olurum, bilesiniz.

Her şeye rağmen, silahı tutan eli hiç de titremiyordu.

— Tabancayı her zaman yanımda taşırım. Güç durumlarda lazım oluyor.

Malko'yu silah tehdidi altında tutmaya devam ederek ayağa kalktı, ceketini ve yatağın arkasında duran valizini aldı. Sonra kapıya doğru ilerledi.

Malko, tüm sinirleri gerilmiş durumda herifin ne zaman tetiğe basacağını merak ediyordu.

Çam yarması kapıyı açtı ve namluyu Malko'nun göbeğine çevirdi.

— Şimdi gidiyorum. Sakın beş dakikadan önce buradan çıkayım demeyin. Yoksa, sizi gebertirim. Bir daha karşılaşacak olursak, o anda öldürürüm sizi, anlaşıldı mı?

Malko sessizce başını eğdi. Yarma kapının arasından süzülüp gitti. Merdivenden ayak sesleri duyuldu, ardından da Thunderbird'ün motor gürültüsü.

Malko pencereden dışanya bir göz attı. Araba kaldırımdan hareket etmişti. Numarasını bile almaya fırsat bulamamıştı. Odayı dikkatlice aradıktan sonra dışarı çıktı. Kirli çamaşırlardan başka bir şey yoktu. Elindeki tek ipucu, buhar olup uçmuştu. Bir dahaki karşılaşmada herifin sözünü tutacağından emindi Malko.

Aşağıya indiğinde bir taksi geçiyordu. On beş dakika sonra Maria-Isabel'deki odasındaydı. Felipe Chano iki kez telefonla aramıştı. Emniyet Müdürlüğü'ne telefon edip Felipe'yi buldu:

— Otele uğrayabilir misiniz?

Birer aperitif içmek üzere randevulaştılar. Malko soyunup yatağa uzandı. Bayan Lentz, tüm gücünü alıp götürmüştü. Üstelik, akşama tekrar buluşacaklardı! Kafasından geçen erotik düşüncelerle uyuyakaldı.

V. BÖLÜM

Mexico'nun zengin semti Paseo de la Reforma ışıklar içindeydi. Meksikalıların işten çıktıkları ve ağaçlarla çevrili bulvarda bir aşağı bir yukarı gezindikleri saatti. Maria-lsabel ve Hilton'dan çıkan turistler vitrinlere baka baka dolaşıyorlardı.

Yolun hemen kenarında, kaldırımda, Malko ile Felipe taksi bekliyorlardı.

— Dolmuşa binelim, dedi Meksikalı. Bürom Paseo'nun sonunda. Dolmuşlar önünden geçer. Adam başına bir pezo.

Elini kaldırmasıyla önlerinde bir dolmuş durdu. Birlikte, kafalarını bile çevirip bakmayan şişman iki Meksikalı kadının yanına sıkıştılar.

Emniyet Müdürlüğü, cephesi pislik içinde eski bir binaydı. Koridorlarda, şaşkın bakışlı adamlar bekleşiyordu. Felipe Chano, Malko'yu hemen arşiv odasına götürdü. Chamalo'yu kesin olarak belirlemek istiyordu. Malko, gece ve sabah olup bitenleri fazla ayrıntıya girmeden anlatmıştı ona. Felipe hiçbir yorumda bulunmamıştı ama, Malko polisin Bayan Lentz'in ev sahibeliği konusunda bilgisi olduğunu sezinledi.

Masanın üzerine yüzlerce fotoğraf çıkarıldı ve Malko tek tek hepsini elden geçirmeye başladı. Chamalo'yu bulması uzun sürmedi. Asıl adı, Luis Chico idi. Daha önce cinayetten tutuklanıp üç yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Takma adı "El Indio" idi ve gerçekten de operatör doktordu.

— Onu tanırım, dedi Felipe. Tehlikeli biridir. Arkadaşlarından biri parasını çalmıştı. İki yıl sonra adama burada, Mexico'da rastladı ve tek laf etmeden bir şarjör mermiyi üzerine boşalttı. Sonra bir bara girip tekila ısmarladı ve polisi beklemeye başladı.

— Beni de ölümle tehdit etti, dedi Malko gülerek. Dikkatli olmalıyım.

— İyi yaparsınız. Herif delinin teki. Tanrı bir kez korumuş sizi...

Malko gülecekti, tuttu kendini; şimdiye kadar böylesine dindar bir polise rastlamamıştı! Laf arasında ikide bir Tanrı'nın adını anıyor, kilise önlerinden geçerken bir şeyler mırıldanıp istavroz çıkarıyordu.

Fotoğraf tespiti yapıldıktan sonra Felipe, El Indio'nun yakalanması için emir verdi. Sonra çıkıp, yan taraftaki bir kafeteryada birer kahve içmeye gittiler. Malko, Felipe'ye gerçeği anlatmaya karar vermişti. Yarım saate yakın konuştu.

Meksikalı polis arada bir "Aman Tanrım" diye hayretini belli ediyordu. Sonunda:

— Sanırım, işinize yarayacak bir ipucu biliyorum, dedi. Burada, fazla ciddiye almadığımız Castro yanlısı küçük bir grup var. Kitap basarlar, arada bir kanunsuz kişilere yataklık ederler; fakat öyle büyük işlere girişmezler. Sizin sorununuz da Küba ile ilgili olduğuna göre, gidip onları görebiliriz.

— Peki ama, hava korsanları uçağı niçin doğrudan doğruya Meksika'ya indirtmediler? Çok daha kolay olurdu bu.

— Aksine, burada federal polis var. Uçak dikkat çeker. Ama, birkaç adamla sizinki gibi bir kavanozu sınırdan içeri sokmak mesele bile değildir.

— Neyse ki kavanoz benim değil, Tanrı'ya şükür!

Felipe bu söze güldü.

— İsterseniz, bu gece Meksika'ya özgü bir lokantada yemek yiyebiliriz. Kastrocuların buluşma yeridir orası. Bildiğimiz kadarıyla şefleri de bir kadın, kişiliği olan bir melez. On yıl önce sinema oyunculuğuna başladı. Sonra, ülkedeki gümüş madenlerinin yarısına sahip olan yaşlı milyarder Gomez Ariman ile evlendi. Adamı öylesine mutlu kıldı ki, zavallı sekiz ay sonra öldü. Varı yoğu nesi varsa, hepsini karısına bıraktı. Kadının evini bir göreceksiniz... Tam yüz yirmi üç odası var. Banyolarındaki musluklar som altından. Yerli hizmetçilerine gelince, hepsi bir içim su.

—Ne işle meşguldür bu milyarder hanım? Neyle ilgilenir?

— Sadece erkeklerle. Yaşlı Ariman'la geçirdiği zamanı kayıp sayıyor olmalı ki, Mexico'nun tüm yakışıklı erkeklerini sistemli bir biçimde avlamaya çalışıyor. Kendisini bunca güçlü kılan tek şey var: Yatağından

geçen erkekler ona minnet borcu duyuyor, geçmeyenler ise sıralarını bekliyorlar. Başkanımız da bunlardan biri.

— Anlıyorum. Peki, bu hayal kadınına nerede rastlayabilirim ?

— Evinde. Fakat kendisini görmenize engel olurlar. Ancak örgüte girerseniz isteğiniz gerçekleşir... Ya da şansınızı deneyeceksiniz. Tıpkı, bu gece deneyeceğimiz gibi.

— Yalnız, bu gece üç kişi olacağız.

Meksikalı polis gülümsedi:

— Senyora Lentz mi?

— Evet.

— Zararı yok. Hatta faydası olur. Sizi gelip otelden alırım. O zamana kadar da dinlenirsiniz.

Felipe kahvelerin parasını ödedi. Malko, onun eski Cadillac'ına binişini seyretti. Meksikalı, öğle yemeğini karısı ve çocuklarıyla yemek üzere köyüne dönüyordu. Lokantadan ucuza geldiği belliydi.

***

Gezine gezine otele döndü Malko. Paseo'nun ilginç bir havası vardı. Gruplar halinde, ince keten eteklik giymiş genç kızlar gelip geçiyordu yanından; çoğu da çok güzeldi. Ya ispanyol usulü el ele tutuşuyorlar ya da bir oğlanın koluna giriyorlardı. Bütün bunlar, yaşama zevkini ve neşesini vurgulayan görünümlerdi. Gazete bayilerinin rafları, resimli, ucuz neşriyatların çokluğundan bel vermişti. Mexico'nun en büyük günlük gazetesi Excelsior ise, gri renkli kötü cins bir kâğıda basılmıştı. Buradan bir kilometre sonra yoksulluk başlıyordu. Tüm zenginlik belirtilerine rağmen,

Mexico yoksul bir kentti. Çevresinde arazinin yüksek oluşu nedeniyle hiçbir şey yoktu. Ne bir fabrika, ne ekili alan. Varolan tek şey, kenti çepeçevre saran, Harlem'den beter gecekondu mahalleleri idi.

Paseo semtinin vitrinleri tavana kadar lüks eşya doluydu. Malko, siyaha yakın şantung bir ceketin önünde durdu. İçeri girip denedi. Derken, bir de beyaz pantolon seçti, ardından da her zamanki zevkine uygun bir kravat; fular desenli ipek bir kravat. Koyu tenli satıcı kadın bakışlarıyla yiyordu sanki Malko'yu; Meksika'da uzun boylu sarışınlara rastlamak zordur... Hazırlanan paketi yanına aldı. Bir an önce giymenin zevkini tatmak istiyordu.

Vakit, siesta adı verilen öğle uykusu zamanıydı. Yollar boşalmaya başlamıştı. Saat beşe kadar hayat dururdu burada. Malko Maria-Isabel'in önündeki fıskiyelere geldi. Hole girerken titredi. Soğuk hava tertibatı ortalığı kuzey kutbuna çevirmişti.

Resepsiyondaki posta kutusunda üç mesaj vardı. Üç kez Washington'dan aranmıştı. Birden, kendini suçlu hissetti. Meksika'ya alışveriş yapmaya göndermemişlerdi onu. Ama, günün yirmi dört saati de çalışacak değildi ya... Ayrıca, buradaki yüksekliğe alışması için zaman gerekiyordu... 2500 metre az değildi!

Bir türlü vazgeçemediği özgürce davranışları, mirasçısı olduğu Slav ırkının bir özelliğiydi, işinin son derece gizli olduğunu, görevini başaramadığı takdirde bunun, ikinci vatanı Amerika'nın mahvolması anlamına geldiğini ve her dakikasının sayılı olduğunu biliyordu bilmesine de, altıncı katta havuz başında uzanıp güneş banyosu yapmak fikrini de aklından çıkaramıyordu...Neyse ki, Amerika'da geçirdiği yirmi yıl, ona sarsılmaz bir görev sorumluluğu kazandırmıştı...

Resepsiyon memuruna Washington'dan bir numara bağlatmak istediğini söyledi ve anahtarını aldı. Kendini hiç tehlikede hissetmiyordu. Fakat, Chamalo aradığı kişilerden biriyse, adamlar harekete geçmekte gecikmezlerdi. Yalnız, bu allahın sıcağında nasıl olup da harekete geçebileceklerdi, onu merak ediyordu!

Odasına çıktığında, yanından hiç ayırmadığı şatosunun temsili resmini masanın üstüne yaydı. Şatonun henüz çok işi vardı, öyle ki, zaman zaman, şatonun bitimine kadar yaşayıp yaşayamayacağını merak ettiği oluyordu...

Telefonun zili onu can sıkıcı düşüncelerden uzaklaştırdı.

Washington'du bu. General Higgins'in sesini hemen tanıdı.

— Bir haber var mı? diye sordu general.

— Pek bir şey yok. Bir ipucu yakaladım, ama sonu nereye bağlı bilemiyorum.

— Elinizi çabuk tutun. Meksika sınırı boyunca sıkı güvenlik önlemleri aldık; fakat yine de birçok gedik var. Diğer taraftan Küba'daki ajanlarımızdan yeni haberler aldık. Korktuğumuz başımıza geldi. Olayların ardında Yoschico Tacata var. CX3 onun elinde. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz ?

— Hayır.

— Fırsatını bulduğu anda kullanacaktır demek bu. Elimizden fazla bir şey gelmiyor. Birleşik Devletler'e giren her allahın kulunun üstünü de arayamayız ya! Görevi başarmalısınız, hem de en kısa zamanda. Aksi halde, yapabileceğimiz tek şey kalıyor.

— Nedir o?

— Nelere yol açacağım hiç hesaba katmadan, Birleşik Devletler halkını uyarmak.

Malko, canının sıkıldığını hissetti. Generalin sesi titriyordu. Kendini hemen bırakacak türden biri değildi general.

— Elimden geleni yapıyorum, dedi Malko kısık sesle.

— Takviye, para, araç-gereç gibi herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı? Size açık kart veriyorum.

— Hiçbir şeye ihtiyacım yok, teşekkür ederim. Daha doğrusu neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum. Daha sonra belki. Eğer, şu Japonu bulursam, ne yapayım?

— Öldürün onu!

Kin dolu gerçek bir haykırıştı bu. Malko masasında yüzü öfkeden gerilmiş generalin halini hayal etti. Bundan böyle şakacılığı bırakması gerekiyordu.

— Dinleyin, dedi general. Bu allahın belası Japonu temizlemek için üç saat içinde size "eylem" grubundan en iyi yirmi adamı gönderebilirim. Zaten, gereken hazırlığı yaptım. Ne isterseniz isteyin, anında göndereceğim.

General hırsından köpürüyordu, fakat Malko'nun hiç de gülecek hali yoktu.

Telefon kapanmıştı. Malko'nun tüm neşesi kaçtı, iyiden iyiye canı sıkkındı. Huzura kavuşması için dolarlara ihtiyacı vardı; dolarlara kavuşmak içinse, cehennemin tam ortasına atılması gerekiyordu. Yine de büyük bir zevkle satın aldıklarını paketten çıkardı ve kendini Meksika geleneklerine feda etmeye karar verdi. Gecenin uzun süreceği anlaşılıyordu. Hele, akşam yemeğinin İspanyol alışkanlığıyla saat on birde yenmesi geleneği varken... Saatini yedide çalacak şekilde ayarlayıp çırılçıplak yatağa uzandıktan sonra, uyumakta hiç zorluk çekmedi.

***

Otelin tam karşısında yanıp sönen kocaman bir Pepsi-Cola reklamının ışıklarıyla uyandı. Deniz feneri gibi ışık saçıyordu. Yataktan kalkıp duşa girdi. Tıraş faslı bitince ipek bir gömlek seçti - naylona bir türlü alışamamıştı- ve o gün satın aldığı pantolonla ceketi giydi. Gitti valizini açtı. General Higgins, hareketinden önce küçük bir hediye vermişti: son derece yassı ve sessiz, uzun namlulu siyah bir tabanca. "Susturuculu" silah bile bunun kadar sessiz atış yapamazdı. C.I.A. özel servisleri bunu, ikinci Dünya Savaşı sırasında O.S.S.'in* isteği üzerine hazırlamıştı. Son derece sınırlı sayıda imal edilmişti. Silah, Mafia gibi bir örgütün eline geçecek diye C.I.A. korkulu rüya görüyordu.

** Gizli Servis Teşkilatı.*

Malko, bu silaha sahip ender ajanlardan biriydi.

— Smokinle taşınabilecek yegâne silah, diye övünmüştü Higgins.

Malko bir an tereddüt etti, sonra silahı valize bıraktı. Valizin normal bir çanta görünümü vardı, fakat gereğinde bir bomba da olabiliyordu;

açmak için kapağı zorlandığında, otomatik fünye harekete geçip plastik bombayı patlatıyor ve kapak meraklı kişinin suratına geçiyordu.

Saat sekizde Malko hazırdı. Aşağı indi. Kapıcı kendisini bir taksiye kadar geçirdi. Şoför hemen taksimetreyi açtı.

***

Kapıyı Bayan Lentz kendisi açtı.Bu kez üzerinde, parlaklığı en yoğun Kaliforniya sisini bile delebilecek kan kırmızısı ipek bir tayyör vardı. Ya elbisenin içindeki!.. Göğüslerinin ucunu vücuduna dayayarak Malko'yu boynundan öptü. Parfüm banyosu yapmış gibiydi.

— Yemeğe nereye gidiyoruz, sevgilim?

— Kocandan haber alabildin mi? diye sordu Malko dikkatini dağıtmak için.

İlna başını salladı.

— Hiçbir haber yok. İki gün sonra ortaya çıkar, ya da on beş gün sonra...Hiç umurumda değil.

"Belki de hiç çıkmaz" diye içinden geçirdi Malko.

Taksiye atladılar. Yol boyunca kadına, Chámalo ile olan görüşmesini anlattı. İlna katıla katıla güldü.

— Sana onun kolay biri olmadığını söylemiştim, sevgilim. Dikkatli olmalısın.

— Maria-Isabel'in önünde indiklerinde, İlna serin havayı ciğerlerine çekerek binanın mermer cephesine baktı.

— Burada hava bile para kokuyor... diye mırıldandı.

Yüz metre ilerde toz toprak içinde çırılçıplak oynayan, aileleri Paseo'daki lüks otellerin önünde dilenmeye çıkmış küçük yerli çocukları farketmiyor gibiydi.

***

Felipe Chano tek başına bir masaya oturmuş barda onları bekliyordu. Üzerine beyaz bir gömlek geçirmiş, üstüne de bir kravat takmıştı. Bayan Lentz'in önünde gösterişli bir biçimde eğildi. Yerli dilberin bara girişiyle tüm konuşmalara ara verilmişti, istisnasız bütün erkekler gözleriyle onu izlerken kadınlar da dişlerini gıcırdatıyordu, ilgiden son derece memnun olan bayan Lentz, kıvrılarak masaya yaklaştı.

Malko her ikisini de birbirine tanıştırdı.

— Sizleri tipik bir lokantaya götüreceğim, dedi Felipe. Adı, "Fuente". Yemek, içki ve dans, her şey var orada. Hatta, kumar oynamak isterseniz...

— Tebrikler, dedi İlna. Orayı bilirim.

Genç kadın üç tekila kokteyli söyledi. Kendisininkini bitirdikten sonra üç kokteyl daha ısmarladı. Malko kalkmaları için işaret etti. Çevresindeki tüm masalar erkek doluydu.

***

Mexico içinde yarım saat kadar arabayla gittiler. Bayan Lentz elini Malko'nun kalçasına koymuştu. Felipe başka taraflara bakıyordu. Fuente, ışıklar içinde büyük bir binaydı. Giriş kapısının iki yanı, atraksiyon diye bildirilen çıplak kadın fotoğraflarıyla kaplıydı. Salon iki kısma ayrılmıştı. Aşağıda orkestra ve dans pisti vardı. Şık çiftler mum ışığında yemek yiyorlardı. Üst kısım ise, koridoru andıran uzunlamasına bir salondu. Burada oturanlar pek öyle şık değildi. 50 pezoya bir bardak sıcak bira içilebilir ve aşağıdaki mutlu çiftler seyredilebilirdi. Hatta, gösterileri izleme olanağı bile vardı.

Felipe onları aşağı kata indirdi. Şef garson eğitimli biri olmalıydı; çünkü başarılı bir biçimde karşılayıp onlara masalarına kadar yol gösterdi.

Felipe Malko'nun kulağına eğildi:

— Yandaki masa, Bayan Ariman tarafından tutulmuş.

Orkestra ve sahnenin tam karşısında yer alan, on iki kişilik, salonun en iyi masasıydı bu.

Şef menüyü getirdi. Felipe herkes için "tamales" seçti, ardından da lokantanın özel yemeğinden istedi: Acılı sosta hazırlanmış piliç. Bol miktarda da tekila ısmarladı. Çevrelerindeki kişiler tekilayı sek içiyorlardı. Ellerinin üstüne bir miktar tuz koyuyorlar, onu yalayıp tekilayı bir dikişte yutuyorlardı. Kadınların içiş tarzı erkeklerinkinden hiç de farklı değildi.

Bayan Lentz günündeydi o akşam; üst kattan önüne bir gül atıldı. Biraz solmuştu ama, yine de gül güldür. Masanın altından bacaklarını Malko'nun bacaklarına sürtüyordu.

Felipe tek kelime etmeden yiyordu. Tamalesin üzerine, masayı bile delebilecek güçte olan korkunç acı bir sos dökmüştü.

Piliçlere ve ikinci tekila şişesine başladıklarında, Bayan Ariman göründü. Malko gözleriyle onu izlerken, Bayan Lentz'in sol elini vahşice ısırdığını hissetti. Christina Ariman gerçekten güzel kadındı. Mat teninin üzerine giydiği payetli ipek gece elbisesi onu daha da gösterişli kılıyordu. Saçını topuz yapmıştı ve uzun boyuyla herkesin üstünde geziniyor gibiydi.

Bakışları hariç, eski bir İnka prensesini andırıyordu. Açık renk ve ateşli gözleriyle Malko'yu bir an sardı. Erkekleri kürk gibi gören bir kadının bakışlarıydı bunlar. Şans eseri, tam Malko'nun karşısına oturmuştu. Sağ tarafında, Malko'ya kin dolu bir bakış atan, yüzü yerli heykellerinden farksız genç bir adam vardı. Sol tarafında ise, saçları biryantinli, bıyıkları cilalı bir şişko yer almıştı; tıpkı, Sanço Pança. Masadaki diğer beş adama gelince, birbirinden farksızdı hepsi de. Açık renk elbise giymiş, saçları arkaya taralı, siyah gözlü ve sert, onurlu görünümlüydüler.

— Bu beş tip, Mayo kardeşlerdir, dedi Felipe. Bunları sizin örgüte almalısınız, Senyor S.A.S. Orta Amerika'nın, en tehlikeli katilleridir. Fakat ne yazık ki satılık değiller.

— Bayan Ariman hesabına mı çalışıyorlar?

— Pek sayılmaz. Onunla birlikte çalışırlar desek daha doğru. Ariman villasında yaşarlar. Zaman zaman ortadan yok olurlar. Amerikalılar, Guatemala sınırında Campeche yakınlarında Kastroculara karşı eylemci yetiştirmek için bir komando kampı açmışlardı. Mayo kardeşler oraya gittiler. Ve bir gecede, Amerikalı tüm öğretmenlerin gırtlaklarını kesip, Meksikalıların şefini de kalbinden bıçakladılar. Sonra bir şey olmamış gibi geri dönüp geldiler. Olaydan hemen sonra kamp kapatıldı.

— Niye yaptılar bunu?

— Onlarda da yerli kanı var. Gringolardan ve Amerikalılardan nefret ederler. Castro'nun emrinde çalışmalarının nedeni de bu zaten. Amerika kıtasını Amerikan etkisinden kurtarmayı hayal ediyorlar. Bu sebeple de her şeye hazırlar.

Malko Felipe'ye baktı yan gözle:

— Sizde de yerli kanı var, öyle değil mi?

Felipe güldü:

— Burada kimde yerli kanı yok ki, Senyor S.A.S.? Fakat, yerli kanını önemsemek eskidi artık. O devir geçti.

Kendisiyle ilgilenilmemesine öfkelenen Bayan Lentz birden ayağa kalkıp tuvaletlere doğru ilerledi. Felipe bundan yararlanarak:

— Chamalo'dan haberler var, dedi aceleyle. Arabasını Acapulco yolunda görmüşler. Kente ulaştığında izleyeceklerini umuyorum.

— Acapulco mu? Bizim ilgilendiğimiz bölgede mi bu?

— Evet. Oraya gitmek gerek.

Bayan Lentz geri dönüyordu. Konuyu değiştirip köpekbalığı avından söz etmeye başladılar. Malko birkaç kez Christina Ariman ile göz göze geldi. Her seferinde de gözünü ilk kaçıran Malko oldu. İlk kez olarak, altın rengi gözleri etkisini göstermemiş gibiydi.Buna karşılık, genç melezin gözlerindeki parıltıdan başka bir gerçeği sezinledi; sarı saçlar bu ülkede müthiş ilgi çekiyordu.

Malko İspanyolca bilirdi. Christina'nın yönlendirdiği konuşmanın içeriğini anlamakta gecikmedi. Yeni Cumhurbaşkanı Diaz'ın seçilişinden söz ediyorlardı. Sahneye gürültülü bir orkestra çıktı. Birkaç hafif parçadan sonra samba ile merenge karışımı acayip bir müzik yapmaya başladılar. Çiftler yavaş yavaş pisti doldurdu; ellerinden geldiğince kıvrılıp bükülüyorlardı.

Christina Ariman görkemli bir biçimde yerinden kalktı ve sağ tarafında oturan yakışıklının peşinden piste yürüdü. Nefis dans ediyordu. Üzerindeki elbise ise göğüslerini olduğundan çok daha çekici kılıyordu. Malko düşünmeye koyuldu. Bundan daha iyi fırsat bulamazdı. Ayağa kalkıp Bayan Lentz'in elini tuttu. Viyanalı atalarının ruhundan küçük bir özür dileyip, kendini Meksika havasına bıraktı.

İlna Lentz piste adımını atar atmaz korkunç bir tempoyla vücudunu kıvırmaya başladı. Gözleri yarı aralık, sanki hayatı buna bağlıymış gibi tüm bedenini titreterek, kalçalarını sağa sola atarak çılgınca dans ediyordu. Elbisesinin ipek kumaşı Malko'ya her sürtündüğünde, Avusturyalının içinde kadını kapıp, başka bir köşede başbaşa dansa devam etme arzusu uyandırıyordu.

Christina Ariman pistin öteki ucunda gözden kaybolmuştu. Malko, küçük kalça darbeleriyle İlna Lentz'i o yöne doğru itmeye başladı. Az sonra, yerli dilberin tam arkasına düşmüşlerdi, ilk dönüp bakan Christina oldu. Bakışlarının arasında kısa, sessiz bir mücadele geçti; sonra hafifçe gülümsedi genç melez. Malko, mümkün olduğu kadar fazla şeyler anlatmaya çalışarak bakışlarıyla bu gülüşe karşılık verdi. Sonra uzaklaştı. Yanındaki dişi kaplanı huylandırmaması gerekiyordu.

İlna'yı, dansa uyumunu bozmadan masaya götürdü. Kendisi pistte ayaklarını oynatmakla yetinmişti. Sara nöbetini andıran tropikal

ritimlerden nefret ederdi. Nerede o güzelim valsler!

Bir an müziğe ara verildi. Çıldırtıcı ritimle kendisinden geçmiş olan Bayan Lentz, belli belirsiz kıvrak hareketlerine masada da devam ediyordu. Malko, kadının yatışmasını sağlamak için kalktı ve tuvaletler yönünde gözden kayboldu.

Geri döndüğünde, ölüyü mezarından çıkartacak müzik yeniden başlamıştı. Geçerken Christina'ya sürtündü ve aynı anda içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti. Bu kadına karşı, o ana dek duymadığı yoğunlukta bir arzu duyuyordu. Her şey vardı kadında: Güzellik, gösteriş, akıl ve bir kraliçe edası. Kararlı bir tavırla tekrar piste kalktı Malko.

Şimdi ortada çılgın bir kalabalık vardı. Masada kalan yemekler kimsenin umurunda değildi. Bundan yararlanan garsonlar, el sürülmemiş yemekleri boşaltıp çevre lokantalarına altın fiyatına tekrar satmak üzere alıp götürüyorlardı. Christina Ariman'ı bulmak için Malko'nun bu sefer çok daha dikkatli davranması gerekti. Bayan Lentz, güneşe tapınma hareketlerini bırakmış göbek atmaya başlamıştı. Ama hâlâ müziğin etkisiyle kendinden geçmiş durumdaydı...

Christina'ya yanaşma girişimi bir kez daha başarıya ulaştı. Mayo kardeşlerden biriyle dans ediyordu. Malko, elinden geldiğince sokuldu. Güzel yerliyle tekrar göz göze geldiler. Fakat bu duygusal alışverişi kavalyesi farketmiş olmalı ki Christina'yı hemen ters tarafa çevirdi ve Malko, anlatılması imkânsız bir kinle kendisine bakan Meksikalıyla burun buruna geldi. Şansını ya şimdi denemeliydi Malko, ya da hiç. Dudaklarını ıslattı. Başaramazsa, Mayo kardeşler paramparça ederlerdi kendisini.

Yüzüğünün arasına gizlediği kâğıt parçasını parmaklarının ucuna geçirdi. Elinden geldiğince Christina'nın yanından uzaklaşmamaya baktı. Sanki o da bir şeyler sezinlemiş gibi yerinden kıpırdamıyordu. Bir marakas fırtınasının ardından müzik son buldu. Malko, İlna Lentz'in öne geçmesine izin verdi. Christina arkasından geliyordu. Parfümünden yaklaştığını hissetti. Arkasına bakmadan, biraz yana çekildi. Genç kadın yanına geldi. Birbirlerine sürtünür gibi oldular bir an. Hemen hemen aynı boydaydılar. Elleri ellerine değdi. Malko, yüreği ağzında, tüm sinirleri gergin bir durumda küçük kâğıt parçasını uzattı. Mayo arkalarından geliyordu. O an bir itiş kakış oldu ve Malko sert bir biçimde Christina'dan uzaklaşıverdi. Kâğıt parçası elinde değildi. Fakat, Christina mı almıştı, yere

mi düşmüştü, bilmiyordu. Mayo biraderin önünde, yere eğilip araması da akıl kârı değildi.

Kâğıda kısaca şunu yazmıştı: "Maria-Isabel, oda no: 707, Malko." Bir rastlantıydı bu: 7 sayısı ona hep uğur getirirdi. Ya da kendisi öyle olduğuna inanıyordu. Bu gibi şeylere karşı olmasına rağmen, ne zaman 7 sayısıyla karşılaşsa, hemen falına bakardı mecmualarda...

Artık, lokantada daha fazla kalmaya gerek yoktu. Hesabı ödeyip çıktılar. Bayan Lentz mantosunu alırken Felipe'ye denediği girişimi anlattı.

— Çok tehlikeli bir şey bu, dedi Meksikalı. Kim olduğunuzu bir öğrenseler, ilk fırsatta sizden kurtulmaya bakarlar. Üstelik, işleyecekleri cinayetin kılıfı da hazır; burada, Meksika'da, namus söz konusu oldu mu, katil fazla ceza yemez... Diğer taraftan Senyora Ariman sizi basit bir hayranı sandıysa, bunun da tehlikesi var. Biraz sadist olduğunu söylüyorlar. Onun gözünde "macho" olmaya bakın, tek çıkar yolunuz bu. Sizi korumak için ben de elimden gelen tedbiri alacağım. Senyora Lentz ne olacak ?

— Duruma bağlı...

O sırada, Bayan Lentz de geldi. Malko bütün cesaretini toplayarak:

— Otele dönmem gerekiyor, dedi. Felipe seni taksiyle evine bırakacak. Ben daha sonra sana gelirim.

İlna hemen karşı çıktı:

— Niye ben de seninle gelmiyorum?

— Gelebilirsin. Fakat otelde yarım saat kadar kalmam gerekiyor. Amerika'dan bir telefon bekliyorum. Odama çıkarmakla seni kötü durumda bırakmak istemem. Barda ya da arabada beklemen de doğru olmaz. Senin gibi güzel bir kadın hemen dikkati çeker.

Bu özel açıklama sonunda, Bayan Lentz'in aklı yattı. Malko elini öpüp kadını Felipe'ye devretti. Taksiye binip hareket etmelerini bekledi. Sonra o da bir taksiye atlayıp şoföre, Maria-Isabel'e çekmesini söyledi.

***

Hiçbir mesaj yoktu. Anahtarını aldı, odasına bir şişe votka ile limon göndermelerini söyledi ve yukarı çıkıp yatağına uzandı. Gözü Pepsi-Cola reklamında, beklemeye başladı. Gece yarısını yarım saat geçe telefon çaldı.

Malko, zilin iki kez çalmasını bekledi, sonra ahizeyi kaldırdı.

VI.BÖLÜM

Telefondaki erkek sesi, İspanyolca aksanıyla korkunç bir İngilizce konuşuyordu:

— Senyor Malko mu? Sizi otelin önünde bekliyoruz.

S.A.S. bir saniye tereddüt etti; valizdeki tabancayı düşündü, sonra içgüdüsüne güvenerek silahı bırakıp asansöre koştu. Telefondaki adam, cevap beklemeden konuşmayı kesmişti.

Hol boştu. Malko, Felipe'nin güven verici varlığının eksikliğini duydu. Meksikalı polis şu an, vazgeçilmez Bayan Lentz ile birlikte olmalıydı. Araba otelin önünde duruyordu; yedi metreye yakın boyuyla, özel yapım, siyah bir Lincoln'dü. Mavimsi camları içinin görünmesini engelliyordu. İçerde, Christina yerine Mayo kardeşler bekliyor olabilirdi.

Malko ilerleyip arka sağ kapıyı açtı ve şaşkın kalakaldı; içerisi salondan farksızdı. Şoför bölmesi buzlu bir camla arka kısımdan ayrılmıştı. Diğer camlar ise, kalın yeşil perdeler nedeniyle hiç görünmüyordu. Üzerine bir televizyon yerleştirilmiş olan küçük bir bar vardı ön tarafta. Arka koltuk kaldırılmış, onun yerine, üzerinde Christina Ariman'ın oturduğu bir divan yerleştirilmişti. Yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplaktı... Malko'nun sandığından çok daha güzeldi. Özellikle uzatılmış olan karosere uygun olarak yerleştirilen divanın üstünde kürk yastıklar vardı. Hem de vizon. İki küçük pembe abajur sahneyi hafifçe aydınlatmıştı. Nereden geldiği belli olmayan yumuşak bir müziğin yanı sıra, soğuk hava tertibatından da insanın içini gıcıklayan bir parfüm yayılıyordu içeri.

— Girsenize, Senyor Malko, dedi Christina Ariman.

Malko hafifçe eğilerek içeri geçti. Meksikalı dilberin elini öptükten sonra karşısındaki küçük bir koltuğa oturdu. Yarı uzanmış olan Christina, gülümseyerek Malko'ya bakıyordu.

— Çıplaklığımı affedin, diye devam etti. Burada evimde sayılırım. Bir şey içer miydiniz?

— Votka rica edeceğim.

— Votkam yok. Tekila alır mısınız?

Bardan şişeyi çıkarıp iki kadeh doldurdu. Üzerinde elbise olsa, bu kadar rahat olurdu! Uzandı, divanın kenarına gizlenmiş bir mikrofon çekerek, Malko'nun anlamadığı dilde bir cümle söyledi.

— Konuştuğum, yerli dilidir. Şoförüm İspanyolca bilmez.

Araba yavaşça hareket etti. Hiçbir sarsıntı hissedilmiyordu. Malko'ya araba duruyormuş gibi geldi. İçerde, müzikten başka hiçbir ses duyulmuyordu. Christina tekila dolu kadehi uzattı. Malko şaşkın baktı; som altından bir kupaydı bu. Tıpkı, barın altın süslemeleri gibi... Bir süre hiç konuşmadılar. Meksikalı dilber alaycı bir tavırla Malko'yu süzüyordu.

Malko, çok doğal bir davranışmış gibi kadehini yere bırakıp Christina'yı hafifçe dudaklarından öptü. Genç kadın hiç kımıldamadı, fakat dudaklarının aralandığını farketmişti Malko. Bu kez, daha güçlü öptü. Teni, kırmızı bakır rengindeydi ve en ufak bir pürüz yoktu. Gözlerini yumup okşanmasına izin verdi. Sonra, birden gözlerini açıp Malko'yu itti:

— Bugünlük bu kadar yeter, dedi.

Bu uyarı Malko'nun heyecanını bastırmaya yeterli değildi. Başını Christina'nın omuzuna dayayarak, yanına divana uzanmak istedi. Yerli melezin bir kolu Malko'nun boynundan kaydı ve midesinin üzerine sert bir cisim dayadı.

— Yeter, dedim.

Malko bakışlarını aşağı kaydırdı; genç kadının elinde, horozu kalkık, gümüş namlulu bir 6,35'lik vardı.

Christina Malko'nun şaşkınlığına güldü:

— Bu araba ses geçirmez. Hizmetçilerin kapıları dinlediği evlerden daha emniyetlidir... Sizi şurada öldürsem şoförümün ruhu bile duymaz.

— Niye beni öldürecekmişsiniz?

— Zorlanmaya gelemem.

— Öyleyse niye geldiniz?

— Bana bu şekilde yaklaşmaya kalkmakla büyük cesaret gösterdiniz. Bir ödülü hak etmiştiniz. Fakat, istedi diye bir gringo ile yatacak orospulardan değilim ben.

Araba belli belirsiz bir sarsıntıyla durdu.

— İşte geldik, dedi Christina.

Öpmesi için elini uzattı.

— Adios, Senyor Malko.

Söylenecek hiçbir şey yoktu. Malko, bir çay partisinden ayrılmış gibi gayet kibarca eğildi.

— Umarım, kader bizi tekrar bir araya getirir.

Alaylı bir tarzda Malko'ya baktı:

— İspanyolcada adios'un tek anlamı vardır, o da "görüşmek üzere" demektir, senyor...

Malko kapıyı açtı ve açmasıyla da birlikte büyük Pepsi-Cola reklamına gözü takıldı. Maria-Isabel'in önündeydi. Araba hemen hareket etti. Havanın serinliği Malko'yu şaşırtmıştı. Ne macera be! Bu kadının CX3 olayına karıştığına bir türlü inanamıyordu. Fakat neden kendisiyle ilgilenmişti? Ayrıca, eğer istese bu buluşmadan sonra kendisinden pek kolay kurtulabilirdi. Ya da evine götürür, Mayo kardeşlere teslim ederdi. Bütün bunlara rağmen, Malko kim olduğunu bildiğinden emindi kadının. Bunu kadının alaycı bakışlarından sezmişti. Ne yaptığını bilen akıllı kadınların ne ilki ne de sonuncusuydu Christina Ariman. Geldiğinden bu yana Malko bir milimetre bile ilerlememişti; Serge Lentz'in başına ne geldiği, Yoschico Tacata'nın hangi cehennemde saklandığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Hele, allahın cezası Japon her an saldırıya geçebilirdi. Yakaladığını sandığı bütün ipuçları bir anda buhar olup uçuyordu sanki. Kuşkularının tam tersine, Chamalo biraz sinirli, kaba bir doktor olabilirdi. Christina da öyle; o da aşırı sıcakkanlı, onurlu bir yerli olabilirdi pekâlâ. Lentz'e gelince, o da şu an genç kızlarla yaşamın tadını çıkarıyordu belki de. Allahın cezası meslek! Otel dese, anasının nikâhını geçiriyordu hesaba! C.I.A. muhasebecileri yine dişlerini gıcırdatacaklardı.

***

Ağır adımlarla hole girdi. İçerisi hayli kalabalıktı. Hemen her köşede eğlenceden dönenler birbirlerine iyi geceler diliyorlardı. Holdeki koltuklardan birinde, tek başına oturan bir adam dikkatini çekti. Anahtarını aldı. Tam o sırada adam yerinden kalkarak, dudaklarında bir gülümseme, ona doğru ilerledi.

— Amigo.

Meksika'ya özgü tüm sıcaklık bu selamda yatıyordu. Adam kollarını açmış, sarılarak gerçekleştirilen "abrazo" adlı geleneksel Meksika selamı verecekmiş gibi Malko'nun üzerine doğru geldi.

Bu işte bir yanlışlık olacaktı. Malko, biraz sıkkın tavırla, adamın kucaklamasına karşı kendini savunmak için hazırlandı. Hiç değilse yanlışlığı sözle düzeltmeden önce...

Fakat, adam tam Malko'ya sarılacağı anda tuhaf bir şey oldu.Nereden çıktığı belli olmayan iki kişi sırıtan yabancının çevresini sarıverdi. Elbiseleri buruşuk, şapkalarını gözlerinin önüne indirmiş, gür bıyıklı, iriyarı iki adam. İki yandan adamın kollarına girdiler. Ortadaki biraz debelendi ve dirseğini sol taraftakinin midesine gömerek herifi iniltiler içinde iki kat bıraktı. Diğeri, ancak kovboy filmlerinde görülebilecek biçimde hızla belinden bir silah çıkardı: uzun kromajlı namlusu olan bir Colt. Bir yığın İspanyolca küfürle Malko'nun bir karış ötesinde duran adamın böbreklerine dayadı namluyu.

Malko, adamın gözlerindeki korku ifadesini farketmişti. İtmeye hazırlandığı yabancının bu kez kolunu tuttu. Aynı anda, dirsek darbesiyle yere yıkılmış olan tip ayağa kalktı ve var gücüyle Malko'nun karnına

daldı... Birlikte on metre yuvarlandılar. Herif boğa gibi güçlüydü. Malko'nun ayakları dibine yuvarlandığı kadın bir çığlık attı. Otel görevlileri koşuştular. Malko herifi nasıl haklayacağını düşünürken diğeri gülümseyerek yaklaştı ve yardım etmek için elini uzattı. Hareketinde hiçbir tuzak kokusu yoktu.

— Özür dilerim senyor, dedi kibarca. Umarım, canınızı fazla acıtmadım.

Malko tam ağzını açacakken, arkasında duyduğu tanıdık bir sesle sustu. Felipe Chano idi bu.

— Kımıldamayın Senyor S. A. S. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız.

Bu kez, Malko'nun aklı başına geldi. Holde ise korkunç bir panik baş göstermişti. Sırıtkan herif, hâlâ polisle mücadele ediyordu. Malko'yu yere deviren tip arkadaşına yardıma gitti. Felipe Chano'nun da elinde koca bir tabanca vardı. Bu manzara karşısında bir kadın çığlık atıp bayıldı. Herkes bir ağızdan konuşuyordu.

Chano, bağırarak polis olduğunu söyledi ama, kimse inanmadı buna. Malko'nun şaşkın bakışları altında, çevreyi tehdit edercesine birkaç adam daha tabancalarını çıkardı. Tam bir "Viva Zapata" sahnesiydi.

Bir köşede kıpırdamadan duran bir Amerikalı aralıksız aynı şeyleri tekrarlıyordu:

— Bu adamlar çıldırmış.

Chano Malko'nun koluna girdi:

— Yakaladığımız adam sizi öldürmek üzereydi.

— Ne? Hani şu bana sarılmak isteyen mi?

— Evet. Belki arkadaşları da vardır. Yardım istedim, onu bekliyorum.

Fazla beklemedi Chano. Bir siren gürültüsünün ardından hole, bıyıklı, ellerinde silahlar, üniformalı bir yığın polis doldu. Felipe'nin önderliğinde holde bulunan herkesi temerküz kampından farksız biçimde bara topladılar. Otel müdürü olup bitenleri korkunç bir komplo olarak görüyordu. Hilton tarafından tezgâhlanmış, otelini küçük düşürmeyi amaçlayan bir komplo.

Sırıtkan adam yüzükoyun yere yatırılmış, üstüne de kendisini tutuklayan iriyarı polisler oturmuştu.

Malko ile Chano adama yaklaştılar.

— Fakat, dedi Malko, bir hata işlemediğinize emin misiniz? Bu adamın hiç de saldırgan bir hali yok. Nasıl olabilir ki?..

— İyi bakın, dedi Chano.

Polislerden biri büyük bir dikkat harcayarak, boksörlerin parmak kemiklerinin kırılmasını önlemek için taktıkları koruyucuya benzer saydam plastikten bir halka uzattı.

— Dikkat edin, dedi Chano. Kenarından tutun.

Malko halkayı aldı ve dikkatle inceledi. Plastik halkanın üstünde, boyları yarım santimetre uzunluğunda yarım düzine iğne vardı. Eskimiş bir fırçanın kılları gibi.

— Kurardan söz edildiğini duydunuz mu, Senyor S.A.S.? diye sakin bir sesle sordu Felipe. Bu adam sizi zehirlemeye teşebbüs etti. Plastik halka sağ elindeydi, zehirli iğneler de avucunun iç tarafında, size sarıldığı anda iğneleri sırtınıza batıracaktı. Büyük bir ihtimalle de hiçbir şey duymayacaktınız. Yaptığı yanlışlık için özür dileyip uzaklaşacak ve siz de yolunuza devam edecektiniz. Fakat daha asansöre varmadan, korkunç bir üşüme hissedecektiniz. Ardından da felç olmuş gibi olduğunuz yere yığılacaktınız. Yarım saat içinde de ölecektiniz.

Malko büyülenmiş gibi iğnelere bakıyordu. Hayat denen şey, pamuk ipliğine bağlıydı!, ölüme bu denli yaklaştığı pek olmamıştı. Aklına Christina geldi. Bu ölüm meleğini o göndermişti. Tam ona göre bir cinayet biçimiydi bu. Yine de bu olay bir gerçeği ortaya koyuyordu: Doğru iz üzerindeydi. Ancak sıkıcı ve tehlikeli insanlar öldürülmek istenir.

— Kim bu adam? diye sordu Malko.

— Adı, Jose Bolanos. Yakınlarda bir yerde kahve işletiyor. Onu iyi tanırız. Gelin benimle, kendisini sorguya çekeceğiz.

***

Jose Bolanos'a kelepçe takmış olan iki sivil polisin önünden geçip döküntü Cadillac'a bindiler.

— Bu ikisi en iyi polis müfettişlerindendir, diye açıkladı Felipe. Emrimde çalışan en güvenilir adamlar. Ayrıca, Mexico'nun en keskin nişancıları. Her gün tekrarladıkları antrenmanlarda birbirlerinin sigaralarını söndürmeyi denerler.

— İyi ama, bu herifin beni öldürmek isteyeceğini nasıl tahmin ettiniz?

Meksikalı gülümsedi.

— Hiçbir şey tahmin etmedim. Senyora Lentz'i evine bıraktıktan sonra otele geri döndüm. Siz henüz oteldeydiniz. Burada kalmak istemediğim için, ayakkabı boyacısı küçük bir çocuğu görevlendirip etrafa göz kulak olmasını söyledim. Sonra iki adamımla birlikte Senyora Ariman'ın arabasını takip ettim. Mayo kardeşleri kıstırmak istiyordum. Oysa, siz bizi "12 Mayıs Bahçesi"ne götürdünüz. Otele aynı anda döndük. Erkete bıraktığım çocuk bir adamın sizi sorduğunu söyledi. Adam hâlâ içerdeydi. Jose Bolanos idi bu. Kendisini izlemeye başladık. Kalkıp size doğru yürümeye başladığında da işe karıştık.

— Ya kurar kullandığını nasıl tahmin ettiniz?

— Buna ilk kez tanık olmuyoruz. Geçen yıl, özgür Küba başkanı havaalanında kalpten öldü. Bir hayranı elini sıkmıştı...

***

Emniyet Müdürlüğü binasına gelmişlerdi. Koridorun bir köşesinde iki küçük ayakkabı boyacısı uyukluyordu. Felipe Chano ayağıyla usulca dürttü onları.

— Bizim en iyi haber kaynaklarımızdır bunlar. Her yere girip çıkarlar ve kimsenin de şüphesini çekmezler. Sıcak olduğu için burada uyuyorlar.

Felipe'nin bürosu kalabalıktı. Odanın tam ortasında, bir iskemleye bağlanmış Jose Bolanos duruyordu.

— Tek kelime etmek istemiyor, dedi polislerden biri. Üzerinden silah çıkmadı. İğnelerin kürarlı olmadığını söylüyor. Ona göre, çıldırmışız biz.

— Bunu anlamak kolay, dedi Felipe.

Kürarlı plastik halkayı eline geçirdi. Tutukluya yaklaştı.

— İtiraf edecek misin?

Jose Bolanos yere tükürdü.

— Bizden günah gitti, sen istedin.

Felipe elini yavaş yavaş Bolanos'un sırtına yaklaştırdı.

Adam hiç kımıldamadı. Fakat yüzünün rengi kaçmaya başlamıştı.

— Birinin kaza sonucu burada ölmesi ilk kez olmayacak, dedi polis. Üstelik işimize yarar bir tarafın da yok, çünkü hiçbir şey bilmiyorsun.

Ani bir hareketle iğneleri biraz daha yaklaştırdı. Bolanos başını arkaya atarak bir çığlık kopardı. Dirençlilik maskesi düşmüştü. Hayatını tehdit eden iğnelerden uzaklaşmaya çabalıyordu. Fakat hâlâ konuşmamıştı...

Felipe elindeki halkayı çıkarıp çekmeceye koydu.

— Gördüğünüz gibi Senyor S.A.S. Bu adamdan hiçbir şey elde edemeyeceğiz. Aslında, fazla bir şey bildiğini de sanmıyorum. Paralı bir katil. Kendisini bu gece, yılanların bulunduğu bir hücreye kapatacağım. Yılanlardan nefret edenler çoktur. Belki Bolanos da onlardan biri. Yöntemimizin "üçüncü aşaması"dır bu.

Felipe Chano bir sigara yaktı ve Malko'ya döndü:

— Bilmediğiniz bir şey var Senyor S.A.S: Jose Bolanos, Luis Chico'nun, yani Chamalo'nun en iyi arkadaşıdır.

VII.BÖLÜM

Arabanın içindeki koku dayanılacak gibi değildi. Silahlı iki memurun arasında oturan Jose Bolanos, terin, pisliğin ve ölüm korkusunun getirdiği pis bir koku saçıyordu. Malko ürperdi. Hücreler hiç de neşeli yerler olmasa gerekti. Silahlı memurlar ise pudra kokuyordu. Elbiselerine sinen kokuları örtmek için süründükleri bu pudra ucuz cinsinden olmasa, daha bir tahammül edilir olacaktı. Malko kendilerini ilk gördüğünden beri üzerlerinde hep aynı şey vardı; geniş kenarlı siyah şapkalar, kravatla uyuşan sarı gömlekler, mavi çizgili elbiseler ve "tekme atmaya" yarayan sivri burunlu ayakkabılar. Tabu, namluları kromajlı tabancaları da bellerinden eksik olmuyordu. Yatağa bile şapkalarını çıkarmadan girdikleri belliydi. "Göreve her an hazır" biçimde.

Arabayı Felipe kullanıyordu. Kilise önlerinden her geçişte belli belirsiz bir haç işareti yapıyordu. Silahlı memurlar ise hafifçe başlarını eğmekle yetiniyorlardı. Ne ekip be!

— Daha gidecek miyiz? diye sordu Malko.

— Geldik sayılır Senyor S.A.S., diye cevapladı Felipe.

Çevresi tahta perdelerle çevrilmiş toprak bir alandı bu. Alanın girişinde nöbetçi olarak bırakılmış adam resmen uyuyordu. Memurlar sert bir tavırla Bolanos'u arabadan aşağı çektiler ve tabancalarını çıkardılar. Tahta perdeli alana, tutuklunun kıçına tekme ata ata önden girdiler.

Etrafını inceleyen Malko alana girdiğinde kaşlarını çattı. Tam ortada bir darağacı bulunuyordu. Silahlı memurlar Bolanos'un boynuna çoktan ilmiği geçirmişlerdi.

— Hey, bu herifi hemen öldürmeyeceksiniz ya? dedi.

Felipe dişlerini göstererek gülümsedi:

— Hayır, hayır Senyor S.A.S.. İstediğiniz an öldürebilirsiniz onu. Bu adam size ait. Burası, özel sorgu yeridir. Kendisine, sizi öldürme emrini kimin verdiğini soracağız.

— Bunu nasıl yapacaksınız?

— Bakın, Senyor S.A.S.. Bizler vahşi değiliz. Burada elektrikli sandalye ya da gaz odası yoktur. İnsanca hareket ederiz. Evet, sorgu biçimimizin ilk kısmı insancadır.

Felipe, darağacındaki tutukluya yaklaştı.

— Konuşmaya karar verdin mi, köpoğlusu?

Bolanos hiç aldırmazcasına omuz silkti.

— Öyleyse, Tanrı seni korusun! diyerek var gücüyle suratına bir tokat attı.

— Ruhsuz herifin teki, diye açıkladı Felipe. Herifte ne din var, ne iman.

Bir tahta sandığın üzerinde duran iki adamına işaret etti. Adamlar hemen yerlerinden fırlayarak tabancalarını çektiler.

Felipe tahta sandıklardan birini Malko'ya göstererek:

— Yerinizi alın, dedi.

Birlikte, arenada yerlerini alırlarmışcasına sandığın üzerine oturdular. Arenadaki boğa Jose Bolanos idi ve hiç de ölmeye niyetli değildi. Asılı bulunduğu darağacında, kızgın güneşin etkisiyle yüzünden terler akmaya başlamıştı. Ama yine de cesur görünmeye devam ediyordu. Küçük toprak alan, etrafını çepeçevre saran tahta perdelerle ayrı bir dünyayı hatırlatıyordu.

Silahlı adamlardan biri Bolanos'a yaklaşarak ağzına, yarısı içilmiş koca bir puro soktu. Bolanos purodan derin bir nefes çekti.

Biraz ilerde duran diğer memur bir anda yılan gibi dönerek, Malko'nun bile farkedemediği bir süratle tabancasını çekti ve tetiğe bastı. Puronun yarısı uçmuştu.

İkinci memur da ilkini aratmayacak bir hızla tabancasını ateşledi ve puronun geri kalan kısmı da yok oldu.

Ateş edenler kahkahadan kırılıyorlardı. Tabancalarını bellerine taktılar. Bolanos korkudan bembeyaz kesilmiş, Malko'nun da patlamalardan kulakları tıkanmıştı.

Felipe, memnun bir tarzda başını salladı.

— Çok beceriklidirler.

Beceriksiz de olsalar, bundan kim şikayet edebilirdi ki zaten!

Bolanos'un dudakları arasına bir ikinci puro kondu. Fakat Bolanos puroyu ağzından attı. Memurlardan biri puroyu yerden alıp bu kez sağ kulağına soktu. Sonra gülerek geriledi.

— Sakın kımıldayayım deme, hombre! Yoksa sağır olursun.

Bolanos bir yığın küfür savurdu ama, hiç kıpırdamadı. Diğer memur tabancasını havaya attı, tuttu ve ateş etti. Puro kulağından yok oldu.

Sıra öbür kulağa geldi; ardından da her ikisine puro soktular. Bu defa aynı anda ateş etti memurlar. Malko, şaşkınlık içinde, canlı hedefe yapılan atış talimini izliyordu. Bolanos iyi dayanıyordu; fakat yüzü kireç gibiydi. Bu mesafeden atılan ve kulaklarını yalarcasına geçen 45'ligin mermileri her an beynini dağıtabilirdi.

Polisler tabancalarını doldururlarken Felipe tekrar Bolanos'un yanına gidip kendisini kimin kullandığını sordu.

Adamın ağız dolusu küfür etmesi karşısında Felipe şaşırdı kaldı.

— Devam edin!

— Bu durumda hiç kaza yaptığınız oldu mu? diye sordu Malko.

— Çok ender,Senyor S.A.S.,çok ender. İnsanlara zarar vermek bizde hoş karşılanmaz. Fakat suçlular bunu bilmezler. Bunun çok tehlikeli olduğunu sanırlar. Aslında sinir bozucu bir şey. Gece hiçbiri uyuyamaz.

Ya da hiç kalkmamak üzere uyurlar...

Atış tekrar başladı. Purolar parçalanıp bittikten sonra, sıra Jose Bolanos'un ceketinin düğmelerine geldi. Tek tek gitti düğmeler. Ardından da kemeri. Sonra, değişik bir Giyom Tel sahnesi hazırladılar; Bolanos'un hareketsiz kafasına bir armut yerleştirdiler. Delik deşik olan armut alanın bir köşesine fırladı gitti.

Bolanos'un tepkileri zayıflamıştı. Sol kolunda titremeler farkediliyordu. Polisler, yeni yerleştirdikleri çok kısa bir puroya arkalarını dönüp

aynadan ateş ettiklerinde zayıf bir protesto çığlığı çıktı ağzından.

Felipe hemen ayağa kalktı.

— Konuşmak istiyor musun?

Bolanos yeniden kendini toparlamıştı. Felipe bir işaret yaparak devam etmelerini bildirdi.

— Sonuca varmak üzereyiz,Senyor S.A.S.

Polisler bu kez aralıksız ateş etmeye başladılar. İnsan kendini Alamo savaşında sanıyordu. Mermiler, Bolanos'un kulakları dibinden eşekarıları gibi geçip gidiyordu.

Malko, tahta perdelerin üstüne çıkmış, olup biteni büyük bir zevkle gülerek seyreden bir düzine çocuk farketti.

Birden, polislerden biri cebinden kırmızı bir mendil çıkardı ve sinir bozucu bir tavırla gidip mendili Bolanos'un üst cebine, tam kalbinin üstüne yerleştirdi.

— Adios senyor, dedi kötümser bir ifadeyle.

— Her güzel şeyin bir sonu vardır, dedi ikincisi.

— Ancak bir el ateş etmeye hakkımız var, diye açıklama yaptı ilk polis. Yirmi adımdan omuzumuzun üstünden mendile nişan alacağız. Mendili vuramayıp ıskalarsak, hayatını bağışlayacağız.

Yani, Pasifik Okyanusu'nu kahve kaşığıyla boşaltmanın şansı neyse ıskalamanınki de o kadardı.

Birinci polis ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Diğeri Bolanos'un yanında kaldı.

Malko adımları sayıyordu; on beş, on altı, on yedi... Gerçekten de, Meksikalılara özgü tam bir ölüm arenasıydı burası. ...On sekiz, on dokuz... Yirminci adımda tam dönerken :

— Hayır, diye bağırdı Bolanos. Konuşacağım.

— Gidip ona içecek bir şeyler getirin, diye emretti Felipe. Bana da bira alın.

Gösteriyi seyreden çocuklar, teslim bayrağı çeken Bolanos'u yuhaladılar. Polislerden biri havaya iki el ateş ederek onları susturdu. Güneşten ve sıcaktan bitkin düşen Malko, bu ülkede pek bilinmeyen votka-tonik olsa, bir fıçı içebilirdi.

Başı göğsüne düşmüş olan Bolanos bayılmış gibi duruyordu. Yüzünden akan terler tenindeki kızılımsı tozla karışıyordu. Düğmeleri kopmuş ceketi üzerinden sarkıyordu. Bira getirmeye giden polis geri dönüyordu, ardında da biraları taşıyan bir kahveci çırağı. Yenik düşenin şerefine içilecekti! önce Bolanos'a ikram ettiler. Polis tarafından sertçe sarsılan Bolanos kendine geldi ve bir dikişte birayı bitirdi. Felipe de aynı şekilde, bir dikişte içti ve çocuğa parasını ödedi. Çocuk hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi çekti gitti. Sanki, silahların eczanelerde satıldığı bir ülkedeydiler...

— Büroya dönelim, dedi Felipe. Senyor Bolanos konuşacak, ifadesini zapta geçmemiz gerek. Vamos, Senyor S.A.S.

***

Arabanın içindeki koku, gelişteki̇nden daha da beter olmuştu. Polisler atışların teknik yönünü tartışırlarken Bolanos da uyukluyordu. Dışarının sıcağından sonra, Felipe'nin bürosu Malko'ya çok serin geldi. Bolanos'u bir iskemleye bağladılar. Felipe daktilo makinesine kâğıt taktı ve Malko'ya döndü:

—Onu yalnız sorguya çeksem daha iyi olacak, Senyor S. A. S. Siz yandaki odada dinlenebilirsiniz. İçerde koltuklar var. Yarım saat sonra buraya gelin.

Malko, söyleneni ikinci kez tekrarlatmadı. Üstü başı öyle tozlanmıştı ki, eliyle vursa bulut oluşuyordu neredeyse. Kâğıt mendille gözlüklerini temizledi, özenle ceketini katladı ve koltuğa uzandı. Yan odadan hiçbir gürültü gelmiyordu. Sıcağın da etkisiyle Malko daldı.

***

Sıçrayarak uyandığında aradan bir saat geçmişti. Ceketini giydi ve gidip Felipe'nin bürosunun kapısını çaldı. Cevap yok. Kapıyı açıp içeri girdi. Felipe, masasının üzerine yayılmış uyuyordu. Bolanos'un bağlı olduğu iskemle boştu. Meraklanan Malko, odaya bir göz attı. Daktilo makinesindeki kâğıt hâlâ bembeyazdı.

Malko Felipe'yi sarstı. Meksikalı homurdandı, fakat kıpırdamadı. Malko saçlarından yakalayıp var gücüyle kafasını sarstı uyanması için. Felipe ayağa kalktı ve odanın içinde sarsak sarsak birkaç adım attı.

"Körkütük sarhoş bu!" diye mırıldandı Malko.

Oysa, alkol kokusu yoktu Felipe'de. Gelip yine masanın arkasındaki iskemlesine çöktü Meksikalı. Şimdi gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama, karşısındakini görmediği de belliydi.

— Felipe, diye bağırdı Malko, neyiniz var? Bolanos nerede?

Anlamsız bakışlarla Malko'ya baktı.

— Namussuzun teki, diye mırıldandı. Namussuzun biri o.

Malko sıçradı.

— Ne yaptı size?

Felipe masaya bir yumruk indirdi.

— Karıma, karıma asılıyor, namussuz! Karımın yanında dolaştığını bir görürsem, orda gebertirim onu!

— Kim asılıyor karınıza ? diye sordu Malko.

Hiçbir şey anlamıyordu.

Meksikalı birden hareketleniverdi. Masaya bir yumruk daha indirdi. Gözlerini iri iri açmıştı. Fakat bakışları tek noktaya takılıydı. Parmağını Malko'ya uzatarak:

— Hombre, dedi. Ağzımı açmıyorum ama, her şeyin farkındayım. Altı ayda üç kez boş yere Taxco'ya gönderildim. Karımı görmek için beni uzaklaştırdığını biliyorum. Bütün kadınların kendisine ait olmasını istiyor, mendebur!.. Ama benimkine sahip çıkamayacak, senyor! Çıkamayacak!

Biran sustu.

— Son defasında ne yaptım, biliyor musunuz? Göreve gitmeden önce... Bir duysa canıma okurdu vallahi!

Sır veriyormuş gibi Malko'ya eğildi:

— Benzin deposuna bir kilo toz şeker döktüm. Bir saat arabayı çalıştırmaya uğraştı. Durumu çakıyor musunuz?, Özel Polis Ekibinden güçlü Yüzbaşı Herrero, benim kurbanım oluverdi. Tamirci, depoyla benzin borularını temizlemek için iki gün uğraştı.

Tatmin olan Felipe sustu. Bakışları hâlâ tuhaftı. Uyuşturulmuş gibiydi. Fakat kimin tarafından ve nasıl?.. Binada Bolanos'un suç ortakları olmalıydı. İçeri girip Felipe'yi uyuşturmuşlar ve arkadaşlarını kurtarıp kaçmışlardı.

Felipe tek başına konuşuyordu. Malko'yu yanına çağırıp odanın bir köşesini gösterdi.

— Şuraya bakın senyor, ne güzel bir kadın!

Gösterdiği yönde, pis bir duvardan ve eski bir afişten başka bir şey yoktu.

Heyecanla devam etti:

— Melek gibi bir yüz ve nefis bir vücut, senyor. Tanrı bundan mükemmelini yaratamazdı. Şu ölçülere bir bakın... Şu edaya! Kadın değil, bir tanrıça sanki. Ya o uzun siyah saçlar!..

Malko iyiden iyiye meraklanmaya başlamıştı. Bolanos ortadan yok olmuş, Felipe ise çıldırmıştı. Ne gün be!.. Bir deney yapmaya karar verdi.

Meksika uyuşturucuları üzerine az şey okumamıştı.

— Gelin, dedi Felipe'ye emredercesine.

Meksikalı uysal bir tavırla ayağa kalktı ve Malko'nun peşine takıldı. Emniyetin koridorları boştu. Siesta zamanıydı. Çıkış kapısına kadar kimseye rastlamadılar.

Karşı kaldırımda bir kafeterya vardı.

— Karşıya geçiyoruz, dedi Malko.

— Si senyor!

Malko erken davranıp koluna girmese, bir arabanın altında kalıyordu zavallı. Davranışlarıyla robottan farksızdı.

Kafeteryada bir sürprizle karşılaştılar: Felipe'nin iki adamı, yeşil soslu tamales yemekle meşguldü. Malko ile Felipe'yi görünce ayağa fırlayıp şapkalarını çıkardılar. Felipe tanımadı bile onları.

Malko açıkladı:

— Uyuşturulmuş. Bana yardım edin.

Bunları ispanyolca söylemişti. Polisler birbirlerine baktılar. Biri, yerli ve ispanyolca karışımı bir dilde kiliseleri bile temelinden yıkacak küfürler savururken, diğeri sokağa fırladı. Bolanos'u bulması gerekiyordu. Çevik, fakat geç kalmış bir hareketti. Diğeri cebinden bir kutu çıkardı, içinde beyaz bir toz vardı. Suyla karıştırdığı tozu Felipe'ye içirdi.

Sonuç hemen alındı. Felipe önce bembeyaz oldu, sonra yeşil, ardından da kıpkırmızı. Gitti bara dayandı, kustu; tekrar yemyeşil oldu, anlaşılmaz kelimeler mırıldandı ve yere yığılıp titremeye başladı.

Durumdan memnun gözüken polis, başını sallayarak Malko'ya açıklama yaptı:

— Çok kuvvetli bir ilaçtır, içkiyi fazla kaçırıp sarhoş olduğunuzda birebir gelir. Biraz ister miydiniz?

— Teşekkür ederim. Ben içki içmem.

Aslında, Felipe'nin durumu hiç de iç açıcı değildi. Sara nöbetine tutulmuş bir hastadan farksızdı.

Kafeterya sahibi, aptallaşmış bir halde manzarayı seyrediyordu. Polislerin bu gibi yerlerde forsu iyiydi. Bolanos'u yakalamak üzere fırlamış olan polis, asık bir suratla geri döndü. Yüz ifadesinden umduğunu bulamadığı belliydi.

Nihayet Felipe sakinleşti. Adamları ayağa kalkmasına yardım ettiler; bardaki taburelerden birine oturttular; üstünü başını silkelediler ve bir fincan koyu kahve içirdiler.

Felipe kendine gelir gelmez açtı ağzını yumdu gözünü:

— Nerede o canına okuduğumun köpeği?

"Tamam, yine başlıyor!" diye içinden geçirdi Malko.

Fakat bu kez, Meksikalının aklı başındaydı. Polislerden birini sarı kravatından yakalayıp sarsmaya başladı. Bir yandan da yerli dilinde küfürler savuruyordu. Adamı tek kelime etmiyor, fakat bıyıklarının utançtan titrediği hemen göze çarpıyordu.

— Atladın dangalak, diye bağırıyordu Felipe. Bana ihanet ettin. Seni geldiğin köye geri göndereceğim, bir daha da oradan çıkamayacaksın. Trafiğe nokta polisi yapacağım seni... Köpek herif!

— Si hombre , dedi öteki.

— İkiniz de defolun! O herifi bulup getirin. Sakın onsuz döneyim demeyin. O herifi bulup getirene kadar ücretinizi keseceğim.

Emri ikinci kez tekrarlatmadan ok gibi fırlayıp gittiler, Jose Bolanos için dünya daralmış sayılırdı.

Malko durumu anlamaya başlamıştı; fakat emin olmak istedi.

— Ne oldu?

Felipe yumruklarını sıktı:

— Bu salaklar her şeyi berbat ettiler. Soruşturma sahnesi oyunun bir bölümüydü. Bir bardak biranın içine sık sık kullandığımız uyuşturucudan kattım; adına "metzcal" diyoruz. İradeyi yok eder, direnci kırar. Bolanos bülbül gibi tüm sorularıma cevap verecekti...

— Peki ne oldu?

— Sersemler bardakları karıştırmışlar! İlaçlı birayı ben içtim... Uyuklamaya başladığım anda da Bolanos kaçmış. Bu salaklara her ihtimale karşı kapıda beklemelerini söylemiştim. Emrimi kulak ardı edip buraya, horoz dövüşü üzerine müşterek bahis oynamaya gelmişler. Beni siz mi buldunuz?.. Uyuyor muydum ?

— Evet, evet. Uyuyordunuz.

Aşk yaşamıyla ilgili sırlarını açıkladığından söz etmek yersizdi. Meksikalılar kıskanç olurlardı!..

—Bolanos'u elimden kaçırmakla şerefimi beş paralık ettim. Üstelik başım öyle ağrıyor ki, kafam yerinde mi, değil mi bilmiyorum.

Tekrar bir kahve aldı. Bu sırada kapı açıldı ve içeri iki adamı girdi.

— Buldunuz mu onu? diye gürledi Felipe.

Polislerin ikisi birden:

— Evet, yüzbaşım, dediler. Arabada şimdi.

— Getirin onu buraya.

Olumsuz bir ifadeyle başlarını salladılar. İçlerinden genç olanı bir adım öne çıkıp elini boğazına götürerek bir hareket yaptı. Olayı izleyen kafeterya patronu elindeki tüm fincanları yere düşürdü.

— İmkânsız, yüzbaşım.

Malko ile Felipe dışarı fırladılar. Polislerin arabası, eğer buna araba demek gerekiyorsa, kafeteryanın tam önündeydi. Jose Bolanos arka koltukta kıvrılmış yatıyordu. Boğazı bir kulağından ötekine kadar kesilmişti.

VIII.BÖLÜM

Uçaktan çıktıklarında hamama girmiş gibi oldular. Sıcaklık 50 derece civarında vardı. En ufak bir esinti bile yoktu. Sıcaklığın yarattığı pus, denizi gizliyordu. Malko terden sırılsıklamdı. Felipe Chano'nun üzerindeki keten pantolon ve kısa kollu gömleğe karşılık, Malko şıklık olsun diye ceket giyip kravat takmıştı. Meksikalı polisin, uzun namlulu ve gümüş işlemeli tabancası, üç kutu mermisi dahil tüm eşyası eski bir askeri çantanın içindeydi.

Jose Bolanos'un başarısızlıkla sonuçlanan sorgulamasından sonra, Acapulco'ya gitmeye karar vermişlerdi. Malko'nun bu karara vardığı günün sabahı Christina da Acapulco'ya hareket etmişti. Rastlantının bu kadarı da fazlaydı artık! Ayrıca, Chamalo'nun en son görüldüğü yer, yine orasıydı. Şimdi Malko, Bayan Lentz'in sayesinde çok önemli bir noktaya parmak bastığını biliyordu.

Uçağın merdivenlerinden inerken, gözlendiğini hissederek başını arkaya çevirdi. Uzun uzadıya çevreyi taraması gerekmedi.İki metre geride, Mayo kardeşlerden biri peşlerinden geliyordu. Al, bir rastlantı daha!

Felipe önden inmişti. Havaalanı kentten 26 kilometre uzakta olduğu için bir araba kiralamak gerekiyordu. Dikkati çeker diye kabul etmedikleri pembe tenteli bir cipten sonra, Malko, üstü açılabilir eski püskü bir Chevrolet seçti. Felipe dikkatle arabayı inceledi. Kurar olayından sonra çok temkinli davranmak gerekiyordu.

Malko'nun önceden iki oda ayırttığı Hilton'a ulaşmaları yarım saatlerini aldı. Bu mevsimde Hilton'da yer bulmak imkânsızdı, fakat

Amerikan Elçiliği'nin bir telefonuyla kendilerine onuncu katta oda ayrılmıştı.

Felipe Chano'nun hayranlıktan gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Hilton'un olağanüstü güzellikte bir otel olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Plajın hemen kenarına kurulmuş olan koca beton yığınının hemen hemen her odası körfeze bakıyordu. En az oda büyüklüğünde bir balkon, gereğinde dışarıda oturmayı da mümkün kılıyordu. Aşağıda bahçeye, Miami'den gelen Amerikalıları körfezin mikroplu sularına girmek zorunda bırakmamak için yapay bir ırmak yapmışlardı. Burada bir ay kalıp ayaklarını bile Pasifik sularına sokmayan Amerikalılar vardı.

Felipe Chano, Malko'nun kapısını çaldı.

— Burada birkaç muhbirim var, dedi Meksikalı. Kentte bir tur atsak iyi olacak.

***

Malko üstünü değiştirdikten sonra birlikte çıktılar. Daha önce Malko, nerede olduğunu bildirmek için Washington'a bir telgraf çekti. Bir gün önce kendisine, elden özel bir mektup getirmişlerdi. Malko, hayal görmediğinden emin olabilmek için mektubu iki kez üst üste okumuştu. Elçilikten gelen mektupta, General Higgins'in Amerikayı tehdit ettiğini ileri sürdüğü tehlikenin hayal unsuru olduğu ileri sürülüyordu...

Yapılacak ilk iş Chamalo'yu bulmaktı. Onun aracılığıyla diğerlerine ulaşabilirlerdi...Sahil boyunca ilerleyen bulvarı izleyerek kent merkezine ulaştılar. Korkunç sıcak hâlâ devam ediyordu. Mağazalar, turistlere yönelik

şapkalarla tepeleme doluydu. Turistlerin kolaylıkla kayboldukları dar sokaklarda Felipe ustalıkla yolu buluyordu.

Sonunda arabayı, bir sürü çocuğun toplandığı bir binanın önünde durdurdu. Demir kepenkleri yarıya kadar indirilmiş geniş pencerenin iç tarafında, makinelerin arasında çalışan üstleri çıplak adamlar görülüyordu. Burası, yerel gazete "El Tropical'in basıldığı yerdi. Aynı zamanda idare yeri olarak kullanılan salonun ortasında baskı örneğini inceleyen yazı işleri müdürü, Felipe'yi görünce gülümsedi ve tabureleri işaret etti.

Meksikalılara özgü sarılma yerine, bu kez el sıkışmakla yetindiler. Felipe hemen konuya girdi:

— Chamalo takma adıyla tanınan Operatör Doktor Luis Chico bir zamanlar burada yaşamış, hatta yine burada tutuklanmıştı. Yaşlı gazetecinin acaba bu konuda bilgisi var mıydı?

Makinelerin gürültüsünden soruların da, cevapların da bağırılarak söylenmesi gerekiyordu; bu da konuşmayı yokuşa sürüyordu. Fakat, yaşlı gazeteci bu konuda hiçbir şey hatırlayamadı.

— Ya arşivleriniz? diye sordu Malko. Arşivleriniz yok mu?

Felipe soruyu tercüme etti.

Gazeteci bir kahkaha atarak masasının çekmecesini açtı. İçinde birkaç fotoğraf vardı.

— İşte arşivim, senyor. İşi biten her şeyi, ne olursa olsun ertesi gün yakarız.

Teşekkür edip kalktılar. Kapıya geldiklerinde yaşlı gazeteci arkalarından yetişti.

— Size yardım edebilecek birini tanıyorum. Adını hatırlamıyorum ama, kendisini kolaylıkla bulabilirsiniz. "Perla" dalgıçlarından biridir. Her gün orada bulunur. İçlerinde en yaşlı olanı. Chamalo'yu iyi tanır. Çünkü Acapulco'daki tüm pis işlerde o da vardı. Ama bilgi verir mi, vermez mi orasını bilemem.

Tekrar teşekkür ettiler ve hediye olarak yeni basılmış bir "El Tropical" alıp ayrıldılar. Arabaya binerlerken:

— Neyin nesidir bu "Perla"? diye sordu Malko.

— Acapulco'nun en tanınmış kulübüdür. Ay ışığında yemek yenir, dans edilir. Her akşam, Acapulco'nun en ünlü dalıcılarını orada, terastan seyretmek mümkündür. Kırk metre yükseklikten sığ bir suya atlarlar. Görmeye değer.

— Güzel. Bu akşam nereye gideceğimiz belli oldu.

***

Otele döndüklerinde, Malko bir saat kumsalda dinlenmeye karar verdi. Felipe az sonra kendisine küçük bir şişe getirdi.

— Hurma yağı bu. Güneş için sakın Amerikan yağları sürmeyin, yoksa akşama bütün derileriniz kalkar.

Malko teklifi kabul etti. Felipe de bir baba şefkatiyle Avusturyalıyı renksiz bir sıvıyla yağladı. Kendi derisi ise, bakır rengi ve sertleşmiş görünümüyle meşinden farksızdı.

Hemen hemen boş olan kumsala indiklerinde Felipe uzun uzun bir plaj memuruyla konuştu. Adam kendilerini bir hindistancevizi ağacının gölgesine götürerek iki yer örtüsü verdi.

— İki gündür buraya tek başına gelen Amerikalı bir kız varmış, diye açıkladı Felipe.

Gerçekten de bir çeyrek kadar sonra, plaj memurunun peşinde uzun boylu, uzun siyah saçlı, omuz derileri soyulmuş bir genç kız göründü. Geldi, on metre ötelerine uzandı.

Felipe ile Malko kızla ilgilenmeyi bırakıp deniz kenarında yürümeye başladılar. Meksikalı polis biraz tedirgindi. Malko ona, bu gibi işlerde en ufak bir yanlışlığın korkunç felaketlere yol açabileceğini anlattı. Birilerinin Malko ile ilgilendiği bir gerçekti. Hiç kimsenin dikkatini çekmemekten çok

daha iyi bir durumdu bu. Kesin olan bir nokta vardı: Malko'yu öldürmek istemişlerdi. Kimdi bu? Chamalo olabilirdi; belki de Kübalılardı, ya da en son ihtimal güzel Christina'nın hayranlarından biriydi katil. Fakat, olayın akışı, bir aşk intikamına benzemiyordu.

Cırtlak bir ses Malko'yu düşüncelerinden ayırdı.

— Nişanlın için güzel bir süs eşyası ister misin? diye sordu küçük bir çocuk.

Malko, hayır anlamına başını kaldırdı.

On iki yaşlarında, üzerinde mayo bulunan bir çocuktu. Elindeki çantada elle yapılmış ucuz süs eşyaları vardı. Bir iki tane satmak uğruna her sabah sahili tepip duruyordu.

— Nişanlım yok benim, dedi Malko.

— Yakışıklı bir "hombre"sin, diye karşılık verdi çocuk, istersen kolaylıkla bulabilirsin. Ama, daha önce onlara hediye vermen gerek...

— Teşekkür ederim.

Çocuk yanına yaklaşıp bileğini tuttu.

— Deniz kabukları istemez misin? Danteller? Fular?

Malko başını salladı.

— Peki, bir kadın ister misin?.. Acapulco'nun en güzel kadınlarını tanırım. Seni "red-light" barına götüreyim mi? Belki de hiç erkek tanımamış yeni bir kız istersin?

Malko şaşkınlıkla ona baktı. Yaşının küçük olmasına rağmen, hayat mücadelesine erken atılmanın getirdiği bir olgunluk okunuyordu bakışlarında.

— Bu yaşta, kızlarla ilgin oluyor mu? diye takıldı Malko.

— Ne sanıyorsun sen! Yaşım on iki, elbette ki

kadınlarla ilişkim oluyor. Üstelik, ben bir "macho" yum. Söyle bakalım, seni götüreyim mi oraya? Birlikte Acapulco'nun en kıyak yerine gideceğiz ve sadece tekila içeceğiz...

— Adın ne senin?

— Pepe.

— Bak Pepe, ben kadın filan istemiyorum. Anlıyor musun? Buraya dinlenmeye geldim.

Pepe kuşkulu bir tavırla Malko'ya baktı.

— Senin derdin başka öyleyse. Yüzünden belli zaten. Seni arkadaşım Gustavo'ya götüreceğim. Hoşlanacağın, nefis erkekler tanır...

Pepe, avuçladığı kumları yere dökerek eğleniyordu. Yüz pezoya kız kardeşini bile satacak tipteydi.

Malko kaşlarını çatarak ona döndü.

— Ne kadın, ne erkek istiyorum, Pepe. Eğer böyle devam edersen seni döverim. Senin buralarda gezeceğine okulda olman gerekirdi.

Çocuk omuz silkti. Daha fazla ısrar etmenin gereksizliğini anlamıştı.

— Belki de tam bir erkek değilsin, diye son fikrini belirtti. Ama, şunu unutma, Acapulco'yu benden iyi tanıyan yoktur... Eğer beni bulmak istersen, Prado-Americana otelinin arkasındaki Cantina Estrella'da ararsın. Adios!

Sepetini sallayıp ayaklarını kumda sürüyerek uzaklaştı. Kumsal hâlâ boştu. Otelin karşısındaki rıhtım ve su kayağı motoru sahipsiz bomboş duruyordu. Malko'nun aklına bir fikir geldi. Ayağa kalktı, gidip genç Amerikalı kızın önünde eğildi.

— Adım Malko Linge, Prens Malko Linge, dedi İngilizce olarak. Tekneyle bir gezintiye katılmak ister miydiniz? Güneşin yol açtığı yanıklara çok iyi gelirdi.

Ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Her an işe yarar bir numaraydı bu. Genç kız, farkında olmaksızın elini uzattı ve aynı anda güçlü bir kol tarafından çekildiğini hissetti...

Üç dakika sonra, teknenin kaptanıyla pazarlık ediyorlardı. Kaptanın işleri yolunda olmalıydı, zira bütün dişleri altın kaplamaydı. Bu da ona neşeli bir hava veriyordu. Gözü Malko'nun yanındaki kızdaydı... Mankenden farksız olan genç kızın nefis göğüsleri, siyah saçları ve mavi gözleri her erkeği çıldırtabilecek nitelikteydi.

— Adım, Ariane, dedi genç kız Malko'ya. Üstelik prenses filan da değilim. Sadece, basit bir reklamcıyım.

— Siz doğuştan prensessiniz, dedi Malko.

Tekneye gitmek için yüzmeye başladılar. Genç kız kendisinden daha hızlı yüzüyordu. Ona yetişmek için bir hayli zorlanan Malko, su kayağına başladıklarında arayı kapatmayı başarmıştı.

***

Yarım saat sonra ise, Puerto-Marques koyunda, kaptanın kaçamak bakışları altında, güneşte pişiyorlardı. Sıcaktan korunmanın tek çaresi, her beş dakikada bir suya atlamaktı.

Ariane parmaklarını Malko'nun mayosu üzerinde gezdirdi.

— Nedir bu?

"Bu", mayoya işlenmiş bir armaydı.

— Bir arma, dedi Malko. Yedi uçlu bir haç.

— Gerçekten prens misiniz? Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım... İlk kez bir prensle karşılaşıyorum. Şanslı birisiniz.

Malko bir iç çekti.

— Hep öyle zannederler.

Böyle bir sıfatı olmasaydı, mühendis ya da tüccar olmayı düşünürdü. O güne dek, kişiliğini hep ön planda tutacak, atalarının kahramanlıklarını sürdürecek uğraşlara girmek zorunda hissetmişti kendisini. Birtakım şeylerin sorumluluğunu duyuyordu. Hiçbir zaman bir barmen ya da seyyar satıcı olamazdı. Aslında, son derece tutucu biriydi. Kimi zaman, başka bir yüzyılda yaşamayı düşündüğü olurdu. Ailesinden hayatta kalan kimse yoktu. Fakat, kendini hiç yalnız hissetmemişti. Linge'lerin oluşturduğu soyunu düşünmek ona

yetiyordu. Mezarında tek başına olmayacaktı. Kimi zaman korkuya kapıldığı olurdu. Beklenmedik bir mermi ya da bir "iş" kazası, çocuk sahibi olmasını engelleyebilir, onu Linge soyunun son ferdi kılabilirdi. Bir başkası için bunun önemi olmayabilirdi. Fakat, on altıncı yüzyıldan bu yana sürüp gelen Linge soyu düşünüldüğünde, insanın kendini biraz sorumlu hissetmesi gerekiyordu.

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Ariane.

Malko cevap vermemek için kızı dudaklarından öptü. Altın dişli kaptan ister istemez kafasını başka yöne çevirdi. Ariane'ın verdiği karşılıkla, dudaklarında bir tuz tadı hissetti Malko. Geri dönmenin zamanı gelmişti. Su kayağına son vermişlerdi. Dönüşte, kaptan Meksika'nın en ünlü komiğinin oturduğu evi gösterdi.

— Acapulco'nun en güzel evidir. On milyon pezoya maloldu.

Körfeze hakim bir tepenin üstünde, dünyanın en çılgın mimarı tarafından yapılmış İspanyol-Yunan- Galya-Amerikan tarzı karışımı bir binaydı. Yoksulluk, binanın çevresine henüz ulaşmamıştı. Binanın tek avantajı da buydu zaten.

***

El ele tutuşan Malko ile Ariane dünyanın tüm sıkıntılarını unutmuş gibiydiler. Felipe'nin sahilde kendilerini bekleyen silueti Malko'yu gerçeğe döndürdü. Kıyıya çıktıklarında Felipe kibarca kendilerini selamladı. Yüzündeki ciddi ifadeden önemli bir şeyler olduğu anlaşılıyordu.

— Dostunuz Serge'den haber var, dedi.

— Burada mı kendisi ?

Felipe güldü.

— Hayır... Buraya gelmesi imkânsızdı.

Mesele anlaşılıyordu. Malko Ariane'a döndü:

— Bu akşam dokuzda holde buluşalım mı?

Cevap vermesine fırsat bırakmadan uzaklaştı.

Felipe peşinden gitti. Yalnız kaldıklarında:

— Serge Lentz'in cesedini bulmuşlar, dedi. Yani daha doğrusu, Lentz'in cesedi olmalı bu.

— Nerede?

— Ormanın 200 mil içinde. Akbabaların sayesinde farkedilmiş. Yöre yerlileri kuşların kümelendiği yere gitmişler ve arta kalan iskeleti en yakın karakola getirmişler. Mükâfat alacaklarını umuyorlarmış.

— Zavallı Lentz! Arabası bulunmamış ha! Tuhaf!

Felipe başını salladı.

— Bunun önemi yok. Belki de şu anda bir bataklığın dibinde çürüyordur. Orası kente benzemez. Doğa her şeyi kendine özgü kurallarla halleder. Son derece geniş ve soğuk hava tertibatıyla buz gibi olan holü geçtiler. Malko hapşırdı.

— Çok yaşayın, dedi Felipe. Tanrı sizi korusun!

Ne tip adamdı bu Felipe! Sanki tabancasının kurşunlarını bile kiliselerdeki Kutsal suya batırıyordu.

— Teşekkür ederim,dedi Malko. Artık, bir kötülük yapmasına fırsat vermeden şu allahın cezası Japonu bulmamız gerek. Lentz'in bulunduğu bölge nasıl bir yerdir?

— Basit bir yer. Ormanda kaybolmuş birkaç köy vardır. Senenin altı ayı kullanılması imkânsız yollar bulunur:Lentz'in o cehennemde ne yaptığını bir türlü anlayamıyorum. İşe yarar hiçbir şey bulunmaz orada. İnsanları çok yoksuldur.

— Buna rağmen, onu papağanlar öldürmedi. Keşfettiği bir şey vardı ve bu yüzden öldürüldü. Beni şaşırtan tek şey, arabasının kaybolmuş olması. Bu gibi yerlerde araba çok dikkati çeker. Eğer aradığını bulmuşsa bunun bir yerleşim merkezinde ya da bir çiftlikte olması gerekir.

Felipe omuz silkti.

— Sözünü ettiğiniz yeri bulmak altı ay sürer. O bölgede yüzlerce çiftlik var. Bir o kadar da özel arazi.

— Umarım şu ünlü dalıcı bize bir ışık tutar. O zamana kadar da keyfimize bakalım.

***

Odası, holden farksız biçimde serindi. Balkona çıkmak istedi ve korkunç sıcak bir havayla karşılaştı. Sol tarafta, limanda hareketsiz duran eski bir Japon yük gemisi vardı. Batmakta olan güneşin ışınları altında parlayan bayrağı dikkat çekiyordu.

Malko, vücuduna yapışan tuzları temizlemek için bir saatten fazla zaman harcadı, özenle giyindi. Geriye, sadece kravatını takmak kalmıştı. Sere serpe giyinmekten hoşlanmıyordu. Giyinmesi bitince aynaya bir göz attı. Bronzlaşan teniyle kontrast yaratan sarı saçları daha bir dikkati çeker olmuştu. Ayrıca, gözleri de daha belirginleşmişti.

Valizini açıp yassı silahını aldı. "Smokinle taşınabilecek tek silah". Gerçekten doğruydu. Tabanca, sigara tabakasından daha kalın olmadığı gibi ancak 400 gram ağırlığındaydı. Son derece hafif olan titandan yapılmıştı. Tabancayı belinin sol tarafına yerleştirdikten sonra bir kez daha aynaya baktı. Ceketin önünü iliklese bile, en ufak bir kırışıklık olmuyordu.

Saçlarına kolonya sürdükten sonra aşağı indi. Gözlüklerini takmayı ihmal etmemişti. Hiç değilse bu kez güneşe karşı işe yarıyorlardı.

***

Felipe ile Ariane çoktan aşağı inmişlerdi. Genç kızın üstünde, vücudunun tüm hatlarını ortaya koyan jarse bir elbise vardı. Mayolu halinden çok daha çekiciydi. Felipe, bakışlarını başka yöne çevirdi.

— Gidelim! dedi Malko. Çok acıktım.

Park yerinden arabayı aldılar. Felipe'nin kalçasında koca bir şişkinlik vardı. Kuşkusuz silahının yarattığı şişkinlikti bu.

Eski kentin kalabalık caddelerini aştıktan sonra, Perla'ya ulaştılar. Serinliğin çökmesiyle birlikte insanlar sokağa dökülür olmuştu. Perla'ya arka taraftan giriliyordu. Bir dizi koridor geçtikten sonra lokanta kısmına çıktılar. Gerçekten nefis bir yerdi.

Masalar, yarım daire şeklinde denize inen setlere yerleştirilmişti. Sağ tarafta, üstü açık bir dans pisti yer alıyordu. Tam karşıda, dalıcıların atladığı 40 metre yüksekliğinde bir yar vardı, ilerde, göz alabildiğine uzanan Pasifik Okyanusu'na vuran ay ışığı romantik bir hava yaratıyordu.

— Acapulco'nun ünlü dalıcıları buradan atlarlar, dedi Felipe. Denizde gel-git olayı olduğu için, zamanı yanlış hesapladıkları takdirde aşağıdaki kayalarda parçalanabilirler... Kısacası çok ilgi çekicidir.

— Karşılığında iyi para alıyorlardır herhalde, dedi Ariane.

Felipe güldü.

— Sizin bir haftada kazandığınızı onlar bir ayda kazanırlar, ölüm tehlikesi de cabası. Ama, hayat bu işte. Tanrı böyle istemiş.

Kıyıda bir masa hazırladılar onlara. Başlarını biraz uzattıkları takdirde, kayaların arasında oynaşan dalgaları görebiliyorlardı. Felipe garsonu çağırdı.

— Rolando bu gece burada mı?

Garson başını salladı.

— Elbette. Derhal size gönderirim, senyor.

Turistler zaman zaman dalıcılardan özel atlayışlar isteyip karşılığında fazladan on, on beş dolar öderlerdi.

—Rolando dalıcıların en iyisidir, dedi Felipe.

Birkaç saniye sonra Rolando merdivende belirdi. Mavi yün bir mayo giymişti. Top gibi yusyuvarlaktı, fakat yakından bakıldığında, fazlalıklarının hiç de yağ olmadığı hemen farkediliyordu. Kararlı adımlarla ilerleyip Malko'nun masasına oturdu.

— Buenas tardes! dedi. Senyor benimle konuşmak mı istedi?

Arkaya taranmış saçlarıyla daha bir ortaya çıkmış yüzünde yer alan küçük siyah gözleri daha çok Ariane'a çevriliydi.

— Arkadaşlarından birini arıyoruz, dedi Felipe.

Bunu yerli dilinde söylemişti. Rolando bir an gözlerini yumdu.

— Kimi arıyorsunuz?

— Chamalo'yu.

Rolando, kalkmaya hazır bir tavır içinde masadaki iki adama baktı. Felipe ani bir hareketle sporcunun eline bir yüz pezo sıkıştırdı.

— Ona ihtiyacım var. Arkadaşım için. Daha doğrusu kız için, anlıyorsun ya? Dostum buralı değil. Kimseyi tanımıyor.

— Peki, sen kimsin? diye sordu Rolando.

Felipe şansını denemek istedi.

— Jose Bolanos'un arkadaşıyım.

Bunu duyan Rolando rahatladı.

— Şimdi oldu! Niye daha önce söylemedin? Chamalo'nun nerede olduğunu bilmiyorum; ama sizi ona götürecek birini tanıyorum. Küçük bir ayakkabı boyacısı. Bu mevsimde Chamalo'ya ihtiyacı olan kadınları saptar. Çocuğu bulmak çok kolay. Hemen her yerde dolaşır, adı Eugenio. Sahi bu olaydan ben ne kazanacağım, onu söylesenize.

— Beş yüz pezo. Çocuğu gördüğümüz takdirde. Kızın bekleyecek hali yok.

— Oldu! Atlayıştan sonra gelir sizi bulurum.

Ayağa kalkıp, salına salına uzaklaştı. Sırtı kıllarla kaplıydı.

— Sonuç? diye sordu Malko.

— Bizi Chamalo'ya götürecek. Daha doğrusu, ayakkabı boyacısı küçük bir çocuk götürecek.

— Ne söylediniz ona?

— Aziz Meryem affetsin beni! Senyoritanın sizden bir çocuk beklediğini ve çocuğu aldırmak zorunda olduğunuzu anlattım.

Ariane, iki erkek arasındaki İspanyolca konuşmayı hiçbir şey anlamadan dinliyordu.

— Kimdi bu iriyarı herif? diye sordu sonunda.

Malko, elini tutup öptü.

— Kendisinden sizin için özel bir atlayış yapmasını istedik.

Malko'nun elini sıkarak teşekkür etti. Bu devirde Acapulco'da böyle kibar bir erkek bulmak kolay değildi.

***

Orkestra "Que Bonita es Veracruz" u çalmaya başlamıştı. Malko genç kızı dansa kaldırarak piste götürdü, insanı hayal kurmaya iten yumuşak vücudunu Malko'nun vücuduna yaslamıştı.

— Ne işle meşgulsünüz, sayın prens? diye sordu.

— Dinlendirici bir işle, diye karşılık verdi Malko. Dostum, Meksika'nın en büyük tüccarlarından biridir. Mazatlan'da bir rafineriyi ziyaret

edeceğiz. İşe başlamadan önce biraz dinlenelim dedik.

Sohbet orada noktalandı. Lokantanın tüm ışıkları sönmüş, geriye sadece masalarda yanan mumlar kalmıştı. Hoparlörden bir ses, tramplen atlayıcılarının ölüm dalışı yapacaklarını açıkladı.

Malko ile Ariane masalarına döndüler. Kayalığı ve dibindeki suyu aydınlatan projektörler yanmıştı. Atlayıcılar peşpeşe kendilerini suya bırakarak karşı kıyıya çıktılar. Orkestra susmuş, müşteriler dikkatle akıl almaz olayı izlemeye koyulmuşlardı. Sudan çıkan üç atlayıcı dar bir patikadan yara tırmanmaya başladı. Malko, keçi gibi tırmanan Rolando'yu tanımakta gecikmedi. Projektörlerden biri onu izliyordu. Mizansen eksiksizdi. Rolando yarın tepesine ulaşınca lokanta müşterilerine el salladı. Bir alkıştır koptu. Yarın ucundaki kayalardan birinin üstüne çıkarak dua eder gibi diz çöktü. Herkes soluğunu tutarak izliyordu. Projektör ışığı altında, Rolando'nun haç işareti yaptığı görüldü. Malko yan gözle, Felipe'nin de aynı işareti yaptığını farketti. Uslanmaz Felipe! Rolando birkaç ısınma hareketinden sonra kayanın ucundaki tramplene ilerledi. Elinde iki meşale vardı. Karanlıklardan çıkan iki kişi meşaleleri tutuşturdu. Aynı anda, projektörler de söndü. Yarın dip tarafında başka bir yardımcı, üstüne benzin dökülmüş çalıları tutuşturdu. Şimdi, atlayacağı yer de aydınlanmıştı. Rolando, iki elinde yanan meşalelerle tramplenin ucuna geldi. Güçlü bir sıçrayışla önce yükseldi, sonra kıvrılarak 40 metrelik yardan aşağı uçmaya başladı. Elindeki meşalelerle kayan bir yıldızı andırıyordu. Hayranlıktan şaşkına dönen Malko, Rolando'nun suya inişini izliyordu. Su sathına birkaç metre kala Rolando elindeki meşaleleri bıraktı ve aynı anda da suya gömüldü.

— İşte bu kadar, dedi Felipe, ışıklar tekrar yanarken. Yirmi yıldır her akşam bu numarayı yapar. En ufak bir aksilik de olmadı...

— Şuraya bakm, dedi Malko.

Aşağıda, yarın eteğinde, ellerinde meşaleler ve elektrik fenerleri bulunan adamlar koşuşuyordu.

Su sathında kara bir leke vardı... Rolando kıyıya çıkamamıştı.

— Bu kez bir aksilik oldu, diye mırıldandı Malko.

— Aman Tanrım! dedi Felipe. Kayalara düştü.

***

İkisi birden yerlerinden fırlayarak aşağıya inen patikaya doğru koşmaya başladılar. Kazanın farkına varan yoktu. Orkestra hafif bir müzik çalıyordu. Felipe ile Malko, Rolando'nun cesedi sudan çıkarılırken aşağı vardılar. Hareketsiz haliyle daha da iriyarı görünüyordu. Büyük bir balık çeker gibi kıyıya aldılar. Aydınlatılmış kayalar, görünüme inanılmaz bir hava katıyordu. Kimsenin Malko ile Felipe'nin farkına vardığı yoktu. Dikkatle Rolando'nun vücudunu çevirdiler. Gözünün hemen kenarında, kayalara çarpmanın yarattığı bir yara vardı. Gözleri açıktı. Göğsünün sol tarafında küçük bir delik göze çarpıyordu ve buradan hâlâ kan sızıyordu. Sağ tarafı ise boydan boya yırtılmıştı. Rolando suya değdiği an, çoktan ölmüştü...

— Tüfekle vurmuşlar, diye mırıldandı Felipe. Meşalelerin ışığında iyi bir nişancı için kolay bir atış. Denizin gürültüsü silah sesini örttü.

Yarın sağ tarafında evler vardı. Dürbünlü bir tüfekle o mesafeden adam vurmak çocuk oyuncağıydı. Rolando için yapılacak bir şey yoktu. Mermi tam kalbine isabet etmişti.

Felipe ve Malko dar keçiyolundan yukarı tırmanmaya başladılar. Malko öfkelenmişti. Birisi onlarla dalga geçiyordu. İki kez ipucu yakalamışlar, her ikisinde de ayaklarının altına muz kabuğu konmuştu.

— Rolando'nun sözünü ettiği küçüğü bulmamız gerek, dedi Malko. Geç kalırsak onu da temizleyecekler. Artık, Chamalo'nun da bu işe bulaştığından eminiz. Lentz, Bolanos ve Rolando, cinayetler ortada. Bu arada benim de kalp krizinden Mexico morgunda bulunmam gerektiğini saymazsak...

— Senyor S.A.S., Rolando'nun bize anlattıklarını bilmiyor olabilirler...

— Öyle bile olsa bizi gözlüyorlar. Delil mi istiyorsunuz? İşte, hiç vakit kaybettikleri var mı?

Aklına, havaalanında gördüğü Mayo biraderin yüzündeki iğrenç ifade geldi. Belki de tüfeğin tetiğine basan oydu.

***

Lokantada, müşteriler büyük bir iştahla yemeklerine devam ediyorlardı. Lokanta idaresi kazayı örtbas etmişti. Zengin kişiler ölümden çok korkarlar. Malko oturmak üzereyken adının söylendiğini duydu.

— Malko!

Gerilmiş bir durumda geriye döndü. Felipe ise, elini çoktan ceketinin içine atmıştı. Üç masa ötede, şatafatlı beyaz bir lame elbise içinde gülümseyen Christina oturuyordu. Yanında, Mayo kardeşlerden ikisi ve Malko'nun tanımadığı bir adam vardı. Malko'ya gelmesi için işaret etti.

— Acapulco'da ne yapıyorsunuz, Senyor Malko?

Malko elini öpmek için eğildi.

— Sizi arıyordum, hayatım. Güzelliğinize layık olmayan bu adamlardan sizi kurtarmak için.

Malko, Mayoların boğazına saldıracağını tahmin etti. Felipe, fil sürüsü bekler gibi eli tabancasında bekliyordu.

Christina şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Malko'nun nereye varmak istediğini anlayamamıştı.

Avusturyalı devam etti:

— Niçin bizim masamıza gelmiyorsunuz? Bu beyler tek başlarına daha iyi eğlenirler.

Bu kez, Mayolardan biri iskemlesini devirerek ayağa kalktı. Yerli dilberin kolunu tutmasıyla tekrar oturdu.

— Sizi geberteceğim, diye homurdandı.

— Jose Bolanos'u geberttiğin gibi mi?

Bir sessizlik oldu. Christina kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

— Gelin dans edelim. Sizinle konuşacaklarım var.

Yanındakilerin düşmanca bakışları altında Malko'yu piste doğru sürükledi.

— Delisiniz siz, dedi Christina. Sergio çok kincidir. Mesleği de adam öldürmektir. Niye böyle davrandınız? Kıskançlık mı?

Malko altın rengi gözlerini genç kadınınkilere dikti.

— Christina, ya çok aptalsınız ya da bir orospu.

Hakaretin etkisiyle titredi genç kadın, fakat Malko devam etti:

— Aptal biri olmadığınızı bildiğime göre...

— Senyor Malko, beni hayal kırıklığına uğrattınız. Bir kadına böyle hakaret edilmez.

— Sizi tanıdığımdan bu yana çok tuhaf şeylerle karşılaştım. Beni öldürmeye teşebbüs ettiler. Yakınımda bulunan kişiler esrarengiz bir şekilde öldürüldü. Siz ise, acayip kişilerle dolaşıyorsunuz. Dostunuz Mayoların katil olduğunu siz söylediniz...

Christina, vücudunu Malko'ya biraz daha yaklaştırarak kulağına doğru eğildi:

— Zamanınızı boşa harcayacağınız yerde niye Acapulco güneşinden yararlanmıyorsunuz? Yarın bana gelin. Teknemle çıkıp güneş banyosu yapar, köpekbalıklarının bulunduğu körfezde gezeriz...

— Beni köpekbalıklarına atmak için mi?

Aniden itti Malko'yu.

— Dostlarıma gözlerini oymalarını mı söyleyeyim ? Kimse benimle böyle konuşmamıştır.

Öfkeden senli benli konuşmuştu.

— Palavra, dedi Malko. Ben yabancıyım ve Meksika'da polis denen bir şey var. Dostlarınız başlarını derde sokmak istemez.

Christina omuz silkti.

— Kimse bana dokunmaya cesaret edemez. Polisin de üstünde para denen şey vardır. Ve o da bende bulunur. Bir Ariman olduğumu unutmayın. Neyse, yarın beni görmeye gelin, sulh yaparız. Adios.

Dans eden çiftlerin arasından kayarak masasına döndü. Malko da Felipe ile Ariane'ın yanına geldi. Aynı günde bu kadar rastlantı olacak iş değildi. Rolando'nun öldüğü anda Christina Perla'da bulunuyordu...

— Çıkalım, dedi.

Ariane şaşkın şaşkın peşine takıldı. Saat daha on birdi. Otelin holüne geldiklerinde, Malko'nun elini öpmesine daha da şaşırdı Ariane.

— Bugün çok yorgunum, dedi Malko. Yarın kumsalda buluşuruz.

Genç kız asansöre doğru ilerledi. Oysa, geceyi gerçek bir aristokratla geçireceğini umuyordu.

Malko, Felipe'yi otelin önünde buldu.

— Haydi gidiyoruz, dedi Avusturyalı.

— Nereye gidiyoruz, Senyor S.A.S.?

— Başına bir felaket gelmeden boyacı Eugenio'yu bulmamız gerek.

***

Arabaya atladılar, fakat Acapulco yönüne gideceklerine, Malko sağ tarafa saparak havaalanı istikametine doğru sahil boyunca ilerledi. İki

kilometre sonra yol tepelere çıkıyordu. Malko birden asfalttan çıkarak toprak bir yola sapıp denize doğru döndü ve az ilerde arabayı durdurdu; farları söndürdü. Yoldan geçen birisi tarafından görülmeleri imkânsızdı.

Yirmi saniye kadar sonra asfalttan son hızla bir araba geçti. Bulundukları noktadan itibaren on kilometre boyunca aralıksız virajlar vardı. Takipçilerin, izledikleri arabanın kaybolduğunu farketmeleri için çok zaman gerekiyordu.

— Bu yolu nereden biliyorsunuz, Senyor S.A.S.? Acapulco'ya ilk gelişiniz bu.

— Dün buradan geçmiştik ya, diye karşılık verdi Malko.

Olağanüstü belleği sayesinde geçtiği her yolu karış karış aklında tutabiliyordu. Aradan yirmi yıl da geçse, bu yolu yine hatırlardı...

Anayola dönüp Acapulco'ya doğru ilerlediler. Felipe işi garantiye almak için, Malko'yu sahil yolundan çıkartıp arka yollardan götürdü. Sonunda hiç kimse tarafından takip edilmediklerine emin olarak kilise meydanına çıktılar.

Malko arabayı kilisenin önüne parketti. Meydan, yol kenarlarına oturmuş insanlarla doluydu. Bir köşede küçük bir boyacı, kolunun var gücüyle belden yukarısı çıplak bir liman işçisinin ayakkabılarını boyuyordu. Adam beş dakika içinde patron görünüşlü biri haline geldi çocuğun karşısında. Ayakkabılarını boyattıktan sonra umursamaz bir tavırla sanki altın veriyormuş gibi beş pezo atıp kendisini bekleyen çıplak ayaklı sevgilisinin yanına döndü.

— Bu işi bana bırakın, dedi Felipe.

Gitti, liman işçisinin yerini aldı. Tahta bir kasanın üzerinde oturan çocuk deli gibi fırçaları sürtmeye başladı. Malko, Felipe'nin sohbete girdiğini farketti. Temkinli bir tavırla, Meksika şapkaları satan bir serginin arkasına çekildi. Sarı saçları ve boynundaki kravatla dikkati çekmemesi imkânsızdı. Acapulco'da gerçek bir yabancı, bir "gringo" her zaman bir Meksikalıda çekingenlik yaratır.

Felipe on dakika sonra geri döndü. Ayakkabıları parıldıyordu.

— Boyacı, Eugenio'yu şahsen tanıyormuş. Benden hiç çekinmedi. Kendisine, Eugenio'ya Mexico'daki bir tanıdığından küçük bir komisyon getirdiğimi söyledim. Anlaşılan ufaklık akşamları çalışmıyor. Fakat her

sabah, saat on bire doğru buraya gelir, diğer boyacılarla birlikte çalışacakları iş alanlarını paylaşırmış.

— Eugenio'nun nerede oturduğunu bilmiyor muymuş?

Felipe başını salladı.

— Bilse bile bana söylemezdi. Bunlar yoksul kişiler. Yabancılardan korkarlar. Onları hiçbir zaman iyilik etmek için aramazlar... Fakat yine de buralarda biraz dolaşalım.

***

Yürüyerek turistlerin bulunmadığı dar sokaklara saptılar. Ev sakinleri kapı önlerindeydi. Büyük mağazaların yerlerini, gaz lambalarıyla aydınlatılmış, akla hayale gelmedik şeyler satan derme çatma dükkânlar almıştı. Malko, dilim dilim kesilen bir iguananın önünde durdu.

— Tadı pilice benzer ve ondan çok daha ucuzdur, diye açıkladı Felipe.

Malko'nun aklı yatmamıştı, iguana denen dev kertenkele, timsahın biraz daha sevimlisiydi...

Bir saat kadar sonra tekrar kilise meydanına döndüler. Bu saatlerde boyacılar ya Perla'nın ya da büyük otellerin civarında dolaşıyor olmalıydılar.

— Dönelim, dedi Felipe. Bu gece işe yarar bir şey yapamayacağız, Senyor S.A.S. Daha da ısrar edersek, tüm Acapulco sarışın bir gringonun Eugenio'yu aradığını öğrenir.

Haklıydı. Acele etmeksizin, turistler gibi geze geze döndüler. Otele yaklaştıklarında Felipe, ne olur ne olmaz diye Colt'unu dizlerinin üzerine

koydu. Malko da ceketinin önünü açıp, son derece yassı olan silahını yokladı.

Ancak kendilerini karşılayan, sadece otel kapıcısı oldu. Hol boş ve serindi, önemli köşeleri tutan Meksikalı görevlilerin bazıları uyukluyordu. Yine de görevlerini yaptıkları söylenebilirdi, çünkü yanlarına ulaştıklarında saygıyla selam verdiler.

— Onda aşağıda buluşuyoruz, dedi Malko.

— Tanrı huzur dolu uyku versin, dedi Felipe sırıtarak.

Yukarı birlikte çıktılar. Avusturyalı kapısını açarken Felipe her ihtimale karşı koridorda bekledi.

Malko içeri acele bir göz attı: oda bomboştu. Fakat birden şaşırıp kaldı:

***

Masanın üstünde, tropikal meyvelerden bir yığın vardı: Ananaslar, avokadolar, dev portakallar. Yan tarafta da bir kart duruyordu.

Malko alıp okudu: "Hilton otelinin saygılarıyla".

Bu ilgi Malko'yu çok duygulandırdı. Telefonu açtı:

— Bana 611 numaralı odayı bağlayın.

611'in telefonu çaldı. Kısa süre sonra canlı bir ses cevap verdi:

— Alo?

— Uyuyor muydunuz?

— Hayır. Ya siz?

— Ne saçma soru. Uyusam size telefon edemezdim. Sizi müdüriyetin hediyesi olan tropikal meyve ziyafetine davet ediyorum. Odama

girdiğimde bana bir sürpriz oldu.

— Harika! dedi Ariane. Hemen geliyorum. Fakat şu an makyajsızım. Hazırlanmam uzun sürmez.

— Bekliyorum.

Kızı mehtabı seyretmeye terasa davet etse, "siz beni orospu mu sanıyorsunuz", diye sorardı... Fakat beğenilen bir erkeğin, hem de bekâr bir erkeğin odasına tropikal meyve yemeğe gelmekten daha zararsız ne olabilirdi ki?

***

Beş dakika kadar sonra kapı çalındı. Malko koku sürünüp temiz bir gömlek giyecek zamanı ancak bulabilmişti. Ariane ise üzerine beyaz ipekten bir tunik geçirmiş, ayağına da buna uygun bir pantolon ve dore sandaletler giymişti. Üstündekilerin tümü, genç kızı olduğundan da güzel gösteriyordu. Vücut hatları ortaya çıkmış, dik ve iri göğüsleri daha da belirginleşmişti.

Malko eğilerek elini öptü.

— Ne harika bir şey! diye bağırdı Ariane meyve yığınını görünce.

Çocuk gibi ileri atıldı ve meyveleri saran kâğıdı açtı. Belli belirsiz mekanik bir tıkırtı oldu. Elini portakala uzattı, fakat parmakları kaydı ve meyve hiç kımıldamadı.

— Hay allah, ne kadar ağır!

Meyveyi almak için elini tekrar uzattığında Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı.

— Dokunmayın onlara! diye bağırdı. Yere yatın!

Taş kesilen Ariane'ın kolu havada kaldı. Malko kızın üzerine uçarak bacaklarına daldı ve hep birlikte yatağın dibine yuvarlandılar. Genç kız öfkeyle debelenerek kurtulmaya çabaladı.

— Delirmişsiniz siz! Bırakın beni. Sersem!

— Yattığınız yerde kalın, dedi Malko. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyayız.

Portakala bağlı ateşleme fünyesini farketmişti.

—Ahlaksız! diye bağırdı genç kız.

Var gücüyle Avusturyalının saçlarına yapıştı. Şaşıran Malko, kızı bıraktı. Ariane bundan yararlanıp ayağa fırladı, kapıyı açıp dışarı çıktı ve olanca gücüyle tekrar kapadı kapıyı. Halının üzerinde kımıldamadan yatan Malko, bulunduğu yerden meyvelere baktı. Zararsız ve iştah açıcı görünüyorlardı. Yüreği ağzında usulca doğruldu. Pencere ardına kadar açıktı. Soluğunu tutarak meyve sepetini tuttu ve kaldırmak istedi. Yerinden oynatmak imkânsız! Sepet bir santim bile kımıldamadı.

Alnından terler süzülmeye başlamıştı. Bu kez, işaret ve başparmağıyla fitili tutup tüm gücüyle sıktı; fakat canı yandığından hemen bırakmak zorunda kaldı. İçten yanan fitil ateş gibiydi. Portakalın patlamasına iki santimetrelik mesafe vardı fitilde.

Malko bir eliyle portakalı, diğer eliyle fitili tuttu ve var gücüyle çekti. Eğer sürtünmeli fünye olsaydı Avusturyalı toz duman olmuştu. Fitil kolaylıkla çıktı portakaldan.

Bitkin düşen Malko, bir süre hareketsiz kalakaldı. Gözlerinin önünde parlak benekler uçuşuyordu. Böylesine korkunç bir ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bin bir dikkatle portakalı inceledi. Üstünü biraz kazıdı gerçek bir portakal kabuğuydu bu. Fakat içinde, bir anda elli kişiyi öldürecek bir savunma el bombası vardı.

Tek tek diğer meyveleri de elden geçirdi. Hepsinin dışı mükemmeldi. Sonunda, on bir savunma el bombasıyla karşı karşıya kaldı. Eğer fitilin ateşi portakala varmış olsaydı, yalnız Malko değil, otelin o katı olduğu gibi toz olurdu.

Dayanılması güç bir intikam duygusu içini kemirmeye başlamıştı. Mayo kardeşlerin şu an nerede olduğunu bir bilse!.. Kuşkusuz otelde suç ortakları vardı. İdareye tehlikeyi haber vermek çok ilginç olacaktı. Savunma

el bombaları, düşmanlığın en aşırı belirtisi demek değildi. Hele, ihtilallerin endüstri haline geldiği bir ülkede. Polisin bir ipucu bulamayacağı gün gibi aşikârdı. Bir de üstelik, kendisinden kuşkulanıp bir süre izleyeceklerdi. Yerel polis, bir sepet el bombasının odasına şaka olsun diye konmadığını anlayacak zekâdaydı herhalde!

Sonunda en sakin yolu seçti: Valizlerinden birini aldı ve ölüm meyvelerini içine yerleştirdi. Valizi güçlükle kaldırabiliyordu. Sessizce kapıyı açtı. Koridor boştu. On kat aşağıda, çevre meyhanelerinin gürültüsü ona kadar ulaşıyordu. Heriflerin sesini kesmek için koleksiyonundan bir bomba feda etmek geldi içinden.

Bu kötü düşünceyi kafasından attıktan sonra, mayolu kişileri direkt olarak kumsala indiren plaj asansörüne gitti. Tabancasını gömleğinin altına sokmuştu. Mayolardan biriyle karşılaşırsa gerekli olabilirdi. Fakat otelde çalışanlardan birinin Hilton'u sabahın ikisinde plaj yolundan elinde bir valizle terkettiğini görmesi hiç de hoş olmazdı!..

En azından, oteli para ödemeden terkeden bir müşteri sanabilirdi. Fakat hiç kimseye rastlamadı. Valizin kurşun gibi ağırlığıyla sendeleye sendeleye karanlıklara karıştı. Hava sıcaktı ve ay ışığı denizde nefis bir biçimde parıldıyordu.

Kumsala çekilmiş büyük bir teknenin arkasına çökerek ıslak kumda derin bir çukur kazdı ve koleksiyonunu gömerek üstünü kapattı. Boş valizini sallayarak huzur içinde otelin yolunu tuttu.

Oda kapısının önüne geldiğinde tabancasını çıkararak anahtar deliğine eğildi. Aşağı inerken yapıştırdığı bir tel sarı saç yerinde duruyordu. Yokluğunda içeri giren olmamıştı. Balkona gelince, alt tarafında otuz metrelik bir boşluk vardı.

İçeri girdiğinde odayı baştan aşağı her köşesine kadar kontrol etti. Tropik ülkelerde felaketler her an ortaya çıkmaya hazırdır! Hele akreplerin ve yılanların bu konudaki alışkanlıklarına diyecek yoktur! örneğin, İspanyolların "cascabel" dedikleri çıngıraklı yılanlar. Bu sevimli hayvancıklar sıcağa bayılırlar ve çok alıngan olurlar. Yan gözle baksanız, hemen gelip adamı sokuverirler. Malko'nun C.I.A.'nın aslarından biri olan bir arkadaşının başına böyle bir olay gelmişti. Orta Amerika'nın küçük cumhuriyetlerinden birine çok gizli bir görevle giden dostunun ülkeye gelişi yerel gazeteler tarafından haber yapılmıştı. Akşam, yatağına girdiğinde de

bir yılan tarafından sokulmuştu. Bütün bunlar, iktidara gelmiş bir cunta generaline engel olmak içindi...

Bu kez hiçbir şey yoktu odada. Rahat bir soluk alan Malko, yatağına uzandı. Birden telefon çaldı. Malko yerinden fırladı.

Telefonun zili tekrar çaldı; bir kez., bir kez daha çaldı. Sonunda ahizeyi kaldırdı Malko.

— Sakinleştiniz mi?

Ariane'dı bu.

— Bakın, dedi Malko, davranışımı size açıklayamam ama, şerefim üzerine yemin ediyorum ki ikimiz de ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydık.

— Şeref sözü mü? Az önce olup bitenlerden sonra, en azından özür dilemeniz gerekirdi.

— Özür dileyecek fırsatı vermediniz ki. Fakat bu tatsız olayı unutmaya hazırım. Gelsenize.

— Delisiniz siz. Önce ırzıma geçmek istiyorsunuz, sonra da...

***

On dakika sonra kapı vuruldu. Yine çok güzeldi Ariane. Malko ellerinden tutup kendine doğru çekti.

— Sizden özür dilerim. Çıldırmıştım o an.

Ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Genç kız bu öpüşe karşılık verdi. Hem de tüm benliğiyle. Neyse ki Malko tabancasını çıkarmıştı. Aksi halde bu sarılma biçimiyle kızın derisini yüzerdi sert metal.

Ariane'ın üzerindeki tunik umulmadık bir kolaylıkla uçuverdi. Ay ışığının önünde vücudu bir inci berraklığındaydı. Kuşkusuz kadınlar dayanılmaz varlıklardı!.. Aşağıda, meyhane çalgıcıları avazları çıktığı kadar "Guadalajara" şarkısını söylüyorlardı.

IX. BÖLÜM

Felipe gözleri yerde Malko'nun anlattıklarını dinliyordu. El bombalarının adedi çok etkilemişti onu.

— Bu herifler alçağın teki.Senyor S.A.S. Öyle ki, gece yatağınızda uyurken gizlice içeri girerler ve boğazınızı krrkk... Oh, affedersiniz !

— Her neyse, sonuçta bu heriflerin profesyonel olmadıkları anlaşılıyor. Peşinde olduğumuz adamlar korku içinde. Bu nedenle de olur olmaz herkesi temizliyorlar. Kendimizi farkettirmeden tepelerine binmemiz gerekiyor...

Ariman Bulvarı ıssızdı. Kilise meydanında Malko bir turist gibi gidip bir kahvenin masasına çöktü. Felipe çevreyi dolaşıyordu. Boyacı çocukların çoğu etraftaydı. Felipe Eugenio'yu sordu. Henüz gelmemişti.

Meydan zamanla doldu. Boyacılar sağa sola koşuşup iş arıyorlardı. Malko dördüncü kahvesini içerken Felipe göründü. Ayakkabıları ışıl ısıldı. Altıncı kez boyatmasına rağmen, Eugenio'ya henüz rastlamamıştı.

Çevreye dağılmış olan boyacılar, omuzlarında boya sandıkları tek tek meydanda toplanmaya başladılar, işe ara verdiklerinde, çelik çomağı andırır bir oyun olan "marakas" oynuyorlar, ya da gelip geçen turistlere ıslık çalıyorlardı. Felipe can sıkıntısıyla Malko'nun yanına oturdu.

— Anlamıyorum. Veletlerin hepsi Eugenio'yu tanıyor, fakat ondan söz etmek istemiyorlar. Sabahları on birde buraya geldiği ve iki saat kalıp otellerde iş aramaya gittiği biliniyor, biz de öğrendik bunu.

— Saat on ikiyi çeyrek geçiyor, dedi Malko. Umarım başına bir iş gelmemiştir...Yine de bir tek onun burada olmayışı bana tuhaf görünüyor.

Malko kuşkuluydu. Gözlendiğinin farkındaydı. Etraf, peşindekinin kim olduğunu farkettirmeyecek kadar kalabalıktı. Kaldı ki Mayo kardeşlerin sayısız suç ortakları olduğu bir gerçekti.

— Ben tekrar gidiyorum, dedi Felipe.

Yeniden sokakları arşınlamaya koyuldu. Sıcağın etkisiyle meydan yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı. Vazgeçilmesi imkânsız kutsal siesta vakti yaklaşıyordu. Son boyacılar da gözden kayboldu.

Sadece iki küçük, bir gölgeye çekilip boya sandıklarının yanında uykuya yattılar. Malko, alpaka takımının içinde pişmeye başlamıştı. Duyduğu endişeden içi içine sığmıyordu. Ne pahasına olursa olsun, küçüğü bulmaları gerekiyordu. Ellerinde adres yoktu. Belki de şu anda, çoktan ölmüştü Eugenio.

Felipe, yüzü bir karış, geri döndü.

— Burada yapacak bir şey yok. "Tropical" gazetesine gidelim.

İyi fikirdi bu. Aceleyle birer büyük bira içip dar sokaklara daldılar.

***

Madeni kepenk açıktı. Gazete çalışıyordu. Kendilerini ilk geldiklerinde karşılayan adam, gözlerinin üstünde Amerikan filmlerindeki gibi yeşil bir güneşlik, bürosunda oturuyordu. Felipe'yi gülerek selamladı.

— Ola! Como va?

Felipe, kendisine Eugenio'yıı aradığını söyledi. Diğeri başını sallayarak gözlerini polisin gözlerine dikti.

— Bana kalırsa, onunla karşılaşmasanız daha iyi edersiniz.

— Neden?

Yaşlı gazeteci, baskıdan yeni çıkmış bir gazete alarak iç sayfayı açtı. Koyu renkli manşet hemen göze çarpıyordu: Perla'da cinayet.

— Dün de bu adamı arıyordunuz. Varlığınız kendisine hiç şans getirmedi.

Felipe tam ağzını açacakken, diğeri omuz silkti.

— Artık bir kahraman değil o. Şimdi öbür dünyada.

— Tanrı günahlarını affetsin, dedi Felipe.

Malko ile Meksikalı gazeteciden izin isteyip ayrıldılar. Kendilerine bir faydası dokunmamıştı. Meksikalı umutsuzdu.

— Emniyetteki meslektaşlarımla görüşeceğim, Senyor S.A.S., dedi. Çok can sıkıcı bir şey bu. Çünkü bir yığın soru soracaklar bana ve araştırmalarında da biraz sert olacaklardır. Ama yapacak başka bir şey yok.

— Gidelim, dedi Malko.

Onun da içi rahat değildi. Yerel polisi olaya sokmak, arı kovanına çomak sokmaktan beterdi. Buna rağmen, bir şey yapılması gerektiğini hissediyordu. Güneş beynini uyuşturmuş olmalıydı; çünkü neyin gerektiğini bir türlü bulamıyordu.

Arabaya geldiklerinde direksiyona Malko geçti. Motoru çalıştıracağı sırada, bir çocuğun kovaladığı top arabanın tekerlekleri dibinden geçti.

— Hay allah! dedi Malko.

Felipe tanrı korusun gibilerinden bir baş işareti yaptı. Fakat Malko arabayı hareket ettirmemişti.

— Felipe, dedi. Prado-Americana otelinin arkasındaki Estrella kahvesi nerede biliyor musunuz?

Meksikalı başını salladı.

— Otelin nerede olduğunu biliyorum. Kahveyi" bulmak kolay.

— Gidelim, dedi Malko. Yalnız yaya gideceğiz. Bu araba dikkat çekiyor.

Chevrolet'yi tekrar parka çekti ve yola koyuldular.

***

Üç dakika sonra Malko ter içinde kaldı. New York'a döndüğünde terzisinin gırtlağını sıkacaktı. Genelde çok ince olması gereken alpaka, yün battaniyeden farksız bir izlenim bırakıyordu Avusturyalıda. Üstelik bu elbiseye 250 dolar ödemişti.

Felipe birçok dar sokaklardan geçirdi Malko'yu. Arada bir gelip geçenlere bir şeyler soruyordu. Nihayet, kırmızı yeşil neonlarla süslü küçücük bir kahvenin bulunduğu dar bir alana çıktılar. Malko Felipe'ye kumsalda rastladıkları çocuğun kendilerini Eugenio'ya götürebileceğini söylemişti.

— İşte burası, dedi Felipe.

Estrella aynı zamanda bakkaliye malları da satıyordu. Kasanın üstünde asılı salamlar vardı. Salonda bir düzineye yakın tabure ve iki iskemleli küçük bir masa bulunuyordu. Malko çökercesine oturdu. Felipe kasanın arkasında duran adama gitti ve elinde bir 100 pezo konuşmaya başladı. Pepe'yi hemen görmesi gerektiğini anlattı. Diğeri bir an duraksadı, sonra gülümsedi. Kâğıt para bir anda yok olmuş, bin bir küfür içinde itilip kakılan bir çocuk sokağa fırlamıştı.

Beş dakika sonra Pepe göründü. Malko'nun karşısına dikildi ve kararlı bir tavırla sordu:

— Karar verdiniz mi ? Kadın mı istiyorsunuz ?

Felipe elini kaldıracak oldu. Malko engelledi. Bu veletle takışmanın sırası değildi şimdi.

— Otur şuraya, Pepe.

Çocuk, Malko'nun karşısına oturdu ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Subio, bana bir americano getir. Soğuk olsun.

Malko gözlüklerini çıkardı, altın rengi gözlerini çocuğa dikti. Çocuk başını önüne eğdi, bekledi.

— Dinle, diye başladı Malko. Sana çok para kazandırabilirim: tam 5000 pezo. Fakat sır saklaman ve istediğimi bana bulman gerek. Eugenio adında ayakkabı boyacısı bir çocuk tanıyor musun?

Çocuğu niçin aradığını kısaca açıkladı. Pepe, ağzı bir karış açık onu dinliyordu.

— Eugenio'yu bulursam gerçekten bana 5000 pezo verecek misiniz?

— Erkek sözü, dedi Malko ve elini uzattı.

Pepe'nin gözleri sevinçten parıldıyordu. Pislikten kararmış elini uzatıp Malko ile tokalaştı.

— Vamos! dedi.

Felipe masanın üzerine içilenlerin parasını bıraktı, çıktılar.

— Ayakkabı boyacıları sendikasına gittiniz mi? diye sordu Pepe.

— Sendika mı? Ne sendikası?

Pepe şaşırdı. Bu konudaki bilgisinin üstünlüğüyle kasıldı.

— Ayakkabı boyacılarının bir sendikası olduğundan haberiniz yok mu ? Acapulco'da her aklına esen ayakkabı boyayamaz. Boyayanlar da bir avanta öderler. Herkesin bir çalışma alanı vardır ve fiyatlar bellidir. Sendika başkanı her sabah kimin nerede çalışacağını söyler. Sıkıntıya düşenlere ya da ailelerine sendika yardım eder. Ayrıca, diğer avantacılardan da korur onları.

— Peki, ya bir boyacı sendikaya katılmak istemezse? diye sordu Malko.

— Limanda, iskeleden aşağı atarlar, dedi Pepe. Tabii iki kez uyardıktan sonra. Fakat buna hiç gerek duyulmaz.

— Sendikayı kim yönetiyor?

— Pedro adında on sekiz yaşında bir boyacı. Her yıl seçim yapılır. Tabii, gerçek bir sendika değil bu; çünkü yaşları küçük. Boyacılar, on ile on sekiz yaşları arasındadır. Fakat inanın senyor, işler tıkır tıkır yürür.

— Pedro'yu tanıyor musun sen? diye sordu Felipe.

Pepe kasıldı biraz daha.

— Elbette! Ona karıları, kızları ve esrarı ben temin ederim. Es un hombre muy caballo.*

* *Çok erkek adamdır.*

***

Yürüyerek kentin dar, fakat asfalt sokaklarını terketmişlerdi. Şimdi, limanın tam karşısına düşen, üstü barakalarla, küçük sebze bahçeleriyle kaplı bir tepede bulunuyorlardı. Çevre, inişli çıkışlı tozlu yollardan oluşmuş bir labirenti andırıyordu. Çöp ve pisliğin getirdiği korkunç bir koku vardı. Yolda birçok kara domuza ve açlıktan kemikleri çıkmış köpeklere rastladılar. Gecekonduların pencere ve kapılarından, uyumak, çalışmak ve yemek pişirmekten başka bir şey yapmayan insanlar görünüyordu. Sağda solda rastladıkları kişiler tuhaf tuhaf onları izliyordu. Anlaşılan turistler buralara ulaşmıyordu. Nihayet, son derece dik bir yokuştan indikten sonra kendilerini kırık dökük bir binanın önünde buldular. Cephesine koca bir yazı asılmıştı:

"Acapulco Limanı Ayakkabı Boyacıları Sendikası - Kuruluşu: 21 Ağustos 1937."

Pepe, üzerine bir asma kilit asılmış olan tahta kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı. Tekrar çaldı. Etraftan iki, üç çocuk çıktı ortaya. Pepe, kendilerine has bir argoyla ateşli ateşli konuştu çocuklarla.

İçlerinden biri fırladı gitti.

— Pedro'yu çağırmaya gitti, diye açıkladı Pepe.

Bir süre sonra, sendika başkanının kendinden emin bir tavırla geldiğini gördüler. Dar alınlı, kısa siyah saçlı, ürkütücü bakışlı, adaleli ve iri elli bir tipti. Onu gören, sendikanın niçin saat gibi çalıştığını kolaylıkla anlardı. Üzerinde kırmızı bir gömlek, süt beyaz bir pantolon vardı. Dişlerinin arasında uzun bir sigar tutuyordu. Düşmanca bir tavırla yabancıları selamladı.

Pepe, anlaşılması imkânsız bir dilde konuşmaya girdi. Uzun uzadıya bir şeyler anlatıyordu. Diğeri arada bir kısa sorular soruyordu. Sonunda, Pepe memnun bir tavırla Malko'ya döndü:

— Eugenio'nun sendika tarafından üç günlüğüne cezalandırıldığını söylüyor. Sabah meydana gitmemesinin nedeni buymuş. Bir başkasının çalışma alanına girmiş, sendika da boya sandığına el koymuş.

— Şimdi neredeymiş?

— Onu söylemek istemiyor.

— Para teklif et, dedi Malko.

Pepe başını salladı.

— Kabul etmez. Bazı sorumlulukları var, anlıyorsunuz ya! Ama, bir deneyelim.

Anlaşılmaz konuşma yeniden başladı. Pepe'nin suratına bakılırsa, durum pek parlak değildi. Nihayet Malko'ya döndü:

— Eugenio'yu niçin görmek istediğimizi söylemedikçe bizi ona götüremezmiş.Sizin polis olabileceğinizi söylüyor. Fakat yine de Eugenio'ya arandığını haber verecek. Eğer Eugenio'nun aklı yatarsa gelip sizi otelde bulacak. Tamam mı?

Malko rahat bir soluk aldı. Sendikacıdan böyle bir esneklik beklemiyordu.

— Tamam, dedi. Bu akşam Hilton'da, barda olacağım. Saat yedi ile sekiz arası. Eugenio'ya bunun çok önemli olduğunu ve çok da para kazanacağını söyleyin. Al bakalım Pepe, bu da senin beş bin pezon.

Cebinden bir deste para çıkarıp beş binini çocuğa uzattı. Pepe, sesini çıkarmadan saygıyla aldı parayı. Para alışverişini izleyen Pedro'nun gözlerinde parıltılar dolaştı. Malko'nun istediği olmuştu; Pedro'nun kuşkularını silmek. Çünkü hiçbir polis böyle uluorta para dağıtmazdı...

Pepe'nin önderliğinde tepeden aşağı indiler ve çok kısa zamanda da kendilerini Acapulco'nun tam göbeğinde, Avenida del Mar'da buldular. Felipe Malko'ya döndü:

— Bu veledi izlesem iyi olacak.

Malko omuz silkti.

— Yirmi saniye içinde farkedilirsiniz. Üstelik, Eugenio' ya haber vermekten vazgeçerler. Böylesi daha iyi.

Pepe cebine yerleştirdiği servetini bir an önce gidip saklamak için sabırsızlanıyordu.

— İhtiyacınız olduğunda beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz, dedi. Her zaman emirlerinizdeyim.

Koşarak uzaklaştı. Malko, Meksika'ya geldiğinden bu yana hiç değilse bir kişiyi mutlu kılabildiğini düşündü.

***

On dakika sonra Hilton'un dondurucu holünde Malko, kendisine bırakılmış bir sürü mesaj buldu. Bunlardan biri Christina'dandı ve kendisini araması için bir telefon numarası bırakmıştı.

Odasına girer girmez numarayı çevirdi Malko.

Karşısına Chrislina çıktı:

— Size odamın telefon numarasını vermiştim. Bu numaraya sadece ben cevap veririm.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Genelde, size yan bakanları parçalasınlar diye, beslediğiniz ayıların telefon numarasını mı verirsiniz?

Christina güldü.

— Bu kadar sert olmayın. Sizin deyiminizle "ayılarım" kibar insanlardır.

— ...Hem de nasıl! İnsanları dürbünlü tüfekle vuran ya da tavuk boğazlar gibi kesen kibarlık örnekleri hepsi de.

Telin öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu. Tekrar konuşmaya başladığında, sesinden kadının canının sıkıldığını farketti Malko.

— Senyor Malko, beni yalnızca ve yalnızca güzel bir kadın olarak düşünemez misiniz? Size anlatamayacağım bazı şeyler var. Daha fazlasını öğrenmeye çalışmayın, sizi her zaman koruyamam.

CX3'ün ve Tacata'nın varlığından haberi olup olmadığını sormak için yanıp tutuşuyordu Malko. Ya da sadece politikayla mı ilgileniyordu? Bütün bunları sormasına fırsat bırakmadı Christina:

— Villamda bir içki içmeye gelmez misiniz? Otelinize iki adım mesafedeyim. Akşama yedide bekliyorum.

Malko randevusunu düşündü.Christina'ya otele gelmesini teklif etti. Sonunda, Hilton'un barında yedide buluşmaya karar verdiler. Zaman farkına varmadan hızla akıyordu. Felipe ortadan kaybolmuştu: Tacata ile Chamalo hakkında bilgi toplamak için Acapulco sokaklarında sürtüyordu. Malko havuza indi, Ariane'ı aradı. Genç kız, tatile çıkmış bir beyzbol takımının tam ortasındaydı. Boynuna sarılıp Malko'yu delice öpmesiyle takım dağıldı. Sportmenlik denen şey de böyle olur zaten!

Ariane'ın yanına uzanan Malko iki Coco-Loco ısmarladı. Beyaz rom ve buzlu meyve suyuyla hazırlanıp hindistancevizi kabuğunda sunulan Hilton'a özgü bir içkiydi bu. Coco-Loco'yu su gibi içen Malko'nun dünyası kısa zamanda pembeleşiverdi.

***

Felipe akşama doğru çıkageldi ve sessiz sedasız yan masaya çöktü. Ariane Malko'yu bırakmak istememişti, fakat Christina vardı. Genç

kıza bir iş randevusu olduğunu söyleyerek kendisini ona doğru odasından arayacağını söyledi.

Yukarıya, odasına giyinmeye çıktı. Hazırlanmak için hep bol zamanı olsun isterdi. Yarım saat duşun altında kaldı. Ilık su gerilen sinirlerine iyi gelmişti. Randevu için beyaz bir gömlek, timsah derisi ayakkabılar ve siyaha yakın alpaka takımını seçti. Güneşten yanmış yüzü, sarı saçlarıyla çekici bir görünüm yaratıyordu. Güneş gözlüklerini taktı. Çünkü gözleri son derece dikkati çekiyordu. Çıkmadan önce son derece yassı silahını sağ kalçasının üstüne, pantolonunun kemerine soktu. Böylelikle ceketinin önünü rahatlıkla açabilirdi. Odasının serin havasını istemeyerek terkedip bunaltıcı koridora çıktı ve asansöre bindi.

Asansörden çıktığında Christina'yı aşağıda buldu. Genç kadın satış mağazalarının bulunduğu kısımda, elinde küçük bir çanta bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Bütün erkeklerin gözleri ondaydı. Üzerindeki beyaz pantolon ceket takım boyunu daha da uzun gösterdiği gibi, yanık teniyle ilgi çekici bir kontrast yaratıyordu. Malko'nun kendisine doğru yaklaştığını görünce, dönüp, sitemkâr bir tavırla:

— Ender rastlanan güzel kadınlar gibi kendinizi beklettiriyorsunuz, dedi.

Malko elini öptü, fakat öperken de gözlerini genç kadının ceketinden ayıramadı. Yakası hayli açık olan ceket, alt kısmında kumaş ilmiklerle süslenmişti. Aynı zamanda düğme görevi gören ilmikler, ceketin önünü tam olarak kapamadığı için Christina'nın boynundan göbeğine kadar, bedeninin dar bir bölümünü ortaya koyuyordu. Üzerinde sutyen yoktu.

Bara oturup birer Coco-Loco ısmarladılar. Malko gözlüklerini çıkardı ve genç kadının gözlerine karşı hiç de kayıtsız olmadığını farketti. Sonra gözleri, beyaz gömleğinin üzerindeki işlemeli armaya takıldı; Malko'nun prenslik armasına. Avusturyalı saldırıya geçmenin tam zamanı diye düşündü:

— Bu gün benimle oynamak istediğiniz ne tür bir oyun acaba? diye sordu Malko.

— Oyun mu? Nasıl yani?

— Hatırlasanıza; arabanızdaki son buluşmamızda, hani şu Mexico'daki buluşma, duygularımla alay etmiş, benimle oynamamış mıydınız?.. Şimdi ne yapacaksınız, onu merak ediyorum? Ne tür bir tuzak kurdunuz?

Bar hemen hemen boş sayılırdı. Yüksek sesle de olsa, konuşmalarını duyacak kimse yoktu. Christina gülerek Malko'nun elini okşadı.

— O gün size bir ders vermek istemiştim. Kadınların her an her şeyi yapmaya hazır olduklarını sanan, kendinden emin erkeklerden oldum olası hep korkmuşumdur - gözünde bir parıltı belirdi- Hiçbir erkek istediği an bana sahip olamadı. Sevişeceğim erkeği ve zamanı ben seçerim. Her zaman bu böyle olmuştur.

— İki yüz yıl önce yaşamış olsaydınız, tutsaklarınızı sayıları fazlalaştı diye köpekbalıklarına atardınız.

— Benimle alay etmeyi bırakın, dedi ciddi bir tonla. Aşırı ilgi toplamamdan daha normal bir şey olamaz ki! Zenginim ve güzelim; Üstelik eski ahlak yasalarına kulak asan da yok bu devirde. Oysa yerli olan büyükannemin annesi işkence gördükten sonra sopa darbeleriyle öldürülmüş.

— Niye?

— Açlıktan ölmemek için kendini köle olarak bir adama satmış. Çok güzel bir kadınmış. Zaten şanssızlığı da güzelliğinden geliyor. Efendisinin karısı kıskanç bir îspanyolmuş. Erkeklerin yerli köleleriyle sık sık maceraları olur. Bir gün efendisinin karısı bunun elini ayağını bağlatıyor. Önce, çok beyaz bulduğu dişlerini kırıyor takunyayla. Tırnaklarını söküyor, kulaklarını yakıyor ve memelerinin ucunu kesiyor.

Christina son cümleleri dişlerini sıkarak söyledi. Islık halinde çıkan sesi ve gerilmiş yüzü, içinde yükselen kinin ne denli büyük olduğunu ortaya koyuyordu.

— Özür dilerim, diye ekledi. Sonunda kadını döve döve öldürmüş.

— Bunun için mi politikayla ilgileniyorsunuz? diye sordu Malko.

Christina sıçradı.

— Politikayla ilgilendiğim yok. Fakat, yeniden köleliğe dönmek isteyenlerden nefret ediyorum. Oh, tabii, bu kişilere göre değişiyor, örneğin Amerikalılar; ispanyol ve Portekizlilerden daha az gaddar. Ama, onların gözünde de aç ve derisi koyu renkli olanların hepsi vahşi sayılıyor...

Malko gözlerini yumdu. Christina'nın boğuk sesini ve anlattıklarını dinlerken, son derece modern bir otelde tepeden tırnağa çekici, nefis

bir kadınla baş başa olduğuna inanmak zor oluyordu.

Genç kadın düşündüklerini anlamış gibi çok daha tatlı bir sesle Malko'ya eğildi:

— Mexico'da sizi basit bir çapkın sanmıştım. Bu nedenle de bir ders vermek istedim. Şimdi ise, sadece güzelliğimle ilgili olmadığınızı anlıyorum.

— Ne yani?

— Komedi oynamayı bırakın haydi! Kim olduğunuzu tam olarak bilmiyorum ama, tehlikeli biri olduğunuz ve düşmanlarımız hesabına çalıştığınız artık su yüzüne çıktı.

— Öyleyse ne işiniz var burada? Beni kontrole mi geldiniz ?

— Ben bir kadınım, Senyor Malko. Ve siz de beni bir erkek olarak çok ilgilendiriyorsunuz.

— İyi ama, nefret ettiğiniz bir nedene hizmet etmem sizi rahatsız edebilir.

— Orası doğru. Eğer bu gibi şeyler yapıyorsanız, sizinle sevişme isteğime gem vurur ve sizi kendi ellerimle öldürürüm. Ayrıca, hayatınızda bir kez olsun, başarısızlığa uğramaya göz yumabileceğinizi umuyorum.

Neydi bu? Uyarı mı, rica mı? Christina'nın kaçık Japonun tasarılarından haberi olup olmadığını düşündü Malko; yoksa, kendisini sadece Kastrocu örgütü dağıtmaya gelen biri mi sanıyordu?

— Öldürmekten başka bir şey düşündüğünüz yok sizin, dedi Malko temkinli bir tavırla. Ben burada birçok insanın ölümüne engel olmak için bulunuyorum.

— Kana kan istenir, diye karşılık verdi Christina. Ve görevimiz çok ağır. Eski bir yerli atasözü şöyle der: "Atılan bir tokadı bir öpücük affettirmeye yetmez."

Yerli dilberin gözleri alkolün etkisiyle parıldamaya başlamıştı. Malko, genç kadını öfkelendirerek ağzından laf alıp alamayacağını düşündü. Kaçık Japonun hangi cehennemde gizlendiğini pekâlâ biliyor olmalıydı. İçkilerin yenilenmesi için kolunu kaldırdı. Aynı anda barın kapısında, omuzunda boya sandığı bulunan yırtık pırtık giyimli bir çocuk belirmişti. Hemen bir garson yanına gelerek kolundan tuttu. Hilton'un barı boyacılara yasaktı. Otel idaresi yoksulluk görünümünü müşterilerinin gözünden silmek için elinden gelen lüksü her köşeye dağıtmıştı. Çocuk

kurtulmaya çalışırken bir yandan da barın loşluğu içinde müşterileri farketmeye uğraşıyordu.

Malko her zamanki kibarlığını bir yana bırakıp parmaklarını şıklattı. Hemen bir garson koştu.

— Bana şu boyacıyı çağırın. Ayakkabılarımı cilalatmak istiyorum.

Garson afalladı; canının sıkıldığı belli oluyordu.

— Senyor, boyacıların buraya girmesi yasaktır. Ama, isterseniz holde... Kuralımız böyle.

— Kurallarınızın canı cehenneme, diye yüksekten attı Malko. Git çağır şu boyacıyı, yoksa rezalet çıkarırım burada.

Christina şaşırmış, göz ucuyla onu izliyordu.

— Ne oluyor size ? diye sordu. Coco-Loco mu dokundu?

— Hayır. Fakat garsonların,hayatını güçlükle kazanan bu zavallıya davranışları sinirimi bozdu. Ayakkabılarımı cilalatmakla onlara bir ders vereceğim.

Şu anda yalnız olmak için neler vermezdi! Boyacının, beklediği çocuk olduğundan yüzde yüz emindi. Arkasından gitse olmazdı; Christina'yı huylandırmaktan başka bir işe yaramazdı bu. Suratı asık bir garson çocuğu Malko'nun masasına kadar getirdi. Bar dolmuştu. Tişörtlü Amerikalılar, cam gibi parıldayan döşemede yalınayak gezinen çocuğu ilgiyle izliyorlardı.

— İşte getirdim, senyor.

Çocuk hemen işe koyuldu. Malko ancak oğlanın günlerdir tarak yüzü görmemiş koyu renk saçlarını, arada bir de bembeyaz dişlerini görebiliyordu. Hatları sertti ama, yüzü sevimliydi. En çok on altı yaşında olabilirdi.

Boyacı, timsah derisi ayakkabmm üzerine tükürdükten sonra deli gibi fırçalamaya başladı.

— Güzelim ayakkabılarınızı mahvedecek, dedi Christina. Timsah derisi cilalanmaz, yağlanır.

Bir şeyden mi kuşkulanıyordu, yoksa Malko ile alay mı ediyordu?

— Boş verin, öyle ya da böyle, sonunda parlayacak ya, ona bakın!

Çocuğa doğru eğildi.

— Senin adın ne?

— Eugenio, senyor. Emrinizdeyim.

Gözlerini dimdik Malko'ya çevirdi. Bakışlarıyla bir şeyler anlatmak istediği belliydi. Fakat açıktan açığa "randevu verdiğiniz kişi benim" diyemezdi elbette. Neyse ki yerli argosu değil de, İspanyolca konuşuyordu...

— Bu otele sık sık gelir misin?

— Arada bir senyor. Bizi içeri sokmazlar. Fakat bu gün işler kesat gitti, ben de şansımı burada denedim. Bir karım, bir çocuğum var, senyor.

Malko şaşırdı.

— Kaç yaşındasın sen?

— On sekiz. İki yıldır evliyim.

Tekrar ayakkabılara dönüp fırçalamaya devam etti. Malko Christina'ya eğildi.

— Kaç para vermem gerek?

— On pezo verseniz, kendini kral gibi hisseder.

Malko çıkardığı kâğıt parayı dörde katlayıp boyacının gömleğinin cebine soktu.

— Eğer yarın öğle vakti gelirsen sana tüm ayakkabılarımı boyatırım.

Eugenio hararetle teşekkür edip takımlarını toplamaya başladı. Malko, ne demek istediğini anlayacağını umuyordu.

— Yarın geleceğim, senyor. Eliaçık bir insansınız. Tanrı sizi korusun!

Ah, bu sözü Felipe duymalıydı!

Çocuk bardan çıkarken içeri Felipe girdi. Malko'nun bakışlarıyla karşılaşınca durumu hemen anladı. Birini arıyormuş gibi salonu tarayarak boyacının geçmesine göz yumdu, sonra peşinden o da çıktı.

Malko rahat bir soluk aldı. Felipe Eugenio'nun nerede oturduğunu tespit edebilirdi. Rahatlığın getirdiği neşeyle Christina'ya döndü.

— Akşam yemeğini birlikte yesek mi?

Genç kadın gülümsedi.

— Akşam yemeğimiz bizi bekliyor.

— Nerede?

— Benim evimde.

Malko belli edercesine bir şaşkınlık gösterdi.

— Korkuyor musunuz, Senyor Malko?

Malko fırsattan yararlanıp taşı gediğine koydu.

— Derimin rengi koyu değil diye kendimi dostlarınıza lime lime ettirmek istemem doğrusu.

— Korkacak hiçbir şey yok. Bu akşam yalnız olacağız. Ve benimle birlikte olduğunuz sürece hiç kimse saçınızın teline bile dokunamaz.

— Peki, bu davetin gerekçesi nedir böyle?

— Belki de idam mahkûmunun son içkisi, Senyor Malko.

Gitmek için ayağa kalktı. Felipe görünürlerde yoktu. Malko ortalıktan kaybolsa nerede olduğunu bilen tek kişi olmayacaktı. Üstelik, Christina'nın kendisini nereye götürdüğünü de bilmiyordu. Bunun bir tuzak olmaması için dua etmekten başka çare kalmıyordu. Malko hesabı ödedikten sonra, yerli dilbere otoparkta yetişti. Üstü açılan nefis bir beyaz Lincoln'ün direksiyonunda oturuyordu Christina. Usulca genç kadının yanına kaydı. Araba Acapulco'nun ters yönüne doğru hareket etti. Akşamın serin havasını yüzünde hisseden Malko koltuğa iyice yaslandı. Körfez pırıl pırıldı. Nefis bir kadın, son derece lüks bir araba, tropikal doğa ve Acapulco!.. Hani, kalçasının üstündeki tabancayı da hissetmese kendisini tatilde sanacaktı.

***

Ariman Bulvarı'nın öteki tarafında, hızlı adımlarla ilerleyen Eugenio bir an önce eve dönmek için acele ediyordu. Yabancı senyorun, beraberindeki kadının yanında konuşmak istemediğini anlamıştı. Ertesi gün gidip onu bulacaktı. Neyse ki, şimdilik cebine bir yüz pezo konmuştu.

Yüz metre gerisinden Felipe geliyordu. Boyacının dikkatini çekmemek için arabasını almamıştı. Yürümektense nefret ederdi hep.

Felipe'nin biraz arkasında, peşlerinden gelen biri daha vardı. Üzerinde koyu bir takım elbise bulunan adam, uzun süre Hilton'un karşısında dikilmişti. Ayağındaki yumuşak ayakkabılar kedi gibi sessiz yürümesini sağlıyordu. Belinde, her sabah özenle bilediği bir ustura vardı. Bununla tabancalı bir adamdan çok daha tehlikeli olabiliyordu.

Adı, Olivero Mayo idi.

X. BÖLÜM

On dakika boyunca araba, tek bir evin bile bulunmadığı karanlık ve ıssız bir yolda ilerledi. Malko arada bir arkaya döndüğünde Acapulco'nun ışıklarını farkediyordu. Toprak yol olmasına rağmen, Christina hızlı ve iyi araba kullanıyordu. Denizi çevreleyen tepelerin arasından yukarı doğru çıkıyorlardı. Malko, hayatında ilk kez olarak bir kadının peşine takıldığına pişman oldu. Tam bir çıkmazdı bu. Eğer Christina'nın niyeti bozuksa, cesedini ancak haftalarca ya da aylarca sonra karıncalar ve akbabalar tarafından yenmiş olarak bulurlardı.

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu yerli dilber.

— Sizi.

Belli etmeden tabancasını kalçasından beline, ön tarafa kaydırdı.

— Beni, daha doğru dürüst bile tanımadığı bir erkeği evine davet eden hafif bir kadın olarak görüyor olmalısınız, diye devam etti Christina. İşte geliyoruz.

Araba beyaz bir çitin arasından geçip, çevresi çiçeklerle çevrili bir yolda ilerledi ve projektörlerle aydınlatılmış bir avluda durdu. Christina kontağı kapadı. Tropikal gece böceklerinin sesinden başka bir şey duyulmuyordu, önlerinde, ışıkları sönük büyük bir bina vardı.

— Gelin, dedi Christina.

Malko istemeye istemeye arabadan çıktı. Bu ıssız yer hiç de güven vermiyordu. Genç kadın Malko'yu parmaklarının ucundan tutup sürükledi. Kum döşeli dar bir yoldan evin çevresini dolandılar ve birden insanı hayrete düşüren bir görünümle karşı karşıya kaldılar. Dalları arasına

yerleştirilmiş küçük projektörlerle aydınlatılmış ağaçların çevirdiği nefis bir yüzme havuzu yer alıyordu evin arkasında. Havuzun hemen önünde çini döşemeli bir tür teras vardı. Terasta, üstü tıka basa yiyecek dolu bir masa; koltuklar ve beyaz deri kaplı, alçak, çok geniş bir kanepe bulunuyordu.

Yüzme havuzu bir yarın tepesine yapılmıştı. Acapulco körfezi tüm güzelliğiyle ayaklarının dibinde uzanıyordu.

— Ne baş döndürücü bir yer! diye mırıldandı Malko.

— Bu gece yalnız bize ait.

Christina yanına sokulmuştu. Şakaklarından hafifçe öperek mırıldandı:

— Sıcak yemek hazırlatamadığım için özür dilerim, dedi. Bu gece, hizmetçiler evde olsun istemedim. Burada yapayalnızız, siz ve ben. Eğer inanmıyorsanız, içeri girip kontrol edin. Her taraf açık.

— Hırsızlardan korkmuyor musunuz? diye sordu Malko.

Christina katıla katıla güldü.

— Bu eve benim iznim olmadan giren biri asla canlı çıkamaz.

— İyi ama, yalnız olduğumuzu söylemiştiniz?

— Sadece hizmetçilerin bulunmadığını söyledim. Kımıldamayın şimdi.

Hafif bir ıslık çaldı. Havuzun çevresindeki ağaçlıkta bir hışırtı oldu. Çinili terasa siyah bir gölge süzüldü; Malko'nun ağzı açık kalmıştı. Oldukça iri bir panter tembel adımlarla kendilerine doğru yaklaşıyordu. Hayvan Malko'nun çevresinde dolandıktan sonra, büyük bir kedi gibi gitti Christina'nın bacaklarına süründü.

Genç kadın hayvanın başını okşayarak Malko'nun anlamadığı birtakım sözler söyledi. Panter Christina'nın bacaklarından uzaklaştı. Malko, pantolonuna sürünen kuyruğunun sıcaklığını hissederek ürperdi.

— Artık rahatça hareket edebilirsiniz, dedi genç kadın. Sizin kokunuzu aldı. Paquito benim en güvenilir dostumdur. Aslında, evcilleştirilmesi hemen hemen imkânsız bir türdür bunlar. Fakat, Paquito'yu haftalarca biberonla ben besledim, o da bunu unutmadı. Bir işaretimle sizi paramparça edebilir, öyle değil mi Paquito?

Paquito homurdanarak bir sıçrayışta kanepenin üzerine çıktı. Malko tabancasının kurşunlarının hayvanın derisini delip delemeyeceğini düşündü. İşte, C.I.A.'nın aklına hiç getirmediği bir sorundu bu.

— Çekinmenize gerek yok, dedi Christina. Kuzu gibi uysaldır. Biraz başını okşayın. Bayılır buna.

Malko çekinerek elini uzattı ve hayvanın yumuşak tüyleriyle karşılaştı. Paquito mırıldanarak cevap verdi bu yakınlığa. Christina masanın üstünden bir et parçası alıp pantere uzattı. Hayvan et parçasını dişlerinin arasına geçirerek hemen uzaklaştı ve ağaçlıkların arasında gözden kayboldu.

— İşte böyle, karnı doyunca uykuya yatar. Böylelikle de bizi yalnız bırakmış olur. Ete bayılır. Artık, rahatlayabilirsiniz.

Christina duvara ilerleyerek bir komuta tablosunun önünde durdu ve birkaç düğmeye bastı. Aynı anda, ışıkların bir kısmı sönerek bulundukları yeri loşluğa boğdu. Ayrıca ağaçlıkların arasına gizlenmiş hoparlörlerden tatlı bir müzik yayılmaya başlamıştı. Havuzun dip tarafında ışıklar yandı. Isı, Acapulco'ya nazaran daha düşüktü. Tam bir cennet havası.

— Biraz yüzmek ister miydiniz? diye sordu Christina.

Sorusunun cevabını beklemedi. Üzerindeki tuniği kaşla göz arasında çıkardı. Malko bu arada dik göğüslerini farketmekte gecikmedi. Ardmdan pantolonunun fermuarını çözerek onu da çıkardı ve çırılçıplak kaldı. Sonra da Malko'nun bakışları altında havuza ilerleyip son derece güzel bir atlayışla suya daldı.

Malko şaşkın,bir süre öyle kaldı; bir tarafta bu nefis kadın, diğer tarafta yırtıcı bir panter; bu kadarı da fazlaydı doğrusu! Eğer bu bir tuzaksa, tuzağın böylesine lüksünü de görmemişti!

— Haydi gelin!

Christina'nın neşeli sesi Malko'yu düşüncelerinden ayırdı. Suya doğru birkaç adım attı. Üzerinde elbise vardı, öte yandan suya , tabancayı dişlerinin arasına alıp atlamak istemiyordu. Böyle bir tutum, arkadaşlıklara zarar verirdi. Üstelik, etini bitirmiş olan yırtıcı hayvan yirmi metre ötelerinde onlara bakıyordu...

Sonunda karar verdi. Elbiselerini özenle katladı, tabancasını kanepenin yastıkları arasına yerleştirdi. Sonra, en azından yerli dilber kadar çıplak bir durumda kendini suya bıraktı.

Başını sudan çıkardığında Christina ile göz göze geldi. Genç kadın kollarını Malko'nun boynuna doladı.

— İyi akşamlar, sevgilim.

Dudakları iç gıcıklayıcı biçimde nemliydi. Suyun içinde bile parfüm kokuyordu. Malko dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Christina bütün bedenini genç adama yasladı. Havuzun derinliği üç metre kadar vardı; buna rağmen ayaklarını oynatarak suyun yüzünde kalabiliyorlardı.

Christina Malko'yu havuzun kenarına doğru çekti. Ilık su vücutlarını okşar gibiydi. Avusturyalı elini genç kadının bedeninde gezdirdi. Başını gökyüzüne kaldırmış, zevkten gülümsüyordu yerli dilber.

— Gel artık, diye mırıldandı.

Malko'nun vücuduna sarıldı ve hemen hiç kımıldamadan uzun süre seviştiler. Christina başını arkaya atmış, soluk soluğa inliyordu. Birden vahşice omuzunu ısırdı Malko'nun. Sonra, kendini sırtüstü suya bırakarak uzaklaştı. Döndü, tekrar geldi ve az önce ısırdığı yeri uysal bir hayvan gibi yalamaya başladı.

— Yerlilerin böyle seviştiklerini bilir misin? diye sordu. Haydi, gel bir şeyler yiyelim.

Yemek teklifinden sonra hızla yüzüp bir sıçrayışta havuzdan çıktı. Yumuşak sırt kasları ay ışığında tuhaf parıltılar ortaya koyuyordu. Üzerine hiçbir şey almadan, çırılçıplak gitti, masadan bir şeyler alarak terasın bir ucuna çekildi.

Sonra ani bir el hareketi yapmasıyla birlikte üç metrelik bir alev göğe doğru yükseldi. Üzerine gaz dökülü bir çalı yığını ateş almıştı. Christina projektörleri söndürdü. Şimdi, alevlerin ışığında ve hoparlörlerden yayılan vahşi müziğin eşliğindeydiler.

Yerli dilber, ateşin çevresinde dolanarak vücudundan akan su damlalarını kurutuyordu. Malko yanına giderek kollarının arasına aldı onu. Ateşin tam karşısında, beyaz divanın üstünde uzanmış buldular kendilerini.

— Zavallı Paquito! dedi Christina. Ateşten çok korkar. Fakat öylesine güzel ki bu!

Daha sonraki saatler çok hızlı akıp geçti. İçtiler, yediler, ateşi seyrettiler ve seviştiler. Hiç konuşmuyorlardı. Aralarında kendiliğinden kurulan uyumu ikisi de bozmak istemiyordu.

***

Sessizliği ilk kez Christina bozduğunda sabahın dördüydü:

— Seni oteline götüreceğim. Burada görülmeni istemiyorum.

Süratle giyindi. Malko tabancasını alacak zamanı ancak bulabildi. Dönüşte, yol boyunca tek kelime etmedi ikisi de. Yolun düzleştiği yerlerde Christina elini Malko'nun kalçasında gezdiriyordu.

Hilton'un ışıkları göründüğünde Avusturyalının yüreğine su serpildi. Christina kontağı kapadı ve Malko'ya döndü.

— Malko, beni kollarına al.

Genç kadını kollarının arasında sıktı.

— Beni her zaman böyle sıkacağına, bana hep böyle sarılacağına söz ver, diye mırıldandı. Ne şartlarda olursa olsun!

— Ne şartlarda olursa olsun ne demek?

— Söz ver.

— Anladığım kadarıyla, seni sevmemi engelleyecek derecede bana kötülük yapman gerekecek, diye mırıldandı Malko. Öyleyse bana bu yakınlığının nedeni nedir?

— Sana bir kadın olduğumu söyledim. Sende beni çeken tatlı ve sağlam bir yan var. Ayrıca, sarı saçlarını da çok seviyorum. Adios.

Malko, kırmızı stop lambaları kaybolana dek Lincoln'ü izledi. Ne acayip bir gece! Tırnak izleriyle kaplı sırtı hâlâ yanıyordu. Yavaş yavaş ilerleyerek hole girdi ve anahtarını aldı. Felipe'nin bir mesajı vardı. Hangi saatte olursa olsun kendisini aramasını istiyordu. İsteğini yerine getirmesi için odasına çıkması gerekti.

— Aman Tanrım dedi Meksikalı. Sizi öldü sanıyordum. Otelden o şeytanla birlikte çıktığınızı söylediler, son derece merak ettim. Yine ne oyun oynadı bu kez?

— Hiçbir şey yapmadı.Kadınlık krizine tutulmuştu.

— El macho S.A.S.! diye bağırdı Felipe gülerek. Bravo! Boyacının nerede oturduğunu öğrendim: Calle Candelaria, 24 numara. Tepelerde, izlediğimi farketmedi bile.

— Harika, dedi Malko. Yarın sabah gideriz.

— İyi dinlenin, diye uyardı Felipe, alay eder gibi. Aslında benim de dinlenmem gerek. Sizi bekleyeceğim diye uyuyamadım bir türlü, iyi geceler.

Malko daha odasına çıkarken sersem gibiydi. Tehlikeli bir hayat süren hemen herkes gibi o da, yaşamın zevk ve tadından faydalanmayı bilenlerdendi. Bu gibi durumları "beyin yıkama" diye adlandırırdı.

***

Malko ile Felipe oteli terkettiklerinde güneş çoktan yükselmişti. Oysa Avusturyalının saati henüz dokuzu gösteriyordu. Arabayı kilise meydanında bırakıp toprak yollara saptılar. Candelaria sokağı, yıkık dökük gecekonduların arasında kıvrıla kıvrıla çıkan bir patikaydı. 24 numara, tavukları yemleyen yaşlı bir kadının bulunduğu avluya benzer bir açıklıkta yer alan penceresiz bir kulübeydi. Yarı açık kapısından içerisinin toprak tabanlı olduğu görülüyordu. Kaba saba birkaç eşya vardı. Felipe gülümseyerek yaşlı kadına yaklaştı:

— El Senyor Eugenio?

Kadın ürkerek baktı.

— Porqué?

— Kendisine Hilton'daki bayın onu görmek istediğini söyleyin.

Eugenio bu konuda herkesi uyarmış olmalı ki, kadın hemen harekete geçti:

— Eugenio! Veni aqui.

Evin içinden tabak çanak gürültüleri duyuldu ve Eugenio, altında bir pantolon yarı çıplak dışarı çıktı. Malko'yu görünce gülümsedi.Hemen içeri girdi ve az sonra üzerinde gömlek, ayaklarında espadril geri geldi. Malko Felipe'yi tanıştırdı.

Meksikalı polis birer kahve içmeyi teklif etti. Eugenio çekingen görünüyordu. Ancak ikinci kahvede biraz rahatladı. Felipe kendisine Chamalo'yu bulmak zorunda olduğunu, bunun bir namus meselesi için gerektiğini anlattı.

Oğlan tereddüt etti. Korktuğu anlaşılıyordu. Chamalo'nun iyi bir ünü olmadığı belliydi. Ayrıca, Perla'daki cinayeti de duymuş olmalıydı.

Malko ısrar etti:

— Sana söz veriyorum, Chamalo'nun senden haberi olmayacak. Ayrıca sana hiçbir kötülüğü de dokunamaz. Erkek sözü. Üstelik beş bin pezo kazanacaksın...

Eugenio hâlâ susuyordu. Nihayet:

— Chámalo çok uzaklarda, dedi. Size tarif edemem. Kuzeyde, ormanda bir yerde. Yolu çok kötü. En azından bir günlük yol.

— Bizimle gelirsen birlikte olduğumuz süre içinde normal kazancının üç mislini ödeyeceğim, teklifinde bulundu Malko. Ayrıca, fazladan prim de veririm.

— Kabul, dedi Eugenio. Yalnız hareket etmeden önce sendikaya haber vermem gerek. Aksi halde bir daha çalışma hakkı tanımazlar bana. Saat ikide otelde buluşuruz. Daha doğrusu otelin önünde. Karşı tarafında küçük bir lokanta var. Orada olacağım.

Görüşme bitmişti; ayrıldılar. Felipe biraz endişeliydi.

— Oralara tek başımıza gitmek biraz tedbirsizlik olmaz mı? Ormanı iyi tanırım. Orada polis yoktur. Chamalo canının istediğini yapar. Eğer bizi

öldürmek istiyorsa...

— Adam toplamaya zamanımız yok, dedi Malko. Hem, tek arabayla gitmemiz dikkat çekmez. Bizi turist sanırlar.

Meksikalı boyun eğdi. Otele geri döndüler.

***

New York'a hareket eden Ariane, Malko'ya adresini bırakmıştı. Malko Mexico'daki elçiliğe şifreli uzun bir telgraf çekti, sonra yatağına uzanıp bir süre düşündü. Üç saat sonra Felipe kapısına vurarak Avusturyalıyı uyandırdı. Saat bir buçuk olmuştu. Valizine iki gömlek, kâğıtlarını ve tabancasını koydu.

Felipe de küçük keten el çantasını almıştı. Otelle ilişkilerini kesmediler. Böylesi daha az dikkat çekerdi.

Eugenio onları bekliyordu; iki dirhem bir çekirdek giyinmişti. Üzerinde ütülü bir pantolon ve kısa kollu bir gömlek vardı. Ananas içiyordu.

— Yemeği burada yiyelim, teklifinde bulundu. Hem pahalı değil, hem de yol üstünde; bundan iyisi can sağlığı.

Malko ile Felipe teklifi kabul ettiler. Açık havada bir masaya oturdular. Lokanta sahibi telaşlı telaşlı yanlarına geldi. Yemek listesini okudu. Deniz ürünleri yemelerini tavsiye etti. Neyle karşılaşacağını bilmeyen Malko, Eugenio'nun gözlerinde bir an yanıp sönen parıltıyı farkedince patronun önerisini kabul etti. Adam mutfağa geri dönerken Malko da, o sırada yanında beliren irice bir kediyi okşamaya başladı. Hayvan, Paquito'yu hatırlatmıştı ona.

Eugenio tasalıydı. Felipe derdinin ne olduğunu sordu. Diğeri başını sallayarak:

— Korkuyorum, senyor, dedi. Gideceğimiz bölge silahlı muhafızlarla dolu. Senyor Chamalo ile gittiğimizde bizi birkaç kez durdurmuşlardı. Ormanda gizleniyorlar ve kendilerini farketmenin imkânı yok. Ama, onlar geleni gideni görüyorlar. Haklarında çok korkunç şeyler işittim. Bir keresinde yiyecek aramak için bölgelerine giren bir köylüyü kırmızı karıncaların yuvası üzerine oturtmuşlar. Zavallı üç gün içinde bağıra bağıra ölmüş. Çığlıkları ta köyden duyulmuş, iki kilometre öteden...

— Hangi köy bu?

Soruyu Malko sormuştu.

— Las Piedras. En fazla yüz kişilik bir köy.

Felipe ile Malko birbirlerine baktılar. Deneylerini sürdürmek için, Tacata bu köyü özellikle seçmiş olmalıydı.

— Takma kafanı, dedi Felipe. Bizim yanımızda korkmana gerek yok.

Eugenio, aklı yatmamasına rağmen sustu. Zaten ısmarladıkları deniz ürünleri de geliyordu. Felipe ile Eugenio tabaklarını doldurdular. Kedi ön ayaklarını Malko'nun dizine dayayarak ısrarlı bir biçimde payını istedi. Malko kedileri severdi. Tepsiden bir istiridye alıp usulca yere bıraktı. Hayvan bir lokmada yuttuğu istiridyeden sonra ikincisini istemeye yanaştı.

Eugenio ile Felipe ekmeklerine tereyağ sürmekle meşguldü. Malko bir dilim ekmek almak üzereyken bir çığlık attı. Hayvan tırnaklarını bacağına geçirmisti. Elinin tersiyle kediyi itip ayağa fırladı. Felipe ile Eugenio, ellerinde istiridye, şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı.

Kedi korkunç bir ses çıkardı. Ağzı açılmış, bacakları gerilmiş,yerlerde yuvarlanıp duruyordu. Ayağa kalkmak için son bir gayret gösterdi, sonra yana devrilip hareketsiz kaldı. Burnundan pembemsi bir köpük geliyordu.

Diğer müşteriler korku içinde olayı seyrediyorlardı. Felipe ile Eugenio ellerindeki istiridyeyi masaya bıraktılar. Malko bacağını ovuşturuyordu.

Felipe kaplan gibi yerinden fırlayarak mutfağa daldı. Yirmi saniye sonra patronla birlikte dışarı çıktı; sırtına dayalı silahın etkisiyle adamın korkudan gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Felipe Meksikalıyı masanın yanına getirdi, bir istiridye aldı ve uzattı:

— Ye bunu!

Adam dizlerinin üstüne çökerek Çinli bir celladı bile merhamete getirecek bir tavır takındı. Felipe tekrar sarstı. Adam yere yıkıldı. Meksikalı silahını kurdu:

— Son duanı yap, sersem herif! Eğer Tanrı kabul ederse tabii.

Adam sürünerek Malko'ya yanaştı, terli suratını pantolonuna sürerek ayaklarına sarıldı. Bir yandan da yalvarıp yakarıyordu. Felipe, İngilizce olarak Malko'ya;

— Hiçbir şey bilmediğini söylüyor, diye açıkladı:

Aynı anda herif bağırarak ayağa fırladı:

— Konuşacağım, konuşacağım! Benim suçum yok.

— Öyleyse acele et, diye sözünü kesti Felipe. Yoksa bu fırsatı bir daha yakalayamazsın.

Adam soluk almamacasına konuşmaya başladı. Malko ile arkadaşları lokantaya geldiklerinde mutfağa iki kişi girmişti. Usturayı boğazına dayayarak yeni gelen üç müşteriye deniz ürünleri vermesini emretmişlerdi. Biri lokantacıyı tehdit ederken diğeri de bir torba istiridyeyi tepsiye boşaltmıştı. Tepsiyi masaya getirdiğinde diğerleri içeride onu bekliyormuş. Eğer tek kelime konuşacak olursa gırtlağını keseceklerini söylemişler.

— Nasıl adamdı bunlar? diye sordu Felipe.

— Simsiyah giyinmişlerdi. Kendilerini şimdiye kadar hiç görmedim, bundan sonra da görmek istemem. Ağzımı açacak olursam beni öldüreceklerini söylediler. Polisin istiridyelerin bayat olduğuna inanacağını, bu nedenle de ancak küçük bir ceza ödeyeceğimi ileri sürdüler.

Felipe'nin attığı bir tekmeyle adam masanın üstüne devrildi.

— Defol git mutfağına, pis akrep. Seninle daha sonra hesaplaşacağız. Tabii, diğerleri seni daha önce gebertmezse.

Üçü birden ayağa kalktı. İştahları kalmamıştı.

— Şu karşıdan birer sandviç alalım, dedi Malko. Mayo kardeşler Acapulco'nun tüm lokantalarını zehirlemediler ya!

Eugenio'nun gözleri korkudan büyümüştü. Malko omuzlarından tutup İspanyolca konuştu.

— Bak oğlum, sana ne olup bittiğini açıklayamam. Belki daha sonra... Ama, şimdi bizimle gelmek zorundasın. Aksi halde bizi

zehirlemek isteyenler seni hemen temizlerler. Onlar için bir tehlikesin sen. Çünkü çok şey biliyorsun.

— Fakat, ben basit bir ayakkabı boyacısıyım, diye itiraz etti Eugenio. Okumam yazmam bile yoktur...

— Bana güven, diye sözünü kesti Malko. İlerde her şeyi açıklayacağım. Şimdi bize yardım etmelisin.

Sandviç almaktan vazgeçerek sol tarafa, araba parkına doğru yürüdüler. Parka girerlerken Christina'nın beyaz Lincoln'ü de manevra yapıyordu.

Yanlarından geçerken gülümsedi genç kadın:

— Kumsala geliyor musunuz?

Malko cevap vermeye fırsat bulamadan, Eugenio koluna yapıştı.

— Bu kadını tanıdığınıza göre bana ihtiyacınız yok demektir.

— Nasıl yani? Gideceğimiz yerle onun ne ilgisi var?

— O bölge onun malı, dedi Eugenio.

— Onun mu?

— Elbette. Kocasından kaldı. Meksika'nın hemen her tarafında arazisi var. Sizi götüreceğim yeri de Chamalo'ya o tahsis etti. Kendisi oraya hiç gitmez, çünkü çok uzak. Ama, mal sahibi o kadın. Chamalo söyledi.

Felipe ile Malko, oldukları yerde şaşkın kalakalmalardı, öfkeden kuduruyordu Malko. Eğer Eugenio'nun söyledikleri doğruysa, kendilerini zehirlemeye kalkan Christina'nın adamlarıydı. Az önce hiçbir şey yokmuş gibi kendilerini selamlayan Christina'nın adamları... Böyle bir iki yüzlülüğe bir türlü inanamıyordu. Fakat, kendisini Eugenio ile birlikte gören bir tek Christina vardı. Aklına genç kadının söylediği bir cümle geldi: "Belki de idam mahkûmunun son içkisi..." İyiden iyiye öfkelendi Malko. Kendisiyle dalga geçmişti. Hoşlandığı için onunla birlikte olmuştu; çünkü ölüme gittiğini biliyordu. Kendisi kumsalda güneşlenirken, Malko ölmüş olacaktı; öyle sanıyordu.

Bu düşünceyle birden harekete geçti:

— Gelin benimle.

Hızla Lincoln'e doğru ilerledi. Christina arabayı parkediyordu. Durduğu anda, Malko direksiyon tarafındaki kapıyı açtı. Genç kadın kendisine gülümserken sert bir hareketle onu ileri doğru itti ve direksiyona oturdu.

— Siz de yanma geçin, diye emretti Felipe'ye. Eugenio, sen de arkaya atla.

Christina'ya tek bir söz etmemişti daha. Genç kadın öfkelendi.

— Çıldırmışsınız siz! Ne istiyorsunuz? Kim bu adamlar? Çıkın arabamdan.

Malko, arabayı vitese taktı ve genç kadına döndü:

— Sevgili Christina, bu şaka fazla uzadı. Ben gezintiye çıkıyorum ve siz de benimle birlikte geliyorsunuz; gönül rızasıyla ya da zorla, sonuçta geliyorsunuz. Yolculuk sırasında gevezelik ederiz.

Christina hiçbir şey söylemeden Felipe'nin üstüne atıldı tırmalamak için. Meksikalı bileklerinden tutup onu hareketsiz bıraktı. Ellerini kurtaramayınca ağız dolusu küfretmeye başladı. Arkada Eugenio'nun şaşkınlıktan gözleri açılmıştı. Güçlü Bayan Ariman'a böyle kaba davranılmasına, ya da buna cesaret edilmesine aklı bir türlü yatmıyordu...

Lincoln park yerinden çıkıp havaalanı yönüne doğru saptı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko, Eugenio'ya.

— Puerto-Marques'e gidiyoruz. Sola döneceğiz..

Christina kendisini tutan Felipe'ye döndü:

— Sizi geberteceğim!

— Benim için bir şeref olur bu, diye mırıldandı polis.

Sonra ekledi:

— Vamos con Dios. Tanrı bizi korusun!

XI. BÖLÜM

Çevresi tropikal bitkilerle çevrili kırmızı toprak yol, ancak yağmur mevsimi dışında kullanılabilecek nitelikteydi. Tozdan beyaz rengini kaybetmiş olan Lincoln'ün tekerlekleri hiç durmadan yoldaki derin çukurlara girip çıkıyordu. Meksika'nın bu bölgesi hâlâ XVII. yüzyılda yaşıyordu. Taşıt aracı olarak, arabadan çok katır kullanılıyordu burada. Malko sımsıkı direksiyona yapışmıştı. Kelepçeyle Felipe'ye bağlı olan Christina ise arkada uyuyordu. Gidecekleri yere karanlıkta varmak istemeyen Malko, geceyi geçirmek için bir ara mola vermişti, öfkeden kuduran Christina'yı da Felipe'ye kelepçelemişti. Gece boyunca dördü de gözünü yummamıştı. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hareket etmişlerdi. O zamandan bu yana da yol üzerinde tek bir canlıya rastlamamışlardı.

Eugenio, yanında oturan Malko'ya döndü:

— Yaklaşıyoruz. Şu büyük ağacı tanıdım, oradan sola döneceğiz.Dikkat edin, nöbetçiler vardır.

— Christina'nın arabasını tanımaları lazım. Üstelik, kendisi de içinde. Elinin bağlı olduğunu göremezler.

Felipe tabancasını çıkarıp dizlerinin üstüne koymuştu. Eugenio, yolun iki yanında uzayıp giden duvarları gözlüyordu.

— Sağa dönün, dedi birden.

Yol, küçük çalılıkların arasında kıvrılarak ilerliyordu. İki kilometre kadar sonra beyaz evler göründü.

— İşte çiftlik, dedi Eugenio. Sesi boğuklaşmıştı.

Christina tek gözünü açarak doğruldu ve bağlı elini çekti.

Malko ona döndü:

— Bağırmaya ya da kaçmaya çalışmayın, diye uyardı. Felipe o an tepeler sizi. Sizinle bir alıp veremediğim yok benim. Milyonlarca insanı öldürmek isteyen bir delinin peşindeyim. Kendisini zararsız hale getirdiğimizde de sizi serbest bırakacağız. Anlaşıldı mı?

Genç kadın cevap vermedi bile. Çiftliğe girdiler. Beyaz bir çitten geçtiler. Malko, ana bina olduğunu tahmin ettiği bir yapının önünde arabayı durdurdu. Tek katlı, tahta kanatları kapalı bir düzineye yakın penceresi bulunan, boş görünümlü bir binaydı bu. Diğer irili ufaklı yapılar yeşilliklerin arasına serpiştirilmişti. Daha çok bir harayı andırıyordu.

— Ne yapıyoruz? diye sordu Felipe.

— Çıkıp bakalım, diye cevap verdi Malko.

Eugenio'yu arabada bırakarak aşağı indi. Ardından, elinde Colt'u Christina'yı sürükleyerek Felipe de indi. Yüzü tanınmayacak hale gelen güzel yerli robot gibi hareket ediyordu. Malko evin kapısına yaklaştı ve kanadı itti. Kapı kapalıydı. Konuşmak için Felipe'ye döndüğünde bir ıslık sesi duydu kulağının dibinde.

Felipe bir çığlık attı ve Christina'yla birlikte ayakları yerden kesildi.

Aynı anda, pencerelerden birinin kanatları sertçe açıldı ve Malko burnuna doğrultulan Winchester tüfekle karşı karşıya kaldı. Tüfeği tutan gür bıyıklı, hemen hemen boyunsuz bir herifti. Malko ellerini havaya kaldırdı.

***

Etraftan beyaz giysili, elleri silahlı adamlar çıktı ortaya. Felipe tozların içinde yuvarlanıp duruyordu. Damdan atılan bir kementle kıpırdayamaz duruma gelmişti. Üzerine üç adam atılmış ve yere yatırmıştı. Adamlardan ikisi Malko'nun kollarını arkadan kelepçelediler. Sonra üstünü arayıp buldukları anahtarla Christina'yı kurtardılar. Genç kadın yerden kalkar kalkmaz Felipe'yi birkaç kez tekmeledi. Bir başka Meksikalı Eugenio'yu arabadan çıkararak bağladı.

Nihayet, şefleri olması gereken biri, bir emir verdi ve hep birlikte binanın çevresini dolandılar. Bir başka avluyu geçtiler ve büro olarak döşenmiş geniş bir odaya girdiler. Gardiyanlar hepsini toprak zemine oturttu. Oturduğu yeri çok rutubetli bulan Malko, içinden Eugenio'yu buralara getirdiği için kendine lanet etti. Boyacı çocuk, bu belaya karışmak için C.I.A.'dan maaş almıyordu. Sert bir ses Malko'yu düşüncelerinden ayırdı.

— Değerli tasarılarımı engelleyecek adam bu demek!

Cümle çok kötü bir İngilizceyle söylenmişti. Malko başını çevirdi. İçeri kısa boylu, beyaz giysili bir doğulu girmişti. Arkasında, elinde Thomson makineli tabanca bulunan Chamalo dikiliyordu.

Malko, Osaka Üniversitesi mezunu, eski C.I.A. araştırma görevlisi ve şu an hakkında öldürme emri çıkartılan Profesör Yoshico Tacata'yı tanımakta hiç de güçlük çekmedi. Tacata ellerini ovuşturarak bulunduğu yerde hafif hafif zıplıyordu. Nöbetçilerden biri ayağa kalkması için dipçikle Malko'yu dürttü. Avusturyalı sızlayan eklem yerlerini hareket ettirerek ayağa kalktı ve bakışlarını Japona dikti.

— Adınız nedir? diye sordu Tacata.

— Ben, Prens Malko Linge'im ve ülkenizde maymunların yaşadığı devirlerde benim atalarım bey hayatı sürüyordu.

Tacata'nın kolları havada daireler çizdi:

— Dalga geçin, Bay Linge! Dalga geçin! Ama, beni böyle yumuşatamazsınız. Bir zamanlar işbirliği yaptığım için utanç duyduğum C.I.A.'ya bağlı bir kara ajan* olduğunuzu biliyorum. Neyse ki, duyduğum utancı ortadan kaldıracak, bunu bana unutturacak büyük imkânlarım var artık!.. Birkaç gün içinde Amerika'ya, İkinci Dünya Savaşı'nda Rusya'nın, Almanya'nın ve Japonya'nm bile başaramadığı ölçüde kayıplar verdireceğimi biliyor musunuz, aziz meslektaşım?

* C.I.A.'nın resmi belgelerinde sözü edilmeyen ajanlarına verilen isim.

— Ne işinize yarayacak bu? Yine de tek başınıza ülkeyi ele geçiremezsiniz ki; hatta, bu maymun ordunuzla bile.

Tacata dişlerini gösterdi. Gülüşü bu olmalı diye düşündü Malko.

— Ülkeyi ele geçirmek istemiyorum, aziz bayım. Mahvetmek istiyorum. Mümkün olduğu kadar fazla Amerikalı öldürmek istiyorum. Benim varlığımın hiçbir önemi yok. Savaşın sonlarında uçak gemilerinizin üstünde parçalanan şerefli subaylarımız, beyaz giysili kamikazeler, yaşamak denen şeyi akıllarına bile getirmiyorlardı. Ben de getirmiyorum. Buna karşılık adım, milyonlarca Japon tarafından nesiller boyu anılacak. Bir hafta sonra saldıracağım. Hangi gün biliyor musunuz?

— Hayır.

— 6 Ağustos'ta. Bu tarih size bir şey ifade etmiyor mu?

Malko boş yere belleğini zorladı. Tacata atıldı hemen:

— Uçankale "Enola Gay", 140.000 kişinin ölümüne yol açan atom bombasını Hiroşima'ya 6 Ağustos 1945'de atmıştı, Bay Linge... Ben, on misli, yüz misli fazla Amerikalı öldüreceğim... Ben, bilim adamlarınızın alay ettiği cüce Japon. Ne Rusların, ne de Çinlilerin hiçbir zaman beceremeyecekleri bir şeyi gerçekleştireceğim; Amerika'yı tepelemek! Hem de hiçbir karşı koyma ya da direnmeden korkmaksızın. Atom bombası harekâtına ne isim vermiştiniz? Neyse, ne önemi var bunun! Amerika için 6 Ağustos, kıyamet günü olacak!

Çıldırmış bir cüceyi andıran Tacata, tutsaklarının çevresinde dönüp duruyordu. Malko, Chamalo'ya döndü.

— Siz de bu deliyle aynı fikirde misiniz? Ya size ne yaptı Amerikalılar?

Meksikalı zalimce bir gülüşle bembeyaz dişlerini gösterdi.

— Onlardan nefret ederim ben. Dolarlarıyla politikacıları satın alırlar ve bizi köle yaparlar. Vatanımız onların sömürgesi.

Cevaptan hoşnut olan Tacata onayladı:

— Kübalı dostlarım olmasaydı, tasarımı hiçbir zaman gerçekleştiremeyecektim. Ülkeden kaçmama yardım eden de onlar oldu. CX3'ten beni haberdar eden ve onu benim için çalan yine onlardı. Çok eğlenceli değil mi? Büyük ve aptal Amerika'nın yanıbaşında biten diken, Küba, şimdi zehirli bir diken oluyor.

Güldü. Malko sürekli onu kolluyordu, fakat diğeri arada hep mesafe bırakıyordu.

— CX3'ünüz küçük bir mucize, azizim. Onu yakındaki bir köyde denedim, işe yaradı. Hatta,çok işe yaradı. Yeterli miktarda üretebilmem için zaman gerekiyordu. Çünkü para sıkıntımız vardı. Bu nedenle üretim yavaş yürüdü. Artık işin sonuna gelmiştim. Washington'daki dostlarınız buraya bir casus gönderdi. Bu sarhoş Meksikalının yüzünden adam, deneme yaptığım köyü buldu. Neyse ki adamlarım kendisini köyde kıstırdı ve ormanda yakaladı. Şimdi bir yerlerde çürüyordur.

Malko iğrenerek bakıyordu Tacata'ya. Cüce Japon bunu bir merak ifadesi sandı.

— Öldürmeden önce size burayı gezdirmek istiyorum. CX3'ü elde edebileceğimden emin değildim, bu nedenle başka alanlarda araştırma yapıyordum. Gelin, izleyin beni.

Dışarı çıktı. Meksikalılar ve Chamalo ile çevrili üç tutsak uysal uysal peşine düştüler. Birbirlerine zincirle bağlanmışlardı. Hangi konuda olursa olsun herhangi bir girişimde bulunmaları imkânsızdı.

Christina ortadan yok olmuştu. Bir koridordan geçerlerken Malko, kendisine kötü kötü bakan Mayolardan ikisiyle karşılaştı.

Küçük grup ilk odaya ulaştı. Bir Meksikalı kapıyı açtı. İçerde, kafeslere kapatılmış tavşanlar, hint domuzları vardı. Tacata becerikli bir rehber gibi açıklamada bulundu:

— Bu tavşanların hemen hepsinde tifüs mikrobu var. Tavşanlar çok hızlı ürer. Fakat, ne yazık ki bu gün tifüsün aşısı var.

Odadan çıktılar. Tacata'nın gözleri ışıl ısıldı. Grup ikinci odaya doğru ilerledi. Holün iki tarafında, hücreye benzer demir parmaklıklı kafesler bulunuyordu. Her kafeste, durmadan dönen düzinelerle fare vardı. Her an her şeye saldıracak gibiydiler. Zaten, nöbetçiler kafeslerden uzakta durmaya özen gösteriyorlardı.

— Bunlar benim gözbebeklerim, dedi Tacata. Bu farelerin hepsinde aktif veba mikrobu bulunuyor. Bu hastalığın da aşısı var. Çok hızlı ürer bu hayvancıklar da.

Elektriği söndürüp dışarı çıktılar, önlerinde, dörtte üçü toprağa gömülü bir bina vardı. Duvarlarının yüksekliği bir metreyi geçmiyordu.

Damı betondan düz bir biçimde yapılmıştı.

— CX3'ü, sizden aldığımız örneğe göre burada üretiyorum. Binanın büyük kısmı toprağın içinde, çünkü üretim serinlik gerektiriyor. CX3'ün özelliğini biliyorsunuz, değil mi? CX3'ü mutlaka içmek gerekmiyor. Etkisi deri gözeneklerinde de gücünü gösteriyor. Bir banyo yapıyorsunuz ve beş dakika sonra, hop, kıpkırmızı kesilip ölmüşsünüz.

Malko soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. CX3'ün bu özelliğini General Higgins gizlemişti. Bu cüce Japonu öldürmeden önce gırtlaklaması gerekse, hiç düşünmeden yapardı bunu. Tabii, bütün bu düşündüklerinin Thomson'un kurşunlarına hedef olmadan önce gerçekleşmesi gerekirdi. Şimdilik, zaman kazanması ve mucizeye inanması gerekiyordu.

— Amerika'ya saldırıyı nasıl gerçekleştireceksiniz? diye sordu Malko. Tek başınıza her şeyi yapamazsınız.

— Yalnız değilim. Bana yardım edecek kişiler var. Zaten zor bir iş değil, sadece hızlı hareket etmek gerek. Büyük ölümlere yol açacak yüze yakın su kaynağı ve ırmak var. Zehirler buralara konacak. Kentlere su veren dağıtım merkezleri kontrol altında tutulur; ama kaynaklar ya da ırmakların kontrolü kolay değildir. Ayrıca CX3, su arıtma merkezlerindeki hiçbir kontrole reaksiyon göstermez.

Tekrar ana binaya dönmüşlerdi. Beyaz Lincoln hâlâ oradaydı. Malko, Christina'nın bu belaya bulaşmış olduğunu düşünerek öfkeyle karışık bir üzüntü duydu. Fakat, pişmanlık için çok geçti artık. Şimdi aklını kurcalayan tek şey, Japonun kendilerinden nasıl kurtulacağı idi. Herhalde hoş bir ölüm olmayacaktı bu...

***

Saat on bir olmalıydı ve güneş çok yakıyordu. Çiftliğin çevresini saran orman, doğal bir sur görevi yapıyordu. Yeşilliklerin arasında göze çarpan rengârenk çiçekler, yeşilin sert görünümünü yumuşatıyordu. Kısacası, ölüm üreten bir fabrika için güzel bir dekordu.

—Beyler, dedi Tacata, dönüşü olmayan yolculuğunuza çıkmadan önce sizlere, güzel bir hanımın eşliğinde çay ikram etmek istiyorum.

Felipe ile Malko birbirlerine baktılar. Christina'nın bu maceradaki rolü neydi? Tacata'nın gülüşünde bir şeytanlık seziliyordu.

Kafile tekrar yürümeye başladı. Sürekli gardiyanların arasında bulunan üç tutsak bu kez ana binayı katedip, arka taraftaki bir terasa çıktı. Terasın hemen önünde, çevresine iskemle ve koltuklar dizilmiş bir havuz bulunuyordu. Koltuklardan birinde Christina Ariman oturuyordu. Malko göründüğünde başını çevirdi. Tacata genç kadının yanına kadar gidip önünde eğildi.

— Çözün şunları, dedi ardından da Chamalo'ya.

Meksikalı bir emir verdi ve gardiyanlar hemen üç tutsağı serbest bıraktı. Felipe ile Malko bileklerini ovuştururken, Eugenio da şaşkın Christina'ya bakıyordu.

Havuzun karşı tarafında bir bina, yan taraflarında yüksek bitkilerden oluşan çitler vardı. Havuzun arka kısmı hemen alçalıyor ve yirmi metre sonra da orman başlıyordu. Tek kaçılacak yön diye düşündü Malko. Suya atlayacaksın, karşı tarafa geçip ormana dalacaksın. Bu arada sırtına bir kurşun yemezsen tabii!..

— Oturun, dedi Tacata. Sizlere çay getirecekler.

Üç tutsak iskemlelere oturdu. Tacata ile aralarında bir makineli tüfek ve üç tüfek bulunuyordu. Japon, başarısından çok memnun görünüyordu.

Felipe ile Eugenio'yu hiçe sayarmış gibi Malko'ya döndü:

— Şu Amerikalılar çok aptal. Altı yıl boyunca var gücümle ülkelerine karşı mücadele ettiğimi biliyorlardı. Buna rağmen, laboratuvarlarını emrime verdiler! Belki de beni, Führer'ine ihanet eden Von Braun gibi şerefsiz biri sandılar... Şimdi de yaptıkları hataya ağlaşıp beni ortadan kaldırmak için adamlar, kiralık katiller gönderiyorlar.

— Rica ederim, dedi Malko alınmış gibi.

Meksikalının biri elinde bir tepsiyle geldi. Christina önünden geçerken bir çay aldı. Bu sırada Malko göz ucuyla Eugenio'nun havuza atlamaya hazırlandığını farketti. Çocuğun hareketine engel olacak zaman bulamadı. Umutsuz bir tavırla genç adam oturduğu iskemleden fırladı ve kendini havuza attı. Havuzun dibi görünüyordu. Eugenio'nun suya değdiği an, Malko ayağa kalkmıştı. Böylece Chamalo'nun ateş etmesini engellemiş oluyordu.

Fakat, hiç de beklediği gibi olmadı olaylar. Nöbetçiler ateş edeceklerine katıla katıla gülüyorlardı. Cüce Japon ise kalçalarını dövüyordu. Malko ile Felipe'nin ağzını bıçak açmadı. Duyduğu acıdan yüzü kasılmış olan Eugenio arada bir su yüzüne çıkıyordu. Bedenini saran su kaynar gibiydi. Genç Meksikalı öbür kıyıya yüzeceği yerde suya atladığı tarafa doğru birkaç umutsuz hareket yaptı. Yüzü yanmış gibiydi. Etleri kemiklerinden ayrılmaya başlamıştı. İnsanüstü bir çabayla kendini havuzun kenarına attı ve tırmanacak gücü bulamadan orada hareketsiz kaldı. Bedenini oluşturan et parçaları fokurdayan suyun içinde eriyip kayboluyordu. Felipe ile Malko birer adım atacak oldular, fakat gardiyanlar izin vermedi.. Malko, Eugenio'nun elini gördü son kez. Kemikten başka bir şey kalmamıştı...

Chamalo havuz kenarına ilerleyerek genç Meksikalının kıyıya yapışmış el kemiklerini ayağıyla suya itti. Eugenio'nun bedeni tekrar suya gömülürken tiz bir çığlık duyuldu.

Bir sessizlik oldu. Gardiyanlar silahlarını Malko ile Felipe'ye çevirmişti. Christina'nın başı hâlâ başka tarafa dönüktü. Tacata genzini temizleyip konuştu:

— Bu sersem hazırladığım sürprizi mahvetti. İşte, sizlere hazırladığım ölüm, beyler. Suç ortağınız özel havuzumda banyosunu aldı. Bu da benim zekâmın ürünlerinden biri: saf su görünümünde, bir tür asit bileşimi. Bu sıvı insan bedenini iki saatte yok eder. Harika, değil mi?.. Bunu Mançurya'da kullanmıştık. Can sıkıcı politikacıların vücutlarını ortadan kaldırmak gerekiyordu o zamanlar.

— Zırdelinin tekisin sen, diye isyan etti Malko. Seni gebertecek olan kimse, insanlığa büyük hizmette bulunmuş olacak.

— Ama, bu kişi siz olamayacaksınız, diye fısıldadı Tacata. Chico, Jorge, atın şunu havuza!

İki Meksikalı harekete geçti. Birden, karaciğerine korkunç bir yumruk yedi ve acıdan iki kat oldu Malko. Başı dönüyordu, tüm gücünü yitirmisti. Santim santim havuza doğru sürüklendiğini farketti. Hareketsiz bırakılmış olan Felipe korkunç sahneyi izliyordu.

***

Malko'nun başı suyun kenarına ulaştı. Suda kendi aksini gördü. Cellatları iki yanında durmuş kollarını tutuyordu. Vücudunu biraz itmeleri yetecekti. Tüm bedeni, korkunç yanmaya karşı isyan ediyordu. İçinden şöyle geçirdi: "Kendimi olduğu gibi suya bırakırım. Böylece bu acı daha çabuk son bulur".

O an, vahşi bir çığlık duyuldu.

Christina koltuğundan fırlamış cellatların üstüne atılmıştı. Malko'yu bırakmadıklarını görünce, bu kez Malko'nun boynuna sarılarak yere uzandı. Malko suya düşerse, o da düşecekti...

Bu kez bağıran Chamalo oldu. Meksikalıların üzerine yürüyerek Malko ile Christina'yı havuzdan uzaklaştırdı. Malko derin bir soluk aldı.

Chamalo ile Christina yerli dilinde tartışıyorlardı şimdi, öfkeden deliye dönen Tacata ise, onların sözlerini izlemeye çalışıyordu. Ses tonu yükseldi ve konuşma Christina'nın uzun söyleviyle son buldu. Chamalo Tacata'ya döndü:

— Christina tutsakların bu şekilde öldürülmelerini istemiyor, dedi.

Tacata yerinden fırladı:

— İstemiyor ne demek! Zorlayın onu! Gerekirse bağlayın... Burada emirleri ben veririm!

Chamalo zalimce gülümsedi:

— Olabilir, fakat Christina'nm bize çok yardımı oldu. Böylesine önemsiz bir ayrıntı için onun hatırını kırmak istemem.

— Önemsiz ayrıntı ha! Bunları hemen gebertmek gerek! Bunlar bizim düşmanımız!

Tacata sinirden deliye dönmüştü. Christina bir tür nefretle onu izliyordu. Chamalo her iki tarafı da ikna etmeye çalışırcasına teklifte bulundu:

— Bunları, farelerin yanına kapatın. Belki daha az eğlenceli olacak ama, etkisi son derece kesin. Christina onları öldürmeyelim demiyor, yalnız bu şekilde ölmelerini istemiyor.

Chamalo bir çocuğu kandırmaya çalışır gibi konuşuyordu cüce Japonla. Tacata birkaç saniye düşündü, sonra homurdandı:

— Her neyse! Onları kafeslere götürün. Ben de geliyorum.

***

Gardiyanlar Malko ile Felipe'yi götürdüler. Malko yerli dilberle yine göz göze gelemedi. Üç dakika sonra, deri elbiseler ve uzun çizmeler giymiş iki gardiyan kafesin kapısını açarak saldırmaya çalışan fareleri kafesin dibine doğru kaçırdı.

Felipe ile Malko, kalın demir parmaklıklara sırtlarını vererek gözlerinin karanlığa alışmasını beklediler. Üç metre ötelerinde durmadan koşuşan farelerin gürültülerini duyuyorlardı. Sigara ateşini andırır yüze

yakın yanıp sönen ışık vardı: Farelerin gözleri. Felipe'nin bacaklarına bir şey sürtündü; Meksikalı bağırarak parmaklıklara tırmanmaya çalıştı.

— Özür dilerim, Senyor S.A.S.! Fakat, oldum olası farelerden korkarım. Gerçek bu!

— Dostum, dedi Malko, ben de öylesine korkarım ki, ağzımı bıçak açmaz!

Birden ışık yandı. Üzerinde yine beyaz giysisi, Tacata göründü. Küçük adımlarla, iki adamın bulunduğu kafese yaklaştı. Birkaç santim ötelerindeydi. Aralarında sadece parmaklıklar vardı...

— Kısa ve ani bir ölümü bırakıp, uzun ve yorucu bir ölüm seçtiniz beyler, dedi sakin bir sesle.

Felipe beklenmedik bir hareketle suratına tükürdü. Tacata, beyaz önlüğünün koluyla yüzünü sildi, öfkeden tüm vücudu tir tir titriyordu.

— Istırabınızı göremeyeceğim için üzülüyorum. Fakat CX3 üretimi son bulduğu anda hareket etmek zorundayım. Yazık, sizi bırakacağıma üzülüyorum. Bakın, neler olacak anlatayım. Küçük hayvancıklarım şimdilik tok, size pek saldırmazlar. Fakat, yarın sabahtan itibaren korkunç derecede acıkmış olacaklar. Hayvanlara yiyecek verilmemesini emrettim, önce etrafınızda dolanmaya başlayacaklar, sonra gitgide yaklaşacaklar. Ardından, en cesaretlileri sizi ısırmayı deneyecek. Birkaçını öldüreceksiniz. Ama, bu karanlıkta hepsini görmenize imkân yok, değil mi? Sonunda, bir kez ısırıldınız mı, veba mikrobu kanınıza karışacak ve bir hafta içinde hayvanlar gibi gebereceksiniz. Bilirsiniz, veba çok acı verir. Her yanınızda ağrılar olacak. Fareler çok daha çabuk ölmenize yardımcı olacak... Çünkü giderek daha acıkmış olacaklar.

Malko, cevap verecek güç bulamadı kendinde.

— Hoşça kalın beyler, dedi cüce Japon. Sakın yere oturayım demeyin. Fareler, insanların hassas noktalarına saldırırlar. Ayakta durmanız her zaman iyidir. Daha az acı duyar, bir zaman sonra onu da hissetmezsiniz.

Tacata sözünü bitirdikten sonra uzaklaştı. Gizli ajan, iğrenmenin ve korkunun getirdiği tuhaf bir duygu içindeydi. Kusmak istiyordu.

— Yanınızda çakmak ya da kibrit var mı? diye sordu Felipe'ye. Ateş onları korkutur.

— Hiçbir şey yok, dedi Meksikalı. Dua etmeye yarayacak ellerimden başka bir şeyim yok...

Omuz omuza, sırtlarını parmaklıklara dayayan iki adam, yüzlerini farelere dönmüşlerdi. Acaba ne kadar zaman sonra saldırıya geçecekti bu hayvanlar?

Malko, fareler ve farelerle mücadele hakkında okuduğu tüm kitapları hatırlamaya çalışıyordu. En başta ateş gerekliydi... Parmaklıklara gelince, son derece sağlamdı hepsi. Dışarda hiç gürültü yoktu. Kendilerini daha şimdiden tabuttaymış gibi hissediyorlardı.

***

Uzun süre hiç konuşmadan, sadece çevreye kulak kabartarak beklediler. Zaman zaman fareleri ürkütmek için ayaklarını yere vurarak gürültü çıkarıyorlardı. Geçen zaman, onlar için sonsuz gibiydi.

Malko fosforlu saatine baktı Buraya kapatılalı henüz bir saat olmuştu.

— Burada çıldıracağız, diye mırıldandı. Ne korkunç bir ölüm !

— Bir Meksika atasözü şöyle der: "Hiçbir ölüm tatlı değildir". Her şey Tanrı'nın elinde.

— Şu anda bizi unutmuş görünüyor, dostum. Oysa ben, şatomda küçük bir kilise yaptırmayı düşünüyordum.

— Bir şatonuz mu var, Senyor S.A.S.?

Malko hayatını anlatmaya başladı. Felipe'ye şatosundan ve tasarılarından söz etti. Farelerle vebayı hemen hemen unutmuş gibiydiler. Aç

insanların biftek hayal etmesi gibi mutlu yaşamdan, kadınlardan, mutluluktan söz ettiler. Sonra sustular.

Uzun bir süre ayaklarının dibini kontrol ederek tek tük laf ettiler. Onları ürküten tek düşünce vardı: Hangisi ilk önce ısırılacaktı? İkincinin kaderi kötüydü.

"Sırası gelince, diye içinden geçirdi Malko, farelere ben giderim. Burada Felipe'nin cesedi ile tek başıma kalmak istemem."

Felipe de aynı şeyi düşünüyordu.

Ama ikisi de ileriye tek adım atamadı. Şimdilik akılları başlarındaydı ve farelerle temas etme korkusu gözlerini dört açmaya zorluyordu onları. Yorgunluktan sallanmaya başlayan Felipe ile Malko, omuz omuza vermişler karanlığı kolluyorlardı. Zaman zaman minik ayak seslerinin kendilerine doğru yaklaştığını hissediyorlardı. O zaman dişlerini sıkıp bekliyorlardı... Oysa, şu an için tehlike yoktu. Malko tekrar saatine baktı: Gece yarısı olmuştu. Gücü tükenmek üzereydi.

— Felipe, gidelim mi? diye sordu.

Nereye diye sormanın gereği yoktu, ikisinin de kafası aynı paralelde çalışıyordu, ölüm saatini seçerken bile ne yaptıklarını biliyorlardı.

— Vamos, dedi Felipe kendi ana dilinde. Esta un hombre, muy caballo, Senyor S.A.S.

***

Kafesin dip tarafına doğru ilk adımı attıklarında ışık yandı. Christina Ariman, kafeslerin bulunduğu dar koridorda sessizce ilerliyordu. Elinde siyah renkli uzun bir şey vardı. Malko ona baktı. Genç kadın hafifçe ve üzüntülü bir ifadeyle gülümsedi. Şimdi, aralarında sadece parmaklıklar

vardı. Elinde tuttuğu nesneyi Malko'ya uzattı. Malko robot gibi uzatılanı aldı.

— Size eğe getirdim, dedi Christina. Yardım için bulabildiğim tek şey bu oldu. Kafeslerin anahtarları Japonda duruyor. Onları almam imkânsızdı.

Yarı ucu kâğıda sarılı olan eğe, onlar için beklenmedik bir silahtı. Malko içinin rahatladığını hissetti. Her şeye rağmen, belki de ölmeyecekti!

— Christina, dedi, bu adamların yanında kalmayın. Gördüğünüz gibi, hepsi delirmiş.

Genç kadın başını salladı:

— Hayır, Malko. Deli değil onlar. Çok acı çekmişler; onlara hak veriyorum. Sizi kurtarmak istemem onların planını engellemek için değil; sadece ölmenizi istemiyorum o kadar... Amerikalılar bana vız gelir. Bu kıtada her yıl açlıktan binlerce insan ölüyor, Amerikalıların aldırdığı var mı?

— Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Christina, dedi Malko.

— Hayır. Bir yerleşim merkezine ulaşmanız için ormanda en az beş gün yürümeniz gerekecek. Buraya tek bir yol var, orayı da Japonun adamları gözlüyor. Hayatta kalmak istiyorsanız ormandan dışarı çıkmayın. Orada sizi bulamazlar. Guadalajara'ya ulaştığınızda bizler uzakta olacağız.

— Ya siz ne olacaksınız?

— Beni düşünmeyin. Arabamı çalmaya da kalkmayın. Nöbetçi kulübesinin tam karşısında duruyor... Adios. iyi şanslar. Farelere dikkat.

Christina gülümseyerek koridorda uzaklaştı. İki adam, hemen işe koyuldular. Felipe tek söz etmeden eğeyi aldı ve parmaklıklardan birine saldırdı. Christina elektriği açık bırakmıştı. Kafesin bir köşesine toplanan fareler, hareketli gri bir yığın oluşturuyorlardı. İnce çığlıklar atıyor, arada bir bazıları parıldayan gözleriyle tutsaklara doğru hamle yapmayı deniyordu.

Felipe deli gibi eğeliyordu demiri. Yüzünü iri ter damlaları kaplamış, elleri kara demir tozlarıyla simsiyah olmuştu. Daha şimdiden bir santimetreye yakın girmişti demire. İki parmaklık kesmeleri gerekiyordu. Her birini iki noktadan koparmak zorundaydılar. Malko telaşla saatine baktı. Tek şansları, gün doğmadan kaçmalarıydı. Saat sabahın biriydi.

— Sıra bende, dedi Felipe'ye.

Gücü çoktan tükenmiş olan Meksikalı tek kelime etmeden eğeyi uzattı. Malko büyük bir öfkeyle işe koyuldu. Felipe fareleri gözlüyordu. Eğeleme işi, Malko'nun sandığından daha güçtü. Felipe'nin müthiş gücü vardı. Dişlerini sıkarak eğenin tahta sapına daha hırsla sarıldı. Elleri şimdiden acımaya başlamıştı.

Nöbetleşe eğelemeye devam ettiler. Saat üçte, ilk parmaklık koptu. Aynı anda yirmi kadar fare onlara doğru bir hamle yaptı. Malko ile Felipe korkudan hareketsiz kaldılar. Felipe demir parmaklık parçasını alıp savurdu. Fareler kaçışmadı bile. Hepsi birden saldıracak olsa, işleri bitikti. Pembe ağızlarının açılıp kapandığı farkediliyordu.

— Acıkmaya başladılar, dedi Felipe. Acele edelim.

Tekrar çalışmaya koyuldular. Saat beşte ikinci demiri iplik kalınlığında bir parça tutuyordu. Felipe asılıp kopardı onu. Fareler şimdi bir metre kadar ötelerinde yarım daire yapmışlardı.

— Kaçalım, dedi Malko.

Açılan boşluktan ilk o geçti. Demirlerin arasından sıyrıldığı anda içini tarifsiz bir coşku kapladı. Felipe, kestikleri demirleri sımsıkı tutmuş peşinden geliyordu. Koridoru koşarak geçtiler. Kapı kolaylıkla açıldı. Felipe ışığı söndürdü. Ortalık aydınlanmak üzereydi. Dikkatle dışarı çıktılar. Felipe eliyle koridoru işaret etti.

— Şuraya bakın!

Fareler yavaş yavaş koridorda ilerliyordu...

— Bu sersemlere iyi sürpriz olacak! dedi Malko.

Neyse ki farelerin bulunduğu bina diğerlerinden uzaktaydı. Yirmi metre kadar koştuktan sonra sık ormana daldılar. Soluk almak için bir an durdular. Buraya kadar farelerden başka bir şey düşünmemişlerdi.

— Ne yapıyoruz şimdi? diye sordu Felipe. Eğer fareler her yana dağılacak olursa bu herifler hemen peşimize düşerler... Ormandan güneye doğru yürümemiz gerekiyor.

— Belki şansımız vardır, dedi Malko. Japonun Lentz hakkında ne söylediğini hatırlıyor musunuz?

Meksikalı başını salladı.

— Lentz buraya arabayla gelmişti. Araba belki hâlâ o köydedir: Çünkü Lentz'i ormanda yaya izlemişler. Arabanın çalışma şansı yüzde bir, ama

yine de denemeye değer. Üstelik, ormanın içine doğru kaçtığımızı sandıkları bir sırada...

— İyi fikir, dedi Felipe. Köyün yol kenarında olması gerek. Batıya ilerleyelim, yola çıkınca kuzeye döneriz.

Hemen yola koyuldular. Orman, geçit yermeyecek kadar sık değildi. Yüksek otların ve sarmaşıkların arasında sessizce ilerliyorlardı. Felipe önden gidiyordu. Sonunda yola ulaştılar. Görünürde kimse yoktu. Buna rağmen, beş dakikaya yakın bir süre kımıldamadan beklediler. Bir tuzakla karşılaşabilirlerdi.

— Gidelim, dedi Malko.

Otların üzerinden ilerleyerek kuzeye döndüler. Yol kıvrılarak bir tepeye tırmanıyordu. Soluk soluğa kalan Malko, Felipe'yi izlemekte güçlük çekiyordu. Birden, Meksikalı Malko'nun kolunu tuttu:

— Bakın!

Bir kilometre kadar uzakta, küçük bir vadide, bir köy görünüyordu. Saklanmaya bile gerek görmeden tepeyi koşarak indiler. Üzerleri sarmaşıklarla kaplanmış harabe halindeki ilk evler göründü. Evlerin hemen her tarafından bitkiler fışkırıyordu.

Felipe yolun sol tarafına geçti, Malko da sağa. Köyün ana yolu, otlarla örtülü patikadan farksızdı. Arabayı ilk farkeden Felipe oldu. Bir ağacın altında yeşil bir kütle. Araba olduğunu anlamak için insanda pars gözü olması gerekiyordu. Muz ağacını andırır bir bitki ön camın üzerine yaslanmıştı. Kapıları örtülüydü. Felipe arabanın çevresini dolaştı. Mucize: Lastikler iyi durumda sayılırdı. Sol ön kapıyı açmayı denedi. Kapı açıldı. Koltuklar yeşilimsi bir yosunla örtülmüştü; fakat yine de bir hasar göze çarpmıyordu. Tabii, kontak anahtarı yoktu! Felipe kontrol tablosunun altını karıştırıp iki tel çıkardı ortaya. Telleri birleştirdi.

Hiçbir şey olmadı.

— Akım yok, dedi.

— Akü boşalmış olmalı, dedi Malko.

Hava iyice ısınmıştı: saat yediydi. Çevrelerindeki ağaçlardan binlerce kuş ve böcek sesi geliyordu. Zamanları damlıyordu. Felipe bir kolu çekip kaputu açtı. Malko, oksitlenme sonucu bembeyaz olmuş kablo uçlarının üstüne eğildi. Kablolar aküye takılı duruyordu.

— Arka bagajda bir motor kolu olabilir ama, bagajı nasıl açacağız ?

— İtelim, dedi Malko. Normal olarak, itince çalışması gerek.

Az ilerde köy yolu aşağı doğru meyilliydi. Felipe arabadan dışarı çıktı, arkaya dolanıp tampondan itmeye başladı. Araba bir santim bile kımıldamadı. Malko yanına geldi. Birlikte tekrar denediler. Yine kımıldamadı. Ter içinde, soluk soluğa, nemli çimenlerde kayıp düşüyorlardı. Ağır araba yere yapışmış gibiydi.

— Başaramayacağız, dedi Felipe. Onlar bizi bulmadan kaçalım buradan.

— Bir dakika, dedi Malko.

Arka tamponun iç tarafında, telle tutturulmuş bir şey gelmişti eline. Zorladı ve aldı. Bir anahtardı bu.

— Arka bagajın anahtarı, dedi Malko. Zavallı Lentz'in bize bir hediyesi.

Buldukları anahtar aynı zamanda kontak anahtarıydı ama, bu durumda hiçbir işe yaramazdı. Malko anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Bagaj açıldı. İçinde, bir yedek lastik, bir motor kolu ve benzin dolu iki bidon vardı.

Yirmi saniye sonra, Felipe motor kolunu ön taraftaki yuvaya uydurmuş deli gibi çeviriyordu. Malko direksiyondaydı ve hafif hafif gaz veriyordu. Fakat motor öksürmedi bile. Felipe kolu bıraktı, buji anahtarını alıp sekiz bujiyi de söktü, temizledi, tekrar yerlerine taktı. Distribütör kapağını açtı. Platini saran yeşilimsi yosun tabakasını temizledi, kapağı tekrar kapadı. Sonra , yine kola yapıştı.

— Eğer çalışacak gibi olursa, gazı dipleyin.

İki eliyle kola yapıştı ve var gücüyle çevirdi. Motor aksırır gibi oldu ve çalıştı. Malko bir iki kez gaz verip motoru rölantide çalışır bıraktı.

Benzin göstergesi yarım depo benzin gösteriyordu. Arkadaki iki bidon dolusu benzinle Guadalajara'ya kadar gidebilirlerdi.

— Şimdi mesele, çiftliğe görünmemek, dedi Malko. Lincoln ile bizi hemen yakalarlar. Üstelik silahları da var.

— Direksiyonu bana bırakın, dedi Felipe. Eski arabaları iyi tanırım.

Direksiyona geçti, hafifçe gaz verdi. Araba sarsıldı, arka tekerlekler biraz patinaj yaptı, fakat otlardan kurtuldu. Meksikalı arabayı yeni evliler gibi özenle kullanıyordu. Yola çıkınca, tepeyi tırmanmak için hızını artırdı.

Motor saat gibi çalışıyordu. Tepeyi indikten bir kilometre sonra, sol tarafta bir çiftlik bulunuyordu; Chamalo'nun çiftliği.

Felipe arabayı biraz daha gazladı. Sürat 80'e çıktı. Biraz gaz kesti. Lastik ve rüzgâr sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

— Çiftlikten sesimizi duyan olmaz, dedi Felipe. Rüzgâr bize doğru esiyor.

Çiftlik sapağına ulaştıklarında hızları 50 kilometre idi. Görünürde yine kimseler yoktu. Felipe iyice gaz kesti. Malko arkayı gözlüyordu. Gürültü yapmamaya dikkat ederek 10 kilometre kadar böyle ilerlediler.

Malko'nun gözlerinde garip bir ışıltı vardı.

— Bu kez, felaket tellalı Japonu gebertmek için kişisel bir nedenim var artık. Kafesi ve fareleri hiçbir zaman unutmayacağım.

— Dört saat içinde Guadalajara'da oluruz, dedi Felipe.

— Bay Tacata'ya çok güzel bir sürprizim olacak, öyle ki, ağzı bir karış açık kalacak. Hele bizi ormanda dolaşıyor sandığı bir anda.

Eski Ford, toprak yolda 100'le gidiyordu. Bir yol panosunun yanından geçtiler. Üzerinde, "Guadalajara, 476 km." yazıyordu.

XII. BÖLÜM

Kent, çok gürültülü ve kalabalıktı. Eski kiliseleri ve yepyeni petrol rafinerisiyle Guadalajara, büyüme dönemindeki bir kentin tüm tersliklerini taşıyordu. Malko ile Felipe pembe taşlardan inşa edilmiş evlere bile bakmadan doğruca havaalanına gittiler. Arabayı park yerine bırakıp uçak saatleri hakkında bilgi almaya koştular. Şans eseri, bir saat sonra Mexico'ya bir uçak vardı. Malko, yanındaki bin dolarla iki bilet aldı ve beklemeye başladılar.

— Niye Mexico'ya dönüyoruz? diye sordu Felipe. Buradaki Emniyet'ten yardım isteyebilirim, istediğimiz her şeyi yaparlar. Bu gece çiftliği basardık.

— Bölgeyi görmediniz mi? Bir kere ellerindeki silahlarla bize çok kayıp verdirirler. Sonra, ormana dalıp elimizden kurtulma şansları var. Belki, bilmediğimiz başka olanaklara da sahipler. Ayrıca orası zengin ve saygın bir kadına ait olan özel bir arazi, bunu da unutmayın.

— Peki ne yapacaksınız?

Malko bakışlarını çevresindeki insanların üzerinde gezdirdi. Canı çok sıkılıyordu.

— C.I.A.'nın emrime verilen "eylem" servisinin imkânlarından yararlanacağım.

Felipe dikkatle dinliyordu.

— Söylesenize Felipe, sizce bu yılan yuvasını tek canlı kalmamacasına ortadan kaldırmanın tek yolu nedir?

Meksikalı güldü ve sağ koluyla havada büyük bir daire çizdi:

— Bir atom bombası ve puf, her şey yok olur.

— Evet, dedi Malko. Tek yol bu.

Malko'nun yüz ifadesini gören Felipe'nin gülüşü donuklaştı.

— Şaka ediyorsunuz, değil mi, Senyor S.A.S.?

— Hayır, şaka etmiyorum, dedi Malko. Bu felaket yuvası çiftliğin üzerine bir atom bombası atacağız. Tacata, fareleri, sinekleri, suç ortakları, hepsi toz haline gelecekler. Belki korkunç bir şey ama bundan sonra olacakların yanında sözü bile edilmez.

Felipe iyice afallamıştı.

— Fakat, fakat Senyor S.A.S.! Elinizde bombardıman uçağı yok ki! Bunlar büyük uçaklardır. Sonra, uluslararası rezaleti düşünün. Burası Meksika; Meksika'dayız biz. Hükümetin iznini almamız gerekir. Koca bir bölgeyi yerle bir edeceksiniz. İmkânsız bu...

— İmkânsız değil, dedi Malko. C.I.A. her şeyi hazırladı. Mexico'da iki motorlu küçük bir sivil uçak beni bekliyor. Görünüşte Amerikalı bir aileye ait bu uçak; diplomatik dokunulmazlığı olan bir aileye... Uçağın pilotu, özel görevler için yetiştirilmiş, hava kuvvetlerinin gözde bir subayı. Yanında, C.I.A.'nın "özel kuvvet" ekibinden üç kişi var; üçü de otomatik silah uzmanı.

— Ya bomba?

— Bomba, göstermelik bir ambarda saklı. Üzerinde bir ayar sistemi var. Aslında gerçek bir atom bombası değil, öyle olsa, Başkan kullanmamıza izin vermezdi, hatta böyle önemli bir iş için bile. Amerikan ordusunun elinde bulunan taktik atom silahlarının en küçüğü bu. Bir kilometre çaplı bir alan içinde kalan her şeyi yok eder, fakat radyoaktivite bırakmaz. Yaydığı sıcaklıkla ne var ne yok, her şeyi eritir. İşte bize gerekli olan da bu.

Felipe şaşkınlıktan allak bullak olmuştu.

— İsterseniz, siz Mexico'da kalabilirsiniz, dedi Malko Fakat, bundan kimseye söz etmeyeceğinize, hatta şeflerinize bile bahsetmeyeceğinize dair bana şeref sözü vermelisiniz.

— Kimseye söz etmem, dedi Felipe. Ayrıca, sizinle gelmek istiyorum. Fakat beni ürkütüyorsunuz, Senyor S.A.S.

***

Yer hostesinin cırtlak sesi yolcuları uçağa çağırıyordu. "Mexicana de Aviacion"un eski bir Convair'ine binip,kalkış sırasında kalitesiz şeker yediler. Uçak yükseldikten sonra Felipe Malko'ya dönerek sordu:

— Yarın mı harekete geçeceksiniz?

— Mümkün olan en kısa zamanda. Tacata'dan önce davranmalıyız; hele, kaçtığımızın farkına vardığı şu sıralarda. Fakat bizi hâlâ ormanda sanıyorsa... 6 Ağustos tarihine saygı gösterecektir.

Convair, Mexico 'yu çevreleyen dağ silsilelerini aşmak için biraz daha yükseldi.

— Uçağınız bu dağları aşacak güçte mi? diye sordu Felipe.

Malko onayladı.

— Rahatlıkla aşar. özel yapım bir uçaktır. Zaten bomba fazla ağır değil... Dört ya da beş kişi rahatlıkla kaldırabiliriz.

Felipe sustu. Malko düşünüyordu. İlk başlarda, General Higgins'in emrine verdiği bombayı kullanmayı hiç aklına getirmemişti. Uçağı Mexico'da bırakmasının nedeni de buydu. Açıkça söylemek gerekirse, Higgins'in bu işi fazla büyüttüğünü sanıyordu. Çiftlik ziyareti fikrini değiştirmişti. Ayrıca, CX3'ün içme suyunun dışında da etkili olabileceğini öğrenmişti...

Bununla birlikte içinde bir eziklik vardı. Kendi kendine bunu itiraf etmekten kaçmıyordu ama, nedeni Christina idi. Hayatını iki kez kurtarmıştı, sonra genç kadını seviyordu ve anlıyordu. Kendisini zehirlemeye kalkanlar onun adamları değildi. Chamalo'nun emriyle hareket eden Mayo kardeşlerdi. Christina'nın görevi, bu harekâta para sağlamak ve paravana olmaktı.

Felipe elini Malko'nun koluna koydu:

— Kemerlerinizi bağlayın, Senyor S.A.S.. İniyoruz.

Gerçekten de Convair alçalmaya başlamıştı.

— Uzun bir gün yaşayacağız, dedi Malko.

— Evet! Tanrı yardımcımız olsun !

Malko göz ucuyla Felipe'ye baktı.

— Söylesenize Felipe, gerçekten dindar bir insan mısınız, yoksa bu bir alışkanlık mı?

Felipe çok şaşırdı.

— Senyor S. A. S., dinle ilgili şeylerle alay edilmez. Zalim bir mesleğin adamı olduğum doğru; fakat annem kutsal şeylere saygılı olmayı öğretti bana. Her zaman da öyle oldum.

Convair yere kondu ve park yerine kadar ilerleyerek durdu.

— Kente inmemize gerek yok, dedi Malko. Buradan elçiliğe telefon edeceğim. Beklerken de tıraş oluruz.

En azından Meksikalı dilenciler kadar pisti ikisi de. Elbiseleri ise lime limeydi. Ormandaki sarmaşıklar yüzlerini gözlerini çizmiş, yorgunluk yüz hatlarını daha da derinleştirmişti.

XIII. BÖLÜM

Uçaktan bakıldığında, ormanın içinde kaybolmuş gibi duran çiftlik, son derece zararsız bir görünümdeydi. Binaların hemen hemen hepsi farkedilebiliyordu. Amerika'ya karşı hazırlanan "Cehennem" harekâtının buradan başlayacağına nasıl inanabilirdi insan? Malko bir iç çekti, insan türü onu hep şaşırtırdı.

— Eh, üzerimize ateş açılmadan şu eğlenceye başlayacak mıyız, başlamayacak mıyız?

Binbaşı Clarke ve yardımcısı sabırsızlanıyordu. Buraya görev yapmaya gelmişlerdi ve bir an önce bunu bitirmek istiyorlardı. Tam bu sırada; Binbaşı Clarke'ı haklı çıkarmak istercesine binaların birinden bir adam çıktı ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Biraz sonra, elinde otomatik silah bulunan bir ikincisi ortaya çıktı. Uçak, aşağıdan açılan ateş fırtınasının ortasında kalmıştı.

Küçük çift motorlu deli gibi sağa sola yalpa yapmaya başladı; pilot mermilerden sakınmaya çalışıyordu. Felipe'nin yüzü bembeyaz oldu; yanlarında taşıdıkları bir atom bombasıyla aşağı çakılmak hiç de iç açıcı bir durum değildi!..

Binbaşı Clarke oturduğu yerden kalkıp bomba kapağını açtı ve bombayı kontrol etti. Yardımcısı binbaşının yaptığı işi gizlemeye çalışıyordu. Çünkü bombanın sırrı hiç kimse tarafından bilinmemeliydi. Bir kilometre çaplı bir alanı yerle bir edecek bomba, tam çiftliğe uygun güçteydi. Çiftlik görünmüyordu şimdi. Uçağın altında sonsuz bir yeşillik uzanıyordu. Çok ilerde, Pasifik Okyanusu'nun parıldayan kıyı şeridi farkediliyordu. Binbaşı Clarke tekrar öne döndü.

— Bombanın patlamasını kaç saniyeye ayarladınız? diye sordu Malko.

— Otuz saniyeye. Azamisi budur. Bu süre içinde iki mil uzaklaşmış olacağız. Bu da bize yeter. Belki biraz sallanırız, o kadar.

— Ya bomba patlamazsa?

— Bu durumda on saniye sonra klasik bir uyarıcı harekete geçer ve bombayı imha eder.

— Harika! İşte, Birleşmiş Milletler'e güzel bir konu. Müttefik ve tarafsız bir ülkeye barış zamanında atom bombası ile saldırmak! Hepimizi insanlık dışı yaratıklar olarak göreceklerinden emin olabilirsiniz.

Beş adam birbirlerine baktılar. Son derece gergindiler. Bombanın atılış nedenini bilen yalnız Malko ile Felipe idi.

— Geri dönüyoruz, diye emretti Malko. Çiftliğin tam üzerinden geçeceksiniz. Yüz metrenin üstüne çıkmayın. Elimizdeki bombanın özelliği bu. Bombayı bıraktıktan sonra tam gaz verip lövyeye asılacaksınız.

— Okey! dedi pilot.

— Bomba bağlantı mekanizmasını açın! emrini verdi Malko.

Clarke'ın yardımcısı bir kol çekti. Uçağın altında açılan bir kapakla birlikte içeri dondurucu bir hava girdi. Anlaşmak için bağırarak konuşmak gerekiyordu. Malko, Clarke'a yaklaştı.

— Siz bombanın başında kalın. Ben öne, sizin yerinize geçiyorum. Elimi indirdiğim an bombayı bırakın.

Clarke başını salladı.

Malko pilotun yerine oturarak sağ kolunu havaya kaldırdı. Çiftlik yaklaşıyordu. Evlerin damları görünmeye başlamıştı bile. Fakat, onlar da uçağı görmüşlerdi; bir dizi ışıklı nokta üzerlerine doğru geldi: İzli mermiler! Yardımcı pilot küfrederek uçağı biraz alçalttı. Çiftlik son hızla yaklaşıyordu. Damlardan birinin üstünde üzerlerine ateş eden bir silah vardı. Malko, içgüdüsel olarak başını omuzlarının arasına çekti. Şu an isabet alsalar, her şey bitmiş olacaktı. Tacata elini kolunu sallaya sallaya gidip intikamını alırdı. Yakalanana kadar da milyonlarca insan ölürdü.

— Sola dön! diye bağırdı Malko.

Altlarında, dar bir patikadan ilerleyen bir araba vardı. Bombayı arabanın üstüne bırakmakta gecikmişlerdi. Aynı anda Malko, Christina'nın üstü açık

beyaz Lincoln'ünü farketti avluda. Genç kadın direksiyondaydı. Uçağı görünce yumruğunu salladı. Yanında iki erkek vardı.

Malko bütün bunları göz açıp kapayıncaya kadar bir zaman içinde gördü. Sağ kolunu indirdi. önce hiçbir şey olmadı. Malko ellerinin üstüne iğne batırılıyormuş gibi bir duygu hissediyordu. Son ana kadar, Christina'nın orada bulunmayacağını umut etmişti hep. Unutulması çok zor olacak bir sahneydi bu; sevdiği kadın ölmek üzereydi.

Korkunç bir gürültü duyuldu. Uçak, dev bir el tarafından itilmiş gibi ileri sıçradı, iki eliyle lövyeye asılan pilot uçağı dengede tutmaya çalışıyordu. Uçağı biraz sola yatırdı. Malko, ormanın içinden yükselen mantar bulutunu gördü.

— Harika, ha!

Clarke neşeyle Malko'nun omuzuna vuruyordu.

Malko cevap vermedi.

— Çiftliğin üzerinden geçin, diye emretti pilota. Korkacak bir şey yok. Bu bombanın radyoaktivitesi yoktur.

Pilot cevap vermedi. Arka tarafta Clarke, ne olur ne olmaz diye radyasyon ölçen Geiger cihazını çalıştırmıştı. Pilot bu kez hızı en alt düzeye düşürdü. Flaplar açık durumda, saatte 200 km. hızla çiftliğin bulunduğu düzlüğe geldiler.

Çiftlikten eser yoktu ortada. 500 metrelik bir çap içinde, grimsi toz öbeklerinden başka bir şey görünmüyordu. Bazı ağaç kökleri yerlerinden çıkmıştı. Bir saniye içinde, Malko siyah bir iskelet farketti; beyaz Lincoln olmalıydı bu. Christina Malko'nun güzelim şatosunu hiç bir zaman göremeyecekti! Ne iğrenç meslek! İçinden ağlamak geliyordu. Dünyadaki tüm dolarları bir araya koysalar, yine de bakır tenli güzel yerlinin yerini tutmazdı.

Tacata, büyük bir ihtimalle, kaçtığına göre kâbus henüz son bulmuş değildi. Sırrı ortaya çıktığı için yapabileceği tek şey vardı: Sınırı geçmek ve saldırmak. Malko pilota döndü:

— Guadalajara'ya dönün. Oradan devam etmek için bir araba buluruz.

Bombanın atılmasıyla birlikte gerginlik de son bulmuştu. Asıl büyük tehlikenin, yani Tacata'nın kurtulduğuna inanan Malko'nun dışında herkes, görevin tam bir başarıyla sonuçlandığını sanıyordu.

Binbaşı Clarke Malko'ya doğru eğildi:

— Tarihi bir an bu. 1945'den bu yana ilk kez askeri amaçla bir atom bombası kullanılıyor.

— Bunda iftihar edecek bir şey yok dedi Malko

***

— Helikopteri nereden bulacağım? Deniz kuvvetlerinden mi isteteceğiz?

General omuz silkti.

— Özel bir Amerikan şirketinin helikopterine el koyduk. Sekiz kişilik bir Sikorski. Alanın dibinde sizi bekliyor. Hemen hareket edin. Ben de bu arada rapor vereceğim.

Zeytin yeşili telefon cihazlarını o zaman farketti Malko. Araba, özel yapımdı. Diplomatik bir Cadillac'a hiç benzemiyordu!..

İstemeyerek yumuşak koltukları bırakıp dışarı çıktı. Felipe ile iki Amerikalı onu bekliyordu.

— Gidiyoruz, dedi. Helikopterle Tacata'yı yakalamamız gerek. Yanında adamları olmalı. Mayolardan ikisi ya da üçü onunla beraberdir. Helikopter bizi bekliyor.

***

On dakika soma, yine ormanın üstünde uçuyorlardı. Malko boş zamanından yararlanıp alpaka takımını fırçalamış, üzerindeki tozu toprağı temizlemişti. Çiftliğin üzerine geldiklerinde görünümün değişmediğini farkettiler. Yalnız son gördükleri toz bulutu şimdi yere çökmüştü.

— Çok yavaş ineceksiniz, diye emretti Malko helikopterin pilotuna. Eğer " s t o p " dersem, hemen yükselin.

Malko, radyoaktivite ölçen bir Geiger cihazıyla inişi kontrol ediyordu. Cihazdan zaman zaman çıtırtıyı andıran sesler geliyordu, fakat gösterge hiçbir zaman tehlikeli radyasyon sınırını aşmadı.

Helikopter müthiş bir toz bulutu kaldırarak yere kondu ve pilot motoru durdurdu. Gitgide yavaşlayarak dönen pervanenin çıkardığı ıslık sesi de kesildiğinde, Malko mutlak sessizliği farketti. Aslında, çevrede yaşayan kuşların ve böceklerin gürültüsünden geçilmezdi. Oysa şimdi, sanki yerin on metre altındaymış gibiydiler.

Hep birlikte aşağı indiler.

— Ne olmuş buraya? diye sordu pilot. Sanki volkanik bir patlamaya uğramış çevre.

— Aşağı yukarı öyle bir şey, dedi Malko.

Çiftliğin binaları olması gereken yığına doğru yürüdü. Ayakta kalabilmiş tek tük duvarlar parlak ince bir zarla kaplanmış gibiydi: Korkunç ısının altında taşlar camlaşmıştı. General Higgins'in içi rahat edebilirdi; Tacata'nın "mikropları" artık yoktu. Bir milyon derece sıcaklığa ne dayanabilirdi ki! Açıklığın öteki tarafında bulunan Lincoln'ün siyah iskeletine gidip bakmayı göze alamadı Malko. Hiçbir şeye rastlamayacağından emindi; her şey erimişti.

Tekrar helikoptere bindiler. Pilot çok meraklanmıştı. Gerçeği anlatacak olsalar, çığlık atarak tabanları yağlardı. Ağaçların tepelerini yalayarak uçmaya başladılar. Böylece, dar toprak yolu daha kolaylıkla izleyebiliyorlardı.

— Paçayı kurtarmış olmalılar, dedi Felipe. Aksi halde arabalarını görürdük.

— Onları ele geçirmek zor olacağa benzer, dedi Malko. Hava kararmadan bulamazsak işimiz daha da güçleşecek.

— Kaldı ki, Mayo kardeşler ülkeyi avuçlarının içi gibi bilirler. Gizlenecekleri yeri önceden saptamışlardır. Aşağı Kaliforniya'ya geçecek olurlarsa, samanlıkta iğne aramaktan beter olur halimiz.

— Şuraya bakın, diye bağırdı pilot.

Ormandan çıkan yol genişleyerek kıvrımlar yapıyor ve kuzeye doğru, sınır yönünde ilerliyordu. Fakat görünürde hiçbir şey yoktu.

— Sınırın uzaklığı nedir? diye sordu Malko.

— Hızlı ve anayoldan gidilirse altı ya da yedi saat sürer. Fakat, gümrüğü geçmeleri zaman alır. Tabii, gümrükten geçerlerse... Bizden dört saat ilerdeler.

Kuzeye ilerledikçe manzara değişiyordu. Ormanın yerini çorak bir arazi almıştı. İrili ufaklı birçok köy geçtiler. Yol hâlâ boştu.

— Yarım saatlik yakıtım kaldı, dedi pilot. Los Mochis'e inmem gerekiyor, yoksa armut gibi düşeriz.

Malko gözlerini kıstı. Yolun sol tarafında, çok ilerlerde bir tepenin ardında kaybolan siyah bir nokta farketmişti.

— Onlar! diye bağırdı pilota. Devam et!

Pilot yavaşça hızlandırdı helikopteri. Şimdi yol boyunca yerden on metre yükseklikte uçuyorlardı. Malko'nun arabanın kaybolduğunu gördüğü noktaya çabuk ulaştılar. Burada yol ikiye ayrılıyordu.

— Sol tarafı izleyin, dedi Malko.

Saptıkları yol, kireçli tepelerin arasında gözden kayboluyordu. Beklemeleri fazla uzun sürmedi. Siyah araba orada, bir ağacın altındaydı. Kapıları açıktı. Helikopter tam üstünde gümbürdeyerek durmaya çalıştı.

— Burada durmayın...

Malko sözünü bitirecek fırsatı bulamadı, önündeki pleksiglas rüzgârlık parçalara ayrılarak uçtu. Malko kendini arkaya attı. Darbenin etkisiyle helikopter sarsıldı. Tacata ile adamları kendilerine tuzak kurmuştu. Arabanın ilerisinde, çalılıkların arasına gizlenmiş olmalıydılar.

Malko'nun burnuna bir borudan yağ fışkırdı. Arkasında bulunan Clarke küfrederek elindeki makineli tüfeğin tetiğine bastı.

— Sıkı tutunun, iniyoruz, diye bağırdı pilot.

İniş çok sert oldu. Malko başını çarptı ve birkaç saniye sersemledi. Omuzlarından çektiklerini hissetti. Kulaklarına çeşitli yönlerden silah sesleri geliyordu. Tam olarak kendini toparladığında, bir çukurda yattığını gördü. Güzelim alpaka takımı yine toz toprak içinde kalmıştı. Hemen yanında, elinde makineli tüfek tutan Clarke hareketsiz ona bakıyordu. Biraz ilerde de elindeki Colt'la yardımcısı vardı.

Clarke ayağa kalktı.

— Herifler kaçtı. İyi atlattılar bizi.

Siyah araba yok olmuştu. Helikopterin hali kötüydü. Yere çarpmanın etkisiyle iniş takımları kırılmış, pervane kanatlarından biri toprağa saplanmıştı. Kısacası, kullanılacak durumda değildi.

— Telsiz çalışıyor mu? diye sordu Malko.

— Paramparça oldu, diye cevap verdi pilot. Savaşa gittiğimizi söyleseydiniz ben de silahımı alırdım.

— Neredeyiz ? diye sordu Clarke.

— En yakın köyün 50 km. civarında, diye karşılık verdi pilot. Koşarak gidilirse iki saat çeker. Tabii, iki saat koşabilirseniz.

— Telsizin tamamen bozulduğundan emin misiniz? diye sordu Felipe.

Alnında kocaman bir şişlik vardı ve elbisesi yırtılmıştı. Dört adam birbirlerine baktılar. Durumları hiç de parlak değildi. İki saat sonra hava kararacak ve Tacata çok uzaklarda olacaktı. Bir mucize gerekiyordu...

— Kaybedilecek zamanımız yok, dedi Malko. Yola koyulalım. Tehlikeyi haber verebileceğimiz bir yere ulaşmak zorundayız.

Sonra, pilota döndü:

— Bizimle yürümek istemiyorsanız burada kalabilirsiniz. Size yardım yollarız.

Amerikalı da zaten pek istekli görünmüyordu. Bütün gece yürümeyi göze alamadığı belliydi.

— Pekâlâ, ben burada kalıyorum, dedi. Avınız hayırlı olsun. Bir dahaki sefere helikopter değil, bir uçankale isteyin. Yaptığınız işe en uygunu odur.

Malko kafilenin önüne düştü. Clarke makineli tüfeğini her an ateş etmeye hazır biçimde tutuyordu. Oysa o sırada Tacata saatte 100 kilometre hızla intikamını almaya gidiyordu.

***

Hava çabuk karardı. Dört adam sessiz sedasız yürümeye devam ediyordu. Felipe'nin dışında diğer üçü yorgun görünüyordu. Malko, kendi kendine küfretti içinden. Cüce Japonun şeytanca oyununu önceden tahmin etmeliydi. Herif yine avantajlı duruma geçmişti.

Saat dokuz. Her şey yolunda giderse gece yarısı ilk köye varacaklar. Gecenin bu saatinde bir Meksika köyüne girmek ne işe yarayacaktı, o da meçhuldü ! Şansları varsa, yollarına eşek sırtında devam ederlerdi.

— Bir araba! diye bağırdı Felipe.

Bir kilometre kadar uzakta onlara doğru yaklaşan farlar vardı.

— Saklanın, dedi Meksikalı. Dört kişi görürse asla durmaz. Ben yolun ortasına çıkacağım. Diğer üçü kendilerini yol kenarındaki hendeğe attılar.

Clarke makineli tüfeğini kurdu:

— Artık yaya devam edecek halim kalmadı benim. Aklı varsa durur.

Felipe yolun tam ortasına çıkmış kollarını sallıyordu. Araba yaklaşmıştı. Bir kamyondu bu. Şoför Felipe'yi farketti. Birkaç kez korna çaldı. Felipe

hiç kımıldamadı, ellerini sallamaya devam etti. Yukardan aşağı doğru inip kalkan kol hareketleri, dünyanın her yerinde olduğu gibi burada da "stop" anlamına geliyordu. Clarke kamyonu makineli tüfeğinin nişangâhından izliyordu... Hani, yüzündeki ifadeyi görecek olsa tam gaz kaçardı adam !

Şoför Felipe'yi ezmemek için son anda frene bastı. Meksikalı hemen direksiyon tarafındaki kapıya tırmandı. Diğerleri de gizlendikleri yerden fırladılar. Bir bağırışmadır koptu: arka tarafta, yüklerin üstünde yirmiye yakın yolcu vardı! Kamyon ileri doğru bir hamle yaptı ve durdu. Şoför mahallinden dev gibi bir gölge çıktı. Çıkarken de çizmesinden bir bıçak çekmişti.

— Hold it!

Clarke İngilizce bağırmıştı. Meksikalı anlamadı ama, göbeğine çevrili makineli tüfeğin namlusunu görünce elindeki bıçağı attı. Kendilerini en azından darağacına gönderteceğini söyleyerek dörtlü gruba küfretmeye başladı. Felipe polis olduğunu söylediği halde diğeri hiç oralı olmadı.... Durumun aydınlığa kavuşması için yarım saate yakın bir zaman geçti. Felipe kamyonu geri çevirmesini söyleyince şoför öfkeyle kendini yere attı ve ancak bedenini çiğneyerek gidebileceklerini bağırdı. Bu sese, arkadaki yolcuların korosu da eklendi. Clarke elindeki silahı tekrar göstermek zorunda kaldı. Silah tehdidi altında şoför arkaya atladı, Felipe de direksiyona geçti. Malko ile Philipps yanına sıkıştılar. Clarke bir aksiliğe meydan vermemek için marşpiyede kaldı. Tuhaf sesler çıkararak yarım tur yapan kamyon kuzeye doğru fırladı.

— Gazla, dedi Malko.

Felipe omuz silkti.

— 100 kilometrenin üstüne çıkarsam bu araba dağılır.

Fakat, 130'a kadar çıktı ve öyle devam etti. Kamyonun sağlam tarafı yoktu. Farlardan biri göğü aydınlatıyordu. Birkaç sarsıntıdan sonra kapı kolu Malko'nun kucağına düştü. Aldı, açık camdan dışarı fırlattı. Arkadan "yolcuların" korku çığlıkları geliyordu. Kapının dışında marşpiyede duran Clarke ise, yüzüne yapışan küçük sinekleri tükürüyordu.

Uykuya gömülmüş birkaç köy geçtiler gürültü içinde. Felipe Los Mochis'e kadar gitmek niyetindeydi. Bir araç bulabilecekleri büyükçe bir kasabaydı Los Mochis. Oraya tam gece yarısı vardılar. Kamyonun gelişi kasaba meydanında olay oldu. Bir dakika içinde çevrelerini elliye yakın

meraklı sardı. Yolcular ağlaşıp bağırıyorlardı. Bir kadın Clarke'ın burnunun dibine sokulup bağıra çağıra bir şeyler anlattı. Karışık sözlerinden, delice yolculuk sırasında kocasının kamyondan düştüğü anlaşılıyordu...

Clarke, Amerikan hükümetinin bu kaybı karşılayacağını söyledi. Yorgunluktan bitkindi ve tartışacak hiç hali yoktu. Kamyon şoförü aracının kaputuna sarılmış, anasıyla karşılaşmış gibi durmadan öpüyordu. Elindeki tüm varı yoğu buydu; kısacası ekmek teknesiydi. Sonunda yere diz çöküp Tanrı'ya şükretti.

Felipe ortadan yok olmuştu. Biraz sonra, uykulu bir adamla geri döndü: oranın taksi şoförüydü. 1000 pezoya kendilerini sınıra, yani Mexicali'ye götürecekti. Acele ettikleri takdirde, sabaha karşı orada olabilirlerdi. Gitti, eski bir Pontiac'la geri döndü. Hemen arabaya atladılar. Kasaba çıkışındaki benzinci hâlâ açıktı. Felipe aşağı indi, benzinciyle konuşup geri döndü:

— Siyah araba üç saat kadar önce geçmiş. İçinde en az üç kişi varmış. Kuzeye gidiyorlarmış.

— Güzel. Haydi gidiyoruz!

***

İlk kilometreler çok korkunç geçti. Hâlâ uyumakta olan Meksikalı şoför yolda sağa sola geziyordu. Bir kamyonu ve yolda dolaşan bir ineği sıyırarak geçtiler. Her on kilometrede bir Felipe,uyumaması için adamı dirseğiyle dürtüyordu. Arkada iki Amerikalının arasına sıkışmış bulunan Malko uyumaya çalışıyordu; ama hemen hemen imkânsızdı bu. Dağılmak üzere

olan bir Meksika taksisinin içinde zırdeli bir Japonu kovalamak, meslek yaşamında karşılaştığı en büyük güçlüklerden biriydi.

Birden, şoför ani bir fren yaptı. Araba savruldu. Malko, Clarke'ın 100 kiloluk ağırlığını karnında hissetti. Adam virajlardan birini farketmemiş ve dosdoğru bir tarlaya girmişti. Neyse ki yol kenarında hendek filan yoktu. Bu kez, direksiyona Felipe geçti ve Malko da gözlerini huzurla kapayabildi.

Clarke'ın kendisini sarsmasıyla uyandı. Ağzının içi zehir gibiydi...

— Kalk! Herifler önümüzde, diye fısıldıyordu Amerikalı.

Malko'nun gözleri iri iri açıldı. Yolun alt tarafında durmuşlardı. Siyah araba elli metre önlerinde, bir ağacın altındaydı. Ortalık aydınlanmaya başlamıştı; fakat camları saran buğu arabanın içini görmelerini engelliyordu. Felipe, Clarke ve Philipps silahları ellerinde ağaçların arkasına sindiler.

Arabanın içindekiler ya uyuyorlardı ya da kaçmışlardı. Malko, on metre kadar yaklaştı. Bombadan kurtulan araba buydu. Olağanüstü belleği arabanın fotoğrafını çekmiş gibiydi.

Clarke Malko'nun yanına yaklaştı:

— Tepelerine bir el bombası atalım mı?

— Bana kalırsa kaçtı bunlar, dedi Malko. Havaya ateş et, bir görelim. Nasıl olsa kıstırdık onları.

— Şimdi anlarız.

Clarke ayağa kalkıp arabaya doğru ilerledi. Hiçbir hareket olmadı. Aniden arka kapıyı açtı.

— Kimse yok! diye bağırdı.

Diğerleri de geldiler. Araba boştu; daha doğrusu boş sayılırdı. Çünkü ön koltukta iki ceset yatıyordu. Malko eğildi, cesetlerden birini çevirdi. Mayo kardeşlerden biri sanıyordu, aldandı. Bıyıklı genç bir Meksikalıydı. Kalp hizasından, sırtından bıçaklanmıştı. Clarke diğer cesedi dışarı çekip yere uzattı. O da sırtından bıçaklanmıştı. İşin tuhaf yanı, her iki cesedin üstünde sadece atlet, don ve çorap vardı...

Malko adamlara bakıyordu. Bu cinayetin nedeni ne olabilirdi? Bu gösteriye ne gerek vardı? Direksiyona geçip arabayı çalıştırmaya karar verdi. Kontak anahtarı üstündeydi. Motor bir iki tısladı, durdu. Benzin yoktu.

Tacata ile Mayoların arabayı neden terkettikleri anlaşılmıştı. Elbiselere gelince, radyasyon bulaşmıştır diye korkup çıkarmış olmalıydılar. Tacata bir bilim adamıydı ve patlamanın bir atom bombasına ait olduğunu anlamıştı.

Arabanın içini araştıran Malko, arka tarafta yarısı boşalmış bir Cornflakes kutusu buldu: Tacata yiyeceğini unutmuştu... Zayıf midesi ancak bunu kabul ediyordu.

— Gidelim, dedi Malko. Sınıra varmadan onları yakalamalıyız.

Hep birlikte arabaya atladılar, Felipe direksiyona geçti. Şoför hâlâ uyukluyordu.

***

Gün ağarmış, güneş doğmuştu. Yol üstündeki araçların sayısı artmaya başlamıştı. Malko çenesini yokladı. Tıraşlı gezmekten nefret ederdi. Birden paniğe kapıldı. Saatte en az 200 kilometre yapmaları gerekiyordu; kovaladıkları zırdeli üç saat öndeydi ve bu üç saatlik avantajla büyük felaketlere yol açabilirdi. San Diego ya da Los Angeles gibi büyük bir kente saldıracak olsa, binlerce ölü demekti bu. Ve şu anda, deli Japonun hangi arabada olduğunu bile bilmiyorlardı.

Mexicali'ye ulaştıklarında, kasaba hâlâ ıssızdı. Açık olan tek yer, gümrüktü. Clarke ile Malko gümrük binasına gittiler. Uyuklayan gümrük memuruna Clarke'ın polis olduğunu ve telefon etmek istediğini anlatmak on dakikalarını aldı. Santral, Amerikan sınırındaki Mexicali'nin ikiz kasabası El Centro'ya bağladı onları. Ahizeyi Clarke aldı. Nöbet birliğinden bir yüzbaşı istedi, kendini tanıttı ve kim olduğunu anlatmaya başladı.

Yüzbaşı kulak asmadı.

— Yüzbaşı, diye bağırdı Clarke, mesleğinin geri kalan günlerini kışlayı süpürmekle geçirmek istemiyorsan dediğimi yapmanı tavsiye ederim. Derhal F.B.I.'ya ve devlet polisine emir verip sana tarif ettiğim adamları aramalarını söyleyeceksin. Şimdi Meksika sınırındaki bütün giriş kapılarını kapat.

— Delirmişsiniz siz! diye cevap verdi yüzbaşı. Bu tarafa çalışmaya geçen beş bin kişiden haberiniz yok mu sizin? Her sabah beş bin kişi geçer bu kapılardan. Girişi kapattım mı, isyan çıkar.

— Vız gelir bana! diye kükredi Clarke. Şu anda Birleşik Devletler'i tehdit eden üç kişi sınırı geçmeyi denemek üzere. Ne pahasına olursa olsun bu adamlar yakalanacak.

Ardından Tacata ile Mayo kardeşleri tarif etti. Hemen araması için San Diego'dan bir telefon numarası verdi. Böylelikle kendi kimliğini de kontrol etmiş olacaktı.

— Üç karış boyunda ve sapsarı bir Japonu farketmek herhalde zor olmaz, dedi ve telefonu kapadı.

Gümrük binasından çıktığında tamamen uyanmıştı. Felipe ise direksiyonda onları bekliyordu.

— Sınır polisine gidelim, dedi Malko. Daha kolaylıkla araba buluruz.

İki sınırı ayıran "Tarafsız bölge sahası"na girdiler. Birkaç kapalı motel ve kırık dökük dükkândan başka bir şey yoktu. Birden, bir binanın önünde park etmiş bir araba gördüler. Arkasında yüksek bir anten, üstünde de iki büyük lamba vardı.

— Bir polis arabası, dedi Felipe. Bize yardımcı olabilirler.

Korna çalarak arabanın yanına park etti. Gerçekten de arabanın ön kapısında bir arma ve yaldızlı bir yazı vardı: " Policia Federale", ön koltukta mavi giysili ve şapkalı iki polis oturuyordu. Gelenleri görünce dışarı çıkıp Malko'nun arabasına yaklaştılar.

Polislerden biri arka kapıyı açtı. Malko başını kaldırdı.

Üzerine çevrili Colt'un namlusu arkasında Mayo kardeşlerden biri yüzüne bakıyordu. Aynı anda, diğer kapıyı açan ikinci Mayo, Felipe ile Clarke'ı hareketsiz kıldı.

— Selam, dedi birinci Mayo. Sizi bekliyorduk. Bizim iskeleye yanaştığınıza sevindik.

— Siyah arabada bıçaklanmış iki polisi öldüren sizdiniz, değil mi? diye sordu Malko.

— Elbette. Şimdi de sıra sizde. Ama önce bize yardımcı olacaksınız...

Malko'ya doğru eğildi ve tabancasının kabzasıyla şakağına vurdu.

— Sersem herif! Kardeşlerim beyaz arabadaydı. Hiçbiri kurtulamadı. Bunun için seni paramparça edeceğim...

Malko kafatasının çatladığını sandı. Fakat hiç sesini çıkarmadı. Felipe olayı görmüştü.

— Sabır ya Tanrım! dedi alçak sesle.

Ve elini tabancasına attı. Mayo hareketini farketmişti; var gücüyle ensesine vurdu. Meksikalı külçe gibi direksiyonun üzerine düştü.

— Hemen gebermek istemiyorsanız sakin olun. Şimdi, aşağı inin.

Felipe hariç diğerleri emre uydular. Mayolardan biri silahını aldı, polis arabasının içine attı.

— Hepinize ihtiyacımız yok, dedi haince.

Taksi şoförü şaşkın şaşkın bakınıyordu. Neyin ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadı. Arkasına dolanan Mayo tabancasının kabzasını hızla kafasına indirdi. Kemiklerin çatırtısı duyuldu. Adam çuval gibi yere yığıldı. Geri dönen Mayo aynı şekilde Philipps'e de vurdu. Sonra da yere yıkılan Philipps'in suratına bir tekme attı. Tüm kasları gerilen Clarke saldırmaya hazırlanıyordu. Mayolardan biri zalimce gülerek tabancasının horozunu kaldırdı:

— Haydi, saldır. Böylelikle seni taşımaktan kurtulmuş oluruz.

Clarke yere tükürdü:

— Başaramayacaksınız. Bir saat sonra Birleşik Devletler'in ordusu ve tüm polisi peşinize düşmüş olacak. Dünya turu da yapsanız, eninde sonunda yakayı ele vereceksiniz.

— Yine de intikamımızı alacak zamanımız olacak, dedi ince bir ses Clarke'ın arkasından, Ama sizler bunu göremeyeceksiniz.

Yoshico Tacata'nın polis arabasından çıkışını hiçbiri farkedememişti. Üzerine geçirdiği bol pardesünün içinde çok daha ufak görünüyordu. Sarı yüzü yorgunluktan griye dönmüştü. Fakat çipil kara gözlerinde hâlâ kötülük parıltısı vardı.

Grubun çevresini dolanarak geldi, Malko'nun önünde durdu:

— Çalışmalarımın hepsini yerle bir ettiniz. Fakat Amerikalı dostlarınızın bana vermek enayiliğini gösterdiği güzel hediye hâlâ bende. Ben de kendilerine bu hediyenin karşılığını vereceğim... Sizin sayenizde!

Malko'nun başı bağıramayacak kadar ağrıyordu, zar zor konuşabildi:

— Yine de yok yere binlerce insanı öldüremezsiniz.

— Yok yere mi? Yok yere olur mu?.. Sizin havacılarınız Hiroşima'daki kardeşlerime acıdılar mı? Kendinizi yeryüzünün en güçlü kişileri sanıyorsunuz. Size göre Japonya diye bir ülke yok bu dünyada... Ama, varolduğunu göreceksiniz, bayım! Amerikalılara bunu ispat edeceğim. Fazla konuştuk, zaman kaybediyoruz.

Arkasını dönüp polis arabasına bindi. Bu sırada bir motor gürültüsü Malko'nun aklını başına getirdi. Bir kamyon yaklaşıyordu. Son şansları buydu. Kamyon bulundukları hizaya geldiğinde, Malko İspanyolca olarak avazı çıktığı kadar bağırdı:

— İmdat! Yardım edin bize! Bunlar hayduttur.

Mayolar gülmekten kırıldılar ve neşeli bir tavırla kamyon şoförüne el salladılar. Malko sustu. Ortada bir gerçek vardı. Üniformalı polislerin haydutları ayaküstü sorguya çekmelerinden daha doğal ne olabilirdi?..

Kamyon uzaklaştıktan sonra Mayolardan biri polis arabasına gidip bir şişe viski aldı. Kapağını açtı ve viskiyi sırayla Malko'nun, Felipe'nin ve Clarke'ın üstüne döktü. Sonra boş şişeyi fırlattı.

— İşte size üç sarhoş, diyerek tutsaklara döndü ve devam etti:

— Bundan yararlanmaya bakın, çünkü aldığınız son duş olacak bu.

Felipe'yi tutup polis arabasına sürükledi, içeri tıkmadan önce tabancayla bir kez daha ensesine vurdu ve arka koltuğa uzattı.

— Sıra sende sersem, dedi Malko'ya.

Avusturyalı silahın kabzasından kendini koruyacak zamanı bulamadı. Başında bir sızı hissetti ve yıkıldı.

***

Üç dakika sonra polis arabası hareket etti. Taksi şoförü ile Phillipps'in cesedini Pontiac'ın bagajında bırakmışlardı. Malko, Felipe ve Clarke arka koltuğa istif edilmişlerdi. Yere yatmış olan Tacata, baygın üç adam sayesinde iyi bir biçimde gizleniyordu. Kravatları gevşetilmiş üç adam, bir eğlence gecesinin sabahında yakalanmış saldırgan üç sarhoştu. Beş metreden viski kokuyordu üçü de.

Arabayı kullanan Mayo:

— Sınır karşımızda, dedi.

— Canavar düdüğünü çal, dedi diğeri.

Yol kapalıydı. Meksikalı bir memur yaklaşan arabayı seyrediyordu. İki yüz metre ötede ise, üzerinde yıldızlı bayrağı dalgalanan Amerikan kontrol noktası görünüyordu.

XIV. BÖLÜM

Arkaya atılmış şapkası, kalçasında sallanan Colt'uyla Chico Mayo polis arabasından indi. Meksikalı gümrükçü tembel bir hareketle el salladı.

— İçerde kimse var mı? diye sordu Mayo.

Diğeri evet anlamına eliyle binayı işaret etti. Mayo içeri girdi, loşluğa alışmak için gözlerini kıstı. Bir başçavuş, ayaklarını masaya dayamış gazete okuyordu. Polisi görünce gülümsedi.

— Oiga hombre! Bu sabah erkencisiniz! Ne gibi bir yardımda bulunabilirim?

Mayo çenesini ovuşturdu.

— Küçük bir sorun var. Körkütük sarhoş olmuş üç gringo yakaladık. Turizmi baltalar diye herifleri deliğe tıkmak istemedim. Amerikan kontrol noktasına teslim etmeyi uygun gördüm. Onlar ne isterlerse yapsınlar. Tabii, bir Policia Federale arabasıyla tarafsız bölgeyi geçmem kanunsuz bir şey, ama...

Başçavuş önemsemez bir tavırla kolunu salladı.

— Hiç önemli değil, hombre. Policia Federaleye kapılarımız her zaman açık. Dönüşte gelin kahve içelim.

Mayo teşekkür etti. Başçavuş gırtlağını patlatırcasına bağırdı:

— Diego! Senyor polisin geçmesi için yolu aç !

— Gringoları görmek istemiyor musunuz?

— Sağol. Hayatım sarhoşlarla uğraşmakla geçti. Hepsi birbirine benzer.

Mayo dışarı çıktı ve sakin bir tavırla arabaya bindi. Eğer karşı taraftaki kontrol noktasından gözleniyorlarsa, kendilerini devriye polisi sanmışlardı. Şimdi işin en güç yanı başlıyordu... İki nokta arasında iki yüz metre mesafe vardı. Araba bu mesafeyi ağır ağır katetti. Yaklaştıklarında Mayonun kalbi atmaya başladı. Tahta engelin önünde, yerde, araba lastiklerini patlatmaya yarayan demir çivili bir engel bulunuyordu. Ahşap binanın önünde ise bir "Highway Patrol" arabası park edilmişti.

Mayo kısa bir canavar düdüğü çaldı ve dikenli engelin hemen berisine, Amerikan polis arabasının yanına yanaştı... Buradan kolaylıkla kurtulmaları milyonda bir şanstı... Arkada, örtülerin altına gizlenmiş olan Tacata, makineli tüfeğini kurdu.

Barakadan suratı asık, uzun boylu biri çıktı. Polis arabasını farkedince geldi, sol ön kapının yanında durdu.

— Selam. Ne oluyor? Sınırı geçmek isteyen o üç herifi mi arıyorsunuz siz de?

Mayo sırtından soğuk terlerin boşandığını hissetti.

— Hangi heriflerden söz ediyorsunuz?

Amerikalı omuz silkti.

— Bilmiyorum. Tarifleri var. Bir Japonla iki Meksikalı. Görüldükleri anda üzerlerine ateş etme emri aldık. Sınır kapılarının hepsi kapalı, önemli bir olay olmalı, çünkü F.B.I. işe el koydu.

Mayo gülümsemeye çalıştı.

— Onları yakalayıp size getirmeyi çok isterdim. Fakat yanımdakiler o kadar hoşunuza gitmeyecek. "Cantina de Perdido" barında gürültü çıkaran üç sarhoş yakaladık. Hapishane dolu ve bunlar da kibar insanlara benziyorlar. Bu durumda onları size getirdik, bakın.

Amerikalı arka kapıyı açıp Clarke'ın üstüne eğildi, sonra yüzünü buruşturarak geri çekildi.

— Olamaz! Sanki viski banyosu yapmış bunlar.

— Ben de öyle dedim, diye onayladı Mayo. Şimdi de bunlardan kurtulmak istiyorum. Eğer bu üçünü El Centro hapishanesine kadar götürebilirsem, rapor bile tutmayacağım.

Diğeri bir göz kırptı.

— Gerek yok zaten.

Sonra, polis arabasına döndü:

— Hey çavuş, gelip şuraya baksanıza.

Direksiyondaki polis doğruldu ve arabadan çıktı. Tabancasının kılıfı Kaliforniya polisinin hoşlandığı gibi ayna parçalarıyla süslüydü... Tiksintiyle Mayoya baktı. Meksikalıları sevmediği belliydi.

— Ne var?

— Meslektaşın sana hediye getirmiş. Viskiyi fazla kaçırmış üç Amerikalı...

Çavuş biraz daha yaklaştı.

— Ee? Ne olmuş?

— Onları senin arabana almak lazım.

— Arabama alamam. Koltukları kirletirler. Açın kapıyı, yere bırakın.

Mayo işe karışmak gereğini duydu. Hemen çavuşa döndü:

— Burada fazla kalmak istemiyorum. Biliyorsunuz, yasal bir durum değil.

— Okey, dedi çavuş. Sizi yüklerinizden kurtaracağız.

Sonra, arabasındaki diğer polise bağırdı:

— Hey! Gel de biraz yardım et.

Mayo, eli tabancasının kabzasında bekliyordu. Kardeşiyle göz göze geldi. Polis arabasının telsizinden sesler duyuluyordu. Ne olursa olsun, alarm vermelerini önlemeleri gerekiyordu. Aceleci bir tavırla aşağı inip "Highway Patrol "ün arabasına gitti, kolunu pencereye yasladı:

— Yardıma geliyor musunuz? dedi telsizi dinleyen polise.

Polis sakin bir tavırla arabadan çıktı. Diğerinden daha iriyarı idi. Mayo hemen bir hesap yaptı: polislerden ikisi çantada keklikti; içerde de bir ya da iki kişi daha olabilirdi. İriyarı polisin önüne geçmesini bekledi. Sonra tabancasını çekip böbreklerine nişan aldı. Tetiğe bastığı anda ilk polis durumu farketti. Fakat geç kalmıştı; diğer Mayo da tetiğe bastı. Ellerini karnına götüren çavuşun, şapkası bir yana kendi bir yana savruldu. Diğeri yıldırım çarpmış gibi elini silahına attı, fakat çekemeden yere düştü.

— Hey! diye bağırdı, sizler...

Mayoların silahları aynı anda patladı. Amerikalının gömleğinin üstünde kan lekeleri belirdi; sallandı ve tozların içine yuvarlandı.

Güneş yükseliyordu. O sırada ahşap binanın kapısında biri belirdi. Üzerinde bir pantolon ve yelek vardı. Elindeki makineli tüfeğin tetiğine basacak zaman bulamadı. Yoshico Tacata saklandığı yerden çıkmış, şeytan gibi adamı taramıştı. Adam ikiye bölünmüş gibi yuvarlandı. İçerden gürültüler ve bağrışmalar duyuldu.

— Tüyelim, dedi Mayo.

Tacata bulunduğu yerde sıçrayarak silahını sallıyordu. Yerde titremekte olan çavuşa bir tekme attı.

Mayo kardeşlerden biri Amerikalıların arabasına giderek telsize iki el ateş etti. Sonra kaputu açarak distribütörün kablolarını kopardı. Kardeşiyle Tacata arabaya çoktan binmişlerdi.

Japon kapıyı gözlüyordu.

— Çabuk ol! diye bağırdı.

Meksika tarafından bir araba geliyordu. Üç dakika sonra orada olacaktı ve içindekiler cesetleri farkedecekti...

Mayo direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Patinajla kaldırdığı toz bulutu içinde Policia Federale'nin arabası, şaşkınlıktan bakakalan Bili Nordby'nin garajı önünden geçti. Meksika polisine ait bir arabanın Amerikan topraklarına girdiği o güne kadar görülmemişti.

99 no'lu yol bomboştu, ön tarafa oturmuş olan Tacata:

— El Centro'ya kadar gidelim, dedi. Oradan San Diego'ya gitmek için 80 no'lu yola saparız.

Diğer Mayo homurdandı:

— Beş dakika sonra bütün aynasızlar peşimize takılır. Helikopterleri ve uçakları hesaba katmazsak tabii... önce bu arabadan kurtulmamız gerek.

— El Centro'da bir başka araba buluruz, dedi. Tacata. Orası büyük bir kasabadır.

— Ya bu üç gringo? Onları ne yapacağız?

Japon şeytanca gülümsedi:

— İçlerinden ikisini yanımızda bulunduracağız.! Bize zararları dokunamayacağı gibi faydaları da olur. C.I.A.'lı saygın dostumuza gelince,

onunla ben ilgileneceğim.

Cüce Japon oturduğu koltuğun altından bir çanta çıkarıp açtı. Ucunda tahta bir sap bulunan uzun bir iğne çıkardı. Sonra, iğneyi bir ilaç şişesini soktu.

— Kurnaz casusumuz birkaç dakika korkunç acı çekecek.

— Nedir o? diye sordu, Mayo.

— Bana ait bir karışım. Bir doktor çıkıp anında tedavi etmeye kalksa bile, yine de kurtaramaz kurbanı.

Arka koltukta kendilerine gelmiş üç adam faltaşı gibi açılmış gözlerle Japonun şırıngaya ilaç çekişini izliyorlardı. Malko'yu buz gibi bir korku sardı, ölümden korktuğu yoktu, onu ürküten hastalıktı.

Bir şeyler söylemek istedi, fakat dili kupkuruydu...

Clarke kekeledi:

— Delisiniz siz...

Araba boş yolda son hızla ilerliyordu. Mayo yavaşladı biraz. Tacata, şırıngası elinde arkaya döndü:

— Sayonara, Senyor S. A. S... ölmeniz bir yana, göreviniz de yarım kalacak. Aslında size, şerefli bir son hazırlamakla hizmet etmiş oluyorum.

Cüce Japon kolunu uzattı. İğne Malko'nun elinden beş santim uzaklıktaydı. Koltuğa gömülmek istercesine tüm bedeninin kasıldığını hissetti. Hemen yanı başında Felipe "Sen bizi koru Tanrım" diyordu. Sözünü bitirdiği anda da ok gibi yerinden fırladı. Nasıl olduysa, iplerinden kurtulmayı başarmıştı. Japonu dikkate almadan Mayo'nun omuzundan direksiyona sarıldı. Korkunç bir gücü vardı. Mayo'nun karşı koymasına rağmen araba sağa sola savrulmaya başladı.

Tacata öfkeyle bir çığlık atarak iğneyi Felipe' nin bileğine sapladı. Darbenin etkisiyle iğne kırıldı. Meksikalı boğuk bir ses çıkararak elinin tersini var gücüyle Japonun suratına indirdi ve tekrar direksiyona sarılarak arabayı yolun dışına çevirdi.

— Gebert şunu! diye bağırdı Mayo.

Kardeşi rastgele ateş etti. Kurşun hedefini bulmadı; Clarke koluna vurarak namlunun yönünü değiştirmişti. Araba barut kokusuyla doldu.

Felipe'nin yüzü kül rengi olmuştu: Japonun zehiri etkisini göstermeye başlıyordu. Buna rağmen Felipe direksiyonu bırakmadı, iri bir ağaç son hızla üzerlerine doğru yaklaşıyordu. Hiçbir şey yapamayacağını anlayan Mayo frene basmaya karar verdi, fakat geç kalmıştı. Arabanın burnu ağaca vurmadan önce Felipe başını Malko'ya çevirerek mırıldandı:

—Adios Senyor S.A.S.. Vaya con Dios*. Benim için dua edin.

** Tanrı sizinle beraber olsun.*

Koca araba ağacı devirip yola fırladı ve korkunç gürültüler içinde ters döndü, iki takla attı, kapılar açıldı ve bir anda parlayan korkunç bir alev tüm arabayı sardı. Parçalanan saçlara sıkışmış olan Malko ürküntü içinde yanık kauçuk kokusunu duydu. Diri diri yanacaktı. Bayıldı.

***

Joe Pasternak on yedi yıldır Greyhound Şirketi'nin şoförüydü. Soğuk hava tertibatlı büyük otobüsünü haftada iki kez Kaliforniya steplerinden geçirerek San Francisco ile El Centro arasında gider gelirdi. O güne dek hiç kaza yapmadığı için,şirket kendisini batının en iyi şoförü olarak kabul ederdi.

Birden, önündeki arabayı farketti; telsiz antenlerinden ve üstündeki lambalardan polislere ait olduğu anlaşılan arabayı. Adam gibi yolun sağından gideceğine, zig zağlar çizerek üstüne doğru geliyordu. Çarpışmalarına ramak kala, araba yoldan çıkarak bir ağaca bindirdi ve takla atarak yuvarlandı. Joe, yapılması gerekeni yaptı. Otobüsünü yolun kenarına çekti. Motoru kapatacağı anda, dikiz aynasında korkunç alevleri gördü.

— Aman Tanrım! diye mırıldandı.

Yangın söndürücüsünü kaptığı gibi aşağı atladı.

Bir yandan da yolculara bağırıyordu:

— Gelin, yardım edin !

Alevlerle çevrili arabanın yanına vardığında içerden iki kişi çıkmaya çalışıyordu. Hemen onlara yardım etti. İçlerinden birisi polis üniforması taşıyordu.

— İçerde başkaları da var mı? diye sordu.

Şaşkına dönmüş adamlardan hiçbir cevap alamadı. Ufak tefek olanı hemen arka bagaja koştu. Joe, adamın yangın söndürme cihazını aradığını sandı. Fakat cüceyi andırır adam madeni bir valiz çıkardı bagajdan ve polisle birlikte koşarak uzaklaştı.

Joe ne olup bittiğine akıl erdirmekten vazgeçip yangın köpüğünü arka koltuğa tuttu. Otobüsten üç kişi yardıma gelmişti. Köpük sayesinde alevleri birkaç saniye içinde bastırmış olmaları arka koltuktaki üç kişiyi dışarı çekmelerine yetti.

Şoför hiç kımıldamıyordu. Alevler birden arttı. Joe ve diğerleri mecburen geri çekildiler. Yangını bir kenara bırakarak üç yaralıya döndüler.

— Vay canına! dedi Joe.

Yerde yatanlardan ikisinin bağlı olduğunu farketmişti. Üçüncüsü göz kapaklarını aralayarak İspanyolca olarak anlayamadığı kelimeler söyledi. Ne olup bittiğini anlamak için az önce arabadan uzaklaşmış olan polisle kısa boylu adamı aradı bakışlarıyla.

Yolun kenarında, otobüsün yanında duruyorlardı. Polisin şapkası yoktu başında. Joe gülümseyerek onlara doğru ilerledi ve birdenbire dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Bakışları polisin yanında duran kısa boylu adama takılmıştı. Bir anda, polisin bir saat kadar önce radyolardan yaptığı duyuruyu hatırladı: "Gizlice sınırı geçmeye çalışan üç kişiye dikkat edin... içlerinden biri, çok kısa boylu bir Japondur... Üçü de tehlikelidir.

— Hey, siz ! diye bağıracak oldu Joe...

Japon, şoförün aklından geçenleri okumuş gibi yanındaki polisi dürttü. Aynı anda polisin elinde bir tabanca belirdi...

Joe savaş görmüş biriydi. Kurşun, başının bir saniye önce durduğu yerden ıslık çalarak geçtiğinde kendini çoktan yere atmıştı.

Bu sırada başka bir araba göründü. Kazayı farkeden sürücü frene basıp durdu. Polis üniformalı olan, adamı oturduğu yerden dışarı çekip

direksiyona geçti. Bu arada Japon da diğer kapıdan arabaya atlamıştı. Araba son hızla El Centro yönüne hareket etti.

Joe bulunduğu yerden doğruldu, üstünü başını silkeledi. Kazazedelerin oluşturduğu grup hep bir ağızdan bağırdı:

— Allah kahretsin! izleyin şunları, kaçırmayın!

Yangından kurtulanlardan sarışın olanı yerde yatan yaralının başını tutuyordu. Felipe ölmek üzereydi. Yüzü gri bir renk almıştı. Duyduğu acıyı bastırmak için dudaklarını kan çıkartana dek ısırıyordu. Malko üzerine eğildi.

Meksikalı mırıldandı:

— İyi şanslar, Senyor S.A.S! Benimle vakit kaybetmeyin. Hiç kimsenin yenemediği ölüme mağlup olmak üzereyim. Adios! O namussuz Japonu yakalayıp gebertin...

Bir an sustu, sonra devam etti:

— Bu işi bitirdikten sonra, eğer vaktiniz olursa, ruhuma bir dua okutun.

Titredi ve kasılıp öylece kaldı.

— Allah kahretsin, allah kahretsin böyle işi! diye mırıldandı Malko.

Toparlanıp ayağa kalktığında, çok eski bir dostunu kaybetmiş gibi içinde bir boşluk duyduğunu farketti. Durumu Joe ile yolculara anlatan Clarke'ın yanına gitti.

— Haydi gidiyoruz.

— İyi ama, neyle?

— Otobüsle.

Joe Pasternak'ın yüzü aydınlandı.

— Namussuzlar! Onlara bir Greyhound otobüsünün ne olduğunu gösterelim.

***

Takip başlamıştı. Otobüs kalktıktan az sonra saatte 120 kilometre hıza ulaştı. Devamlı korna çalarak üç köy geçtiler, Salt Lake Palisades durağında yavaşlamadılar bile. Şirket kurulduğundan bu yana ilk kez olarak, bir otobüsün durağı Ferrari süratiyle geçişine tanık olunuyordu.

Joe birkaç arabayı solladı. Oldukça hızlı giden arabaların arkasına korna çalarak sokuluyor, korkudan şaşıran sürücüleri yolun dışına attıktan sonra daha da gazlıyordu.

Cusco şerifinin arabasının önünden yıldırım gibi geçtiler. Fakat, çalınan Lincoln hâlâ görünürlerde yoktu. El Centro'nun ilk benzincileri fark edilmeye başlamıştı. Peşine takılmış üç polis aracına aldırmaksızın son virajı 120 kilometre hızla iki tekerlek üzerinde alan otobüs, durakta kendisini bekleyen yolcuları korna çalarak kaçırttıktan sonra geldi, şerifin bürosu önünde lastikleri öttürerek fren yapıp durdu.

— İşte bu kadar, dedi Joe. Herifleri yakalayamadık ama, elimizden geleni de yaptık.

Malko ile Clarke arabadan atlayıp şerifin bürosuna daldılar. Yoshico Tacata'yı durdurmak için fazla zamanları kalmamıştı.

XV. BÖLÜM

Helikopter San Diego körfezinin üstünde homurdanarak uçuyordu. Güneş pleksiglas rüzgârlığını kızdırmıştı. Aşağıda, sağa sola dağılmış yelkenliler oyuncakları hatırlatıyordu. Askeri alana demirlemiş birkaç büyük savaş gemisi, koyu gri birer leke gibiydiler. San Diego, Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin batı sahilindeki en önemli üslerinden biriydi. Bu görünüm insanda yüzme isteği uyandırıyordu. Oysa, helikopterin dört yolcusu tatili düşünecek durumda değildi.

Vücudunun hemen her yeri ağrıyan Malko, gözlerini açık tutabilmek için tüm gücünü harcıyordu. Yetmiş iki saattir gözüne uyku girmemişti. Fakat şu an önüne dünyayı serseler, Tacata ile Mayoyu izlemekten vazgeçmezdi. Zaten istese de kendisinden son bir gayret göstermesini rica edeceklerdi. Çünkü, arananları tanıyabilecek ender kişilerden biriydi.

Arkasında, sadece isimlerini bildiği iki kişi vardı: Robert ile Steve.

İki keskin nişancı.

Teksas'taki San Antonio Casusluk Okulu'ndan gelmişlerdi. Casusluk adı, aslında paravana bir kelimeydi. Orada kendilerine her türlü şartlarda, çeşitli biçimlerde adam öldürmeyi öğretirlerdi. İkisinin de gözleri maviydi. Steve'in gri saçları kısa kesilmişti. Robert, yumuşak bakışlı sarışın bir tipti. İkisinin de fazla konuşmaktan hoşlanmadığı belliydi. Yanlarında küçük bir çanta getirmişlerdi. İçinde, normal ve kızılötesi dürbünlü, susturuculu iki tüfek vardı. Bunlarla bir insanı gece ya da gündüz iki yüz metreden rahatlıkla vurabilirlerdi.

Malko'ya da özel sayılabilecek bir tabanca getirmişlerdi: Kurşun yerine, siyanür ya da uyutucu gaz mermileri atıyordu. Steve ile Robert'in tabanca taşıdıklarını pek sanmıyordu Malko. Yalnız, helikoptere binerlerken bacaklarına bağlı bıçakların parıltısını farketmişti.

Helikopterin pilotu F.B.I.'ın adamıydı. Onda da, omuz askısında taşıdığı klasik bir Colt bulunuyordu. Malko'nun pilotu incelediği sırada telsiz cızırdadı: ancak belli istasyonların alabileceği özel bir frekanstı bu. Madeni bir ses pilot kabinine yayıldı:

— San Diego polisi kentin çeşitli yerlerinde şüpheli ölüm olaylarına rastlandığını bildiriyor, ölüm nedenleri belli değil.

Malko mikrofonu kaptı:

— S.A.S. konuşuyor, ölüm belirtileri hakkında açık bilgi verin.

Kısa bir sessizlikten sonra madeni ses yeniden duyuldu:

— Neden belirsiz. Kalp krizini andırıyor, ölümden sonra vücut bir tür kırmızı küfle kaplanmış gibi oluyor...

Malko düşünmeye başladı. Düşüncesinin sonuna varmaya cesaret edemedi. Telsizden tekrar ses duyuldu. Bu kez Clarke konuşuyordu:

— S.A.S., aşağıda bir şeyler oluyor. Yirmi dakika içinde yüz yirmi ölüm vakası bildirdiler... Çeşitli yerlerde; evlerde, barlarda her yaşta insan. Bir dakika...

Malko bir şeyler konuşulduğunu duydu.

Clarke'ın sesi geldi:

— Bu kez bir lokantadan 37 ölü. Mahallede panik çıkmış. Askeri doktorlara çağrı yaptık. Fakat yeterli olmayacak.

Malko'nun beyni durmaksızın çalışıyordu. Tacata planını gerçekleştirmeye başlamıştı. Gece olmadan işe başlamıyacağı tahmin edilirken San Diego'nun suyunu zehirlemeyi başarmıştı.

Saat on üçü gösteriyordu. Bu saatte kentin birçok lokantasında ve barında insanlar yemeğin ya da içkinin üstüne geleneksel buzlu sularını içerlerdi. Mikroplardan arınmış olan bu suyun öldürücü olacağı kimin aklına gelirdi? Aklına gelenler de su içmese bile, gidip duşlarını alacaklardı.

San Diego halkının tümü intihar etmekteydi.

— Clarke, dedi Malko, su zehirli. San Diego'yu besleyen su depolarının nerelerde bulunduğunu öğrenin.

Helikopter kentin üstünde dönmeye devam ediyordu. Malko'nun işine yarayacak tek aracın bu olduğu düşünülmüştü.

Clarke'ın cevabı hemen geldi:

— Su depoları kentin doğusunda Lemon Grove'da bulunuyor.

— Oraya adam gönderin. Ben de gidiyorum. Bana eyalet valisini bağlayın. Halkı uyarmak gerek. Tacata belki de kuzeye, Los Angeles'a gidiyordur. Oraya varacak olursa tam bir felaketle karşılaşırız.

— Okey, dedi Clarke. Valiyi bağlıyorum. Ayrılmayın.

Beş dakika sonra vali karşısındaydı Malko'nun. Avusturyalı durumu açıkladıktan sonra sonuca geldi:

— Yapılacak tek şey var: bütün radyo ve televizyon istasyonları savaş durumuna ayrılmış metre uzunluklarından yayın yapmalı. Halka, yeni bir emre kadar su kullanmamaları bildirilmeli. Bu bir ölüm kalım meselesidir.

Vali istenileni derhal kabul etti. Malko'nun helikopteri su depoları yönünde uçmaya devam ederken, yetkililer gerekeni hemen yapmışlardı.

***

Çağrıyı ilk duyan, Main Street'de, Bank of America'nın yanındaki barın barmeni oldu. Bir müşterisinin isteği üzerine transistorlu radyosunu karıştırırken tanımadığı bir istasyona rastladı:

Amerika'da satılan bütün radyolardaki istasyon göstergesinde iki küçük üçgen bulunur. Barış zamanında hiçbir işe yaramaz bunlar. Fakat atom saldırısı olduğunda, hükümetin yayın organlarının bu istasyonlardan yayın yapacakları bilinir. İşte, ağustosun o güzel pazarında, gösterge ibresi üçgenin üstüne geldiğinde radyodan bir ses yükseldi:

"...Resmi bir duyurudur bu. Kaliforniya Eyalet Valisi Samuel Brown konuşuyor. Güney Kaliforniya su depoları sabotajcılar tarafından zehirlenmiştir. Kullanacağınız musluk suları şu an için ani ölüm tehlikesi taşımaktadır."

Barda bir uğultu koptu: barmen elinde tuttuğu su bardağını yere bıraktı. Yılanla karşılaşmış gibi hemen musluktan uzaklaştı. Bir şişe JB viskisi açıp doldurduğu kadehi o güne kadar yapmadığı biçimde bir dikişte içti.

— Vay canına ! diyebilmişti ancak belli belirsiz.

***

Aynı anda, helikopter su depolarının üstüne ulaşmıştı. Görünürde polis arabası yoktu. İlk gelen onlar olmuştu. Steve ile Robert tüfekleri çıkarıp monte ettiler, Malko'nun emirlerini bekleyen helikopter yerden on metre yükseklikte hareketsiz duruyordu.

Motor gürültüsü çevredekileri kapı önlerine çıkarmıştı. Eğer Tacata hâlâ içerlerde bir yerdeyse, kendisini şaşırtacaklarını ummamalıydılar.

Malko vücudunun buz kesildiğini hissetti. Hareketli yaşamı boyunca, öldürme isteği duyduğu anlar pek enderdi. Oysa bu kez, cüce Japonun derisini yüzecekti. En azından Felipe için..

— İnelim, emrini verdi. Steve ile beni aşağı bırakıp çevreyi kontrol için yükselin. Robert sizinle kalacak.

Helikopter bir toz bulutu içinde yere kondu.

Araçtan ilk Malko atladı. Ardından da Steve. Meraklılar tek tek toplanmaya başlamıştı. Silahları görünce durakladılar. Elinde silah bulunmayan tek Malko idi.

— Girelim, dedi Steve'e. Gitmiş olmalılar. Bizi bekleyecek değillerdi ya.

Water Department'm girişi küçük bir kır evini hatırlatıyordu. Her yan sessizdi. Malko camlı kapının kolunu çevirip içeri girdi. Hemen omuz başında biten Steve, eli tetikte çevreyi kontrol ediyordu.

Küçük büro darmadağınıktı. Devrilmiş bir koltuğun arkasında, gri üniformalı bir ceset yatıyordu. Malko ayağının ucuyla cesedi çevirdi: büro memurlarından biriydi. Ensesinden tek kurşunla vurulmuştu. Yüzünde hâlâ bir şaşkınlık ifadesi vardı. Genellikle su depolarına silahlı baskın düzenlenmez bu ülkede...

Malko helikopterle gelirken çevre konumuna dikkat etmişti. Uzun bir koridora açılan kapıyı araladı ve Steve'e kendisini izlemesini işaret etti. Bu kez elinde ince, uzun bir silah taşıyordu. Ve Yoshico Tacata'ya Steve'den önce rastlaması için dua ediyordu.

Koridorun sonunda, su depolarının bulunduğu yere ulaştılar. Depolar yere gömülmüş ve birbirlerine süzgeçli borularla bağlanmıştı. Yan tarafta, suyun hızla akıp gittiği yirmi, yirmi beş metre boyunda bir havuz vardı.

Malko havuzun kenarında durdu. Su çalkantısının çıkardığı sesin dışında hiç gürültü yoktu. Malko ile Steve köşe bucak her yeri kontrol ettiler. Araştırmalarının tam orta yerinde dışardan büyük bir gürültü geldi: canavar düdükleri ve fren sesleri. Malko'nun istettiği yardım henüz geliyordu.

Kısa bir süre sonra küçük bir ordu Malko ile Steve'in bulunduğu kısma daldı. Polislerin hemen hepsi sinirden gergin görünüyordu. Clarke tepeden tırnağa silahlı otuz adam göndermişti.

Binaları, en ücra köşelerine kadar aradılar ve sonunda ortalıkta dolaşan iki kedi ve bir fare cesediyle geri döndüler. Japonla suç ortağından eser yoktu. Polisler silah elde dört dönüyorlardı. Her tarafa bakılmıştı. Eğer

Tacata buradaysa, ancak su depolarından birinin dibinde boğulmuş durumda olabilirdi.

— Boşuna zaman kaybetmeye gerek yok, dedi Malko. Herifler Los Angeles yolunda olmalı.

Büyük depolara son bir kez daha göz attıktan sonra çekip gitti. Su yüzeyleri bile kontrol edilmişti. Su yüzeyiyle depo kapakları arasında on santimetrelik bir aralık bulunuyordu. Depoya biri düşmüş olsa, seviye hemen farkederdi...

Helikopter hâlâ oradaydı. Malko polis arabalarından birine atlayarak Clarke'ın yanına gitti.

***

Clarke, San Diego şerifinin bürosundaydı. İç savaşı andırır kargaşalığı buradan yönetiyordu. Devamlı gidip gelen silahlı bir yığın adam vardı. Şerif bölgenin büyük bir haritası üzerine eğilmiş, bazı noktalara bayraklı iğneler saplıyordu: kontrol noktalarını gösteren bayraklı iğneler. Elinde bir fincan kahve, bir koltuğa gömülmüş olan Clarke asık bir suratla Malko'ya bir kağıt uzattı.

— İşte, Bay Tacata'nın şu ana kadar bize verdiği zarar.

Malko elindeki rakamlara şöyle bir göz attı: Saat 11.00 ile 12.30 arasında 8.793 kişi ölmüştü.

Ve bu ilk saldırı idi. Tacata Los Angeles'a ulaştığı takdirde bu sayıyı onla çarpmak gerekiyordu.

Şerif Malko'nun kolunu tuttu:

— Kontrol barajını aşmasına imkân yok. Bakın, bu kentin üç çıkışı var: El Centro'ya giden 80 no'lu yol onu Los Angeles'tan uzaklaştırır. Kuzeye giden yollar ise, 101 ve 395 no'lu karayollarıdır. Bunun dışında kalan bölge çöldür. Sabahtan beri kenti terkeden bütün arabaları arıyoruz. Escondido ve Ocean Side'a kadar kademeli kontrol barajları kurduk. Oralara kadar bile ulaşamazlar. San Diego'nun tüm evlerini arıyoruz. Halk bizimle beraber. Sarı ırktan olanların ortalarda pek dolaşmamasını tavsiye etmek zorunda kaldım. Yarım saat önce, Çinli bir temizleyici az kalsın Mission Beach sakinleri tarafından linç ediliyormuş. Orduya ait helikopterler çölü karış karış arıyor. Radyo ve televizyon her on beş dakikada bir adamları tarif ediyor. Eyalet, Japonu ölü veya diri yakalayana 100.000 dolar ödül verecek. İnanın, halkı yardıma çağırmanın en iyi yolu buydu. Eli silah tutan herkes av peşinde şu an. Araştırma gece de sürecek...

Parlak kabaralarla süslü kemeri, kalçasında asılı duran koca uzun Colt'u, haki gömleğini süsleyen renkli armalarla şerif, yasa ve gücü temsil eden tek yetkiliydi. Bütün bunlara rağmen, Malko yine de endişeliydi. Son derece becerikli olan cüce Japonun kaybedeceği hiçbir şey yoktu...

— Havaalanını düşündünüz mü? diye sordu Malko.

Şerif işaret parmağını Malko'nun göğsüne dayadı.

— Uçaklar kıyı bucak aranmadıkça havalanamıyorlar. Sivil uçakları kontrol eden dört denizci de görev başında...

Bu durumda söylenecek bir şey kalmamıştı. Lindbergh'in kaçırılışından bu yana böylesine örgütlenmiş bir insan avına rastlanmamıştı. Alınan tüm önlemlere rağmen Tacata kontrol barajlarını aşacak olursa, Los Angeles'tan New York'a kadar istediği yeri istediği gibi zehirleyip geçerdi ve kimse de onu engelleyemezdi.

— Merhaba S.A.S.! Şimdi mi geldiniz?

General Higgins'di bu. Guadalajara'dan harekâtı bizzat izlemek için gelmişti.

— Tebrikler. Gerçi, şu allahın cezası Japon bize hayli zarar verdi ama, artık köşeye sıkıştı sayılır. Avucumuzun içinden kurtulamayacak. Bu da sizin sayenizde oldu, S.A.S..

— Aynı zamanda Felipe Chano adında bir kahramanın sayesinde, diye karşılık verdi Malko. Bizim için kendini ölüme attı. O olmasaydı, asla

bu noktaya ulaşamazdım.

General başını salladı.

— Onun adına istediğiniz her şeyi yapmaya hazırım. Başlangıç olarak o kahramana batının en görkemli mezarını yaptıracağız ve cenaze törenini bizzat ben yöneteceğim.

Malko, oturup Felipe ile bir şişe tekila devirmeyi tercih ederdi. Fakat bu gibi şeyler askerlerin anlayacağı türden bir duygu değildi. Peşinde Steve olduğu halde, bir süre dinlenmeye

karar verdi. Clarke'ı çalışma masasının başında bırakarak yan odaya geçip uzandı. Bedeninin her yanı ağrıyordu. Sandviçini bitirmeye fırsat bulamadan uykuya daldı.

***

Gözünü açtığında hava kararmıştı. Buruşmuş ve leke içinde kalmış elbisesine baktı. Ne yaşam be! İnsan bu meslekte kibar bir bey gibi ölemezdi. Serseri gibi dövüşülür ve serseri gibi ölünürdü.

Sersemleşmiş bir halde yan odaya geçti. Şerif, Clarke, Steve ve diğer iki adam oradaydı.

— Durum nedir? diye sordu Malko.

Şerif kolunu havaya kaldırdı ve masanın üzerine bıraktı.

— Hâlâ bir şey yok. Herifler sanki buhar olup uçtu. Bütün kent sıkı bir aramadan geçti. Hatta limandaki gemiler bile. Tüm San Diego halkı istim üzerinde. Şimdiye kadar bize hiç böyle yardımcı olmamışlardı. Su barajlarına gelince, başıboş dolaşan kedileri bile yakalıyoruz...

Yine de Tacata, şerifin dediği gibi buhar olup uçmamıştı. Birden, Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı. Mayo bir yerliydi... Irkına özgü bir kurnazlık düşünmüş olabilirdi, öyleyse...

— Gelin benimle, dedi Steve'e. Şöyle bir dolaşacağız.

Nişancı sessizce silahını aldı. Aslında, düşündüğü doğruysa tek başına harekete geçmesi gerekiyordu. Ama, zaten harekete geçmekte geç kalınmamış mıydı?

Şerifin arabalarından birini aldılar. Bir çeyrek kadar sonra, Water Department'in önündeydiler. Kalabalık dağılmıştı ve binada tek ışık yoktu.

Steve şaşkın bir yüzle Malko'ya döndü:

— Fikriniz nedir? Bu bina bu sabah kıyı bucak arandı.

— Belki ama, tam olarak değil. Tüfeğinize kızılötesi dürbünü takıp dışarda, burada bekleyin. Ne olursa olsun yerinizden kıpırdamayacaksınız. Aradığımız herifler dışarı çıkacak olursa ikisini de gebertin, sonra gelip beni arayın... Kuşkusuz geç kalmış olacaksınız ama, başka çare yok.

Nişancı konuyu tartışmadı. Çok iyi yetiştirilmişti. Bir kayanın arkasına yerleşti ve beklemeye başladı.

***

Malko binanın çevresini dolaştı. Arka tarafta birinci katta açık bir pencere vardı. Sessizce içeri süzüldü ve kendini su depolarına giden koridora bağlı geniş bir salonda buldu. Su akışının çıkardığı sesin dışında hiç gürültü yoktu. Tabancasını çekip namluya mermi sürdü. Sonra, bir kedi sessizliğiyle koridora çıktı. Eğer biraz şansı varsa ve düşündüklerinde haklıysa, tetiği ilk çeken kendisi olacaktı.

Etraf son derece karanlıktı. Su depolarının en büyüğünün yanına geldi. Suyu aydınlatmak için elindeki çakmağı yakacağı sırada çelik gibi bir kol arkadan boynuna dolandı, diğer bir kol ise ensesine dayanmıştı.

— Kımıldamayın senyor, dedi tanıdık bir ses, yoksa boynunuzu kırarım.

Klasik bir karate numarasıydı bu, öldürücü bir numara. Tahmininde yanılmamıştı, fakat tedbirsizlik etmişti. Mayo ummadığı kadar sessiz hareket ediyordu.

— Silahınızı atın, diye emretti Meksikalı.

Malko söyleneni yaptı. Silah yere düştü. Aynı anda karanlıklardan ufak tefek bir gölge çıktı ve silahı almak için eğildi.

— Randevuya geleceğinizi biliyordum, dedi Japon. Sizi bekliyorduk.

— Ne yapacaksınız şimdi? diye sordu Malko. Kent çepeçevre sarılı.

Japon kıs kıs güldü.

— Bu kapandan kurtulmamıza yardım edeceksiniz, sonra da sizi öldüreceğim. Ardından da görevime devam edeceğim. Bugün 6 Ağustos. San Diego'nun Hiroşima gibi anılacağı bir tarih... Bu ülkede bana yardım edecek dostlar hâlâ var.

Üç adam karanlıkta belirsiz gölgeler oluşturuyordu. Malko Steve'i düşündü. Gölgeleri karıştırırsa felaketti!

— Vamos, Senyor Tacata, dedi Meksikalı.

Yoshico Tacata Malko'nun silahını sırtına dayadı.

— Binadan birlikte çıkacağız. En ufak uygunsuz bir hareketinizde sizi vururum, hem de kendi silahınızla. Benim hayat sigortamsınız... Haydi.

Mayo önde, peş peşe yola koyuldular. Çıkışa yaklaştıklarında durdular.

— Arabanız var mı? diye sordu Tacata.

— Evet.

— Yalnız mısınız?

— Evet.

Japon bir tekme attı ayağına.

— Yalan söylüyorsunuz!

— Niye soruyorsunuz öyleyse?

— En ufak bir harekette ilk önce ölecek olan sizsiniz, bunu unutmayın.

Mayo kapıyı açtı ve silah elinde dışarı çıktı. Arkasında Malko'yu rehin tutan Tacata vardı; bir elinde tabanca, diğerinde madeni bir çanta tutuyordu. Malko başını yıldızlarla dolu göğe çevirerek bir dua mırıldandı.Steve, iki herif çıktığı takdirde ateş etme emri almıştı. Malko'nun birlikte çıkacağını hesaba katmamışlardı.

Küçük grup Malko'nun arabasına doğru birkaç adım attı. Fakat, askeri eğitim Steve'in insiyatif yetilerini körletmeyi başaramamıştı... Birden, Mayo elini başına götürerek elindeki silahı düşürdü. Olduğu yerde döndü ve gözüne saplanan mermiyle yığıldı.

En ufak bir gürültü duyulmamıştı. Karanlık nedeniyle Mayo ve Tacata korunmaya pek gerek görmemişlerdi. Sessiz ve kızılötesi dürbünlü bir tüfek kullanılacağını akıllarına bile getirmemişlerdi.

Japon bir saniye duraksadı, sonra Malko'ya yapışırcasına sokuldu.

— Bize kalleşlik ha! diye fısıldadı. Ama sen de fazla yaşamayacaksın...

Malko'nun içinden bir ürperti geçti. Steve ne pahasına olursa olsun Tacata'yı vurma emri almıştı, hatta kurşun Malko'nun vücudundan geçerek hedefe ulaşacak bile olsa. Merminin vücuduna çarpmasını bekleyerek kasıldı.

Fakat Tacata daha erken davrandı. Tabancasının kabzasıyla vurarak Malko'yu yere yıktı. Sonra da üzerine üç el ateş etti. Malko göğsünde üç sızı hissetti. Bir metre ötesinde Japonun yüzü gülümsüyordu. Aynı anda, belli belirsiz bir ıslık sesi duyuldu ve Japon geriye doğru sarsıldı. Boynundan oluk gibi kan akıyordu. Bir kez daha Malko'ya ateş etmek istedi, tabanca yere düştü. Elinde çantası, yalpalayarak arabaya doğru ilerledi. Steve'in affetmez tüfeği onu izliyordu. İkinci mermiyi sırtından yedi. Çanta bir tarafa, kendi bir tarafa savruldu. Düştü ve düştüğü yerde hareketsiz kaldı.

***

Steve gizlendiği yerden çıktı, önce silahını doldurdu. Bir araba geliyordu; yerde yatan üç adamın yanında sert bir fren yaptı. Bu çevrede kolay rastlanmayacak bir manzaraydı bu... Şoför. Steve'in elindeki silahı görünce arabayı geri geri sürerek döndü ve gözden kayboldu.

Steve polis arabasının telsizini açıp durumu şerife bildirdi. Beş dakika sonra, ilk araba canavar düdüğünü çalarak geliyordu. Her şey olduğu gibi kalmıştı. İlk polis arabadan indiğinde, Steve silahını söktü ve çantasına yerleştirdi.

Clarke ile şerif, generalle birlikte geldiler. Alan projektörlerle aydınlatılmıştı. Sanki bir polis filmi çevriliyordu.

— Öldü mü ? diye sordu Clarke Malko'yu göstererek.

Steve omuz silkti.

— Bana kalırsa öldü. Göğsünden üç isabet aldı. Elimden hiçbir şey gelmezdi.

Şerijf ile Clarke Malko'nun yanına diz çöktüler. Şerif Avusturyalının kollarını tutup göğsüne çaprazlamasına koydu.

— Esaslı bir adama benziyordu bu S.A.S., dedi şerif.

Aynı anda Malko hafifçe kımıldadı ve gözlerini araladı. Sonra, şerifin dizleri üstüne kustu.

***

Yarım saat sonra Malko tamamen kendine gelmişti. Savaş alanında, polis çemberinin dışında beş yüze yakın insan toplanmıştı. Clarke gizli ajana hayalet görmüş gibi bakıyordu. Malko kendilerine bir açıklama yapmak zorunda olduğunu hissetti.

— Tabancama siyanür değil, uyutucu gaz mermileri koymuştum. İşbirlikçilerinin kim olduğunu öğrenmek için Tacata'yı canlı yakalamak istiyordum. Steve, Mayo'dan önce Japonu vurmuş olsaydı ben de ölmüştüm...

— Öncelikle tehlikeli görüneni hedef seçtim, dedi Steve. Şansınız varmış.

S.A.S. güçlükle doğruldu. Elbisesi buruşmuş, kirlenmiş ve yırtılmıştı. Utanç verici bir durumdu. Ama, yaşıyordu işte.

Polisin ışıldakları çevreyi gündüz gibi yapmıştı. Malko Japonun cesedine yaklaştı. Ölü haliyle daha da ufak tefek görünüyordu. Gözleri açık, sırtüstü uzanmıştı. Yüzünde kötülükten çok yorgun bir ifade vardı. Yıllarca sonra, savaşa tek başına devam etmeye kalkmak; ne çılgınlık! Yine de deliliği yüzünden, yüzlerce insan nedenini bile öğrenemeden ölmüştü. Kendisi için hayatını feda eden Felipe'de ölmüştü. Christina da ölmüştü! Omuzlarının tatlı kokusu Malko'nun hâlâ aklındaydı.

Japonun yanı başında açık duran madeni çantaya kimse el sürmeye cesaret edememişti henüz.

Malko eğildi, örtüyü kaldırdı. Kauçuk oymalara yerleştirilmiş beş küçük CX3 şişesi vardı. Altıncısı San Diego'ya ölüm saçmıştı. Ya Tacata yakalanmasaydı!... Malko küçük şişelerden birini eline aldı. Bir an içinden, şişelerin tümünü beton duvara atıp kırmak geçti. Fakat, çocukça bir şey olurdu bu. CX3 şimdi seri olarak üretiliyordu. Yakında, belki de küçük hapların içine yerleştirilecek ve sabotajcılara daha rahat bir hareket olanağı sağlayacaktı. Malko, verilen kurbanlara aldırmaksızın kendi küçük savaşlarını sürdüren generallere ve bilim adamlarına sonsuz bir kin duydu birdenbire. Şişeyi yerine yerleştirdi ve çantayı kapattı. Bu arada çantanın içinde beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı: açılmamış bir kutu Cornflakes. Tacata son yemeğini yiyecek zaman bulamamıştı.

Clarke Malko'yu düşüncelerinden ayırdı:

— Söylesenize S.A.S., bu herifleri nasıl bulabildiniz? Nereye saklanmışlardı? Bütün bina dikkatle aranmıştı. Falcı da olmadığınıza göre...

— Falcı değilim ama, düşündüm sadece. Tacata ile Mayo'nun ortadan kaybolduğu kesinlik kazanınca kenti terketmediklerini anladım. Çünkü kontrol barajları çok sıkıydı.

— Evet, öyle ama, bu nerede olduklarını açıklamıyordu.

— Elbette. Birden, Mayo'nun yarı yerli olduğunu hatırladım. Yerlilerin bilinen bir numarası vardır. Aynı numarayı Japonlar, Birmanya'da, yaklaşan düşman birliklerinden gizlenmek için kullandılar. Nehirlerin diplerine yatarlar ve bir kamışla nefes alarak su dibinde beklerlerdi.

— San Diego'da nehir yok ki!

— Su depoları var ya! Ana deponun yan tarafında gözüme iki plastik hortum çarptı. Depolarda bu tür plastik hortumların bulunup bulunmadığını bilmiyordum. Bu nedenle o an için dikkatimi çekmedi bu. Daha sonra olayları kafamdan geçirirken bu ayrıntıyı hatırladım. Hortumlar yeniden gözümde canlandı. Aşağı yukarı ikisi de su seviyesindeydi. Aradığımız adamlar orada, suyun dibindeydi. Hortumları deponun yan kenarına tutturulmuştu. Suyla kapak arasında ancak hava alabilecek bir mesafe bulunuyordu. Kimsenin farkedemeyeceği, gizlenmeye elverişli bir yerdi. Sırtımızı dönüp çıktıktan sonra onlar da su yüzüne çıkıp kaçmak için uygun zamanı beklemeye başladılar.

Avusturyalının çevresinde küçük bir çember oluşmuştu. Şerif, ağzı açık onu dinliyordu. Dayanamayıp sordu:

— Niçin oraya tek başınıza gittiniz?

— Onları şaşırtmak gerekiyordu. Bunu da başardık. Tek şansımız buydu. Şimdi, bir yatağa ihtiyacım var; bu konudaki hiçbir teklifi geri çevirmem.

Yirmi saniye içinde, rüyasında Kleopatra'yı görebileceği bir yığın yerin arasından seçim hakkı kendisine bırakıldı. Biraz sonra, bir polis arabasının arka koltuğuna uzanmış, San Diego'nun en iyi oteli Fairmont'a gidiyordu.

Soyunur soyunmaz yatağa uzandı ve hemen uykuya daldı. Telefonun ısrarlı zil sesiyle gözlerini açtı: aradaki saat farkını unutan profesör Alsop, tebrik etmek için Washington'dan arıyordu.

Malko, İngilizce, Türkçe ve Almancadan seçtiği bir yığın karma küfürle telefonu profesörün suratına kapadı. Alsop'un ne olup bittiğini anlaması için aradan on dakika geçti, fakat Malko bunu hiçbir zaman öğrenemedi.

***

Uyandığında güneş odaya giriyordu. Telefonu açtı, çay ve tost ısmarladı, elbisesini ütüye götürmelerini istedi. Giysilerinin tümü Acapulco'da Hilton'da kalmıştı. Gazeteler Tacata olayını büyük manşetlerle vermişlerdi. Bunun yanı sıra San Diego felaketinin üstünde de durmuşlardı. Kent şimdiye dek böyle bir felaketle karşılaşmamıştı: son haberlere göre 30.000 ölü vardı. Gazetelerde S. A.S.'dan tek kelime yoktu! Zafer, San Diego eyalet şerifi ile yardımcılarına aitti. Malko bu kentte kalmak istemiyordu. Kahvaltısını aceleyle bitirdi, Clarke ile generale merak etmemeleri için telefon edip havaalanına hareket etti. Görevinin sona ermesi için küçük bir ayrıntıyı daha halletmesi gerekiyordu.

Kolaylıkla bir Los Angeles uçağı buldu. Oradan da, dörtte üçü boş bir Western Airlines Coronado'suyla havalandı. Hava nefisti. Jetin kanatlan altında, Meksika'nın en bakımsız bölgesi, Aşağı Kaliforniya'nın komşusu olan vahşi kıyı uzanıyordu. Biraz sonra ormanın yerini kayalık dağlar aldı. Pencereden dağların arasındaki yeşil lekeyi seyretti. Los Mochis kasabasını tanımak isterdi. İki gün önce bu ormanın bir bölgesine atom bombası atıldığına inanmak gerçekten güçtü. Christina'nın erimiş cesedi oralarda bir yerdeydi.

Coronado, yerel saatle 19.29'da Mexico alanına sarsıntısız kondu. Bu kez, alanda Malko'yu bekleyen hiç kimse yoktu. Bir arabaya atlayıp Maria-Isabel oteline gitti ve yedinci katta bir oda istedi. Mexico'nun banliyösü Chulavista'da vakit geçirecek pek bir şey yoktur. Tek sinemasında haftada bir kez film değişir. Rahip, bir araba kazasında hayatını kaybeden Felipe Chano'nun ruhuna ertesi gün özel bir ayin düzenlendiğini ve koro eşliğinde

tören yapılacağını duyuran afişi kilise kapısına astığında, haber bir anda her tarafa yayılıverdi.

Ertesi gün, bütün kadınlar oradaydı. Yüzlerine siyah tül örtmüşlerdi. İşe gitmemiş birkaç erkek de vardı. Kiliseye her giren şaşırıp kalıyordu. Şimdiye dek, bunca çiçeği bir arada hiçbir zaman görmemişlerdi. Her yan çiçek doluydu; yabani orkideler, leylaklar, glayöller ve yöre halkının o güne dek görmedikleri değişik türde çiçekler. Fakat, onları asıl şaşırtan, giriş kapısından koroya kadar uzanan uzun tüylü kırmızı halı oldu. Daha önce Mexico'yu görmüş olan yaşlı bir kadın:

— Tıpkı katedrallerdeki gibi, dedi.

Yaşlı rahip gelenlerin şaşkınlıkları karşısında hafifçe öksürdü. Bu halı ona, Sainte-Marie-des Cimes rahibiyle üç saatlik pazarlığa mal olmuştu. Meslektaşından güç bela 100 pezoya söküp aldığı bu halı, aslında hükümetten indirimli bir fiyata kapatılmıştı zamanında.

Dualar tabutun önünden geçerken başladı. Tabutun arkasında, iki metre çapında kocaman bir çelenk vardı; üstünde ise tek bir cümle yer alıyordu:

"A su amigo Felipe. S.A.S." *

**** Dostu Felipe'ye S.A.S.***

Çelengi görenler, Felipe'nin bunca masrafı yapabilecek bir dostu olmasından dolayı kıvanç duydular. O ana dek Felipe onlar için, kök söken zavallı bir polisti. Fakat asıl şaşkınlığı yaratan, rahibin aynı töreni her yıl tekrarlayacaklarını söylemesi oldu. Ayinden sonra meraklılar rahibin çevresini sararak bu esrarengiz zengin dostun kim olduğunu öğrenmeye çalıştılar. Rahip ellerini havaya kaldırarak:

— Ben de bilmiyorum, dedi. Şimdiye dek hiç görmediğim, adını bile bilmediğim bir yabancı. Siyah parlak bir elbise giyen uzun boylu sarışın biri. Az konuşuyor, gözlük takıyordu. Uzun bir ayin yapmam için bana para verdi. Tanrı onu korusun. Verdiği paranın bir kuruşunu bile ziyan etmeyeceğim.

Dini tören şurasında arkalarda bir sütunun yanında duran sarışın yabancıyı hiç kimse farketmemişti. Yaşlı rahip tabutun alınmasını bildirdiğinde, çocukluğundan beri ilk kez olarak belli belirsiz bir haç işareti yapmıştı.

Sonra ayaklarının ucuna basarak çıktı, gri bir Chevrolet'ye atladı, siyah gözlüklerini çıkardı ve göz yaşlarını sildi.